

Cố Sự Của Biệt Nữ Thụ Và Kiệm Lời Công

Contents

Cố Sự Của Biệt Nữ Thụ Và Kiệm Lời Công	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	17
5. Chương 5	22
6. Chương 6	28
7. Chương 7	33
8. Chương 8	38
9. Chương 9	45
10. Chương 10	51
11. Chương 11	55
12. Chương 12	60
13. Chương 13	63
14. Chương 14	68
15. Chương 15	75
16. Chương 16	79

Cố Sự Của Biệt Nữ Thụ Và Kiệm Lời Công

Giới thiệu

Thể loại: võng du, thanh mai trúc mã, kiệm lời công x biệt nữ thụ Lọt hố: Natane Muốn biết văn án bạn cứ hủy đi tên t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-su-cua-biet-nuu-thu-va-kiem-loi-cong>

1. Chương 1

Ngô Hạo nhìn hàng chữ [Tên Bánh Bao Canh không thể sử dụng] trên màn hình, uất ức vô cùng.

Từ năm thứ nhất sơ trung bắt đầu tiếp xúc với game online, mãi cho đến lên đại học, ID của Ngô Hạo trong game vẫn luôn là Bánh Bao Canh.

Ngô Hạo đơ mắt nhìn màn hình, bên cạnh máy tính, cái bóng đèn để bàn cũ kĩ tản ra chùm sáng yếu ớt.

Ngô Hạo thuận tay đánh xuống khung ô tên nhân vật ba chữ Bóng Đèn Điện.

Từ đó về sau, tên Bóng Đèn Điện này, trở thành ID của Ngô Hạo trong game XX.

Ngô Hạo là một người hoài niệm, nhiều năm qua, cậu vẫn nhớ mãi không quên cái tên Bánh Bao Canh.

Ngoạn gia dùng ID Bánh Bao Canh đến tột cùng là người như thế nào? Là nam hay nữ? Tính cách tốt không? Bản thân đã chơi lâu lắm rồi nhưng chưa từng chạm mặt qua vị Bánh Bao Canh đó? Chẳng lẽ người nọ không chơi nữa? Ngô Hạo thỉnh thoảng tưởng tượng như vậy.

Thẳng đến một ngày, Ngô Hạo mạnh mẽ xoát xong một phó bản, đứng tại chỗ chỉnh lý lại hành trang, đột nhiên có một con kỵ sủng hùng hùng hổ hổ hiện ngang hí vang một tiếng bên cạnh cậu.

Đó là một con ngựa Xích thố cực kỳ xinh đẹp.

Tên nó là Bánh Bao Canh.

Một nam nhân mặc trường bào thuần hắc sắc thúc ngựa một chút, lướt vùn vụt qua mặt cậu.

Ngô Hạo trừng mắt nhìn ID người nọ, vũ trụ nhỏ yên lặng bốc cháy.

2.

Người đó có tên là Mười Hai Đồng Rươi.

Cái tên rất kỳ quái, Ngô Hạo nghĩ.

Kỳ thật Ngô Hạo đã biết người này rất rất lâu rồi. XX là game không nổi lửa nhiều, ngoạn gia tổng cộng có bấy nhiêu, người thường xoát phó bản trên cơ bản đều ở trạng thái sĩ đầu bất kiến đề đầu kiến*, qua thời gian dài thì nhìn quen mắt nhau hết cả.

*ngẩng đầu không thấy cúi đầu thì gặp

Mười Hai Đồng Rươi tính là một mặt hàng nhìn quen mắt.

Ngô Hạo thoát đầu chú ý tới anh ta, hoàn toàn bởi vì cái tên thật đặc biệt.

Mười Hai Đồng Rươi thuộc loại người câm yên lặng đánh quái. Từ việc tiến vào đội ngũ xoát phó bản tới

khi mở bao rương lui đội, một câu cũng không nói. Nhưng hiệu suất hành sự đánh quái rất khiêm tốn, Ngô Hạo luôn bảo trì một loại hảo cảm mơ hồ với anh ta.

Cho tới khi Mười Hai Đồng Rưỡi gọi ra con ngựa Bánh Bao Canh kia.

Niềm hảo cảm mơ hồ kia liền bị Ngô Hạo vụn vụn thành một cỗ tình tự đối địch mạc danh kỳ diệu.

Vào một buổi chiều khí trời sáng sủa, Mười Hai Đồng Rưỡi lại tiến vào cùng tổ đội với Ngô Hạo.

Ngô Hạo theo thường lệ tiến vào một căn phòng nào đó kéo quái, mấy người khác nhanh chóng quét sạch tiểu quái sau đó lại lục tục theo sau vào căn phòng khác, lưu lại đồng tiền tẻ do quái rớt xuống. Giá trị tiền mặt do đánh quái rớt ra quá ít, bình thường không ai hứng thú, đều ngại phiền.

Ngô Hạo cũng thế.

Ngô Hạo đang muốn ký mã rời đi, nhưng bỗng trông thấy cái người Mười Hai Đồng Rưỡi yên lặng nhặt tiền lẻ. Mà đồng tiền kia chính là do quái cậu đánh chết rơi xuống.

Ngô Hạo nhú nhú mày, có chút ác ý gõ bàn phím.

[Bóng Đèn Điện: Cướp tiền?]

Mười Hai Đồng Rưỡi dĩ nhiên ngừng một chút, rồi mới nói ra câu đầu tiên đối Ngô Hạo. Kỳ thật chỉ có hai chữ.

[Mười Hai Đồng Rưỡi: Thứ lỗi.]

3.

Đặc điểm lớn nhất của game XX, chính là độ tự do cao.

Nó không có chức nghiệp cố định, chỉ cần ngoạn gia vui vẻ, có thể dùng cùng một ID tu luyện kỹ năng của các chức nghiệp bất đồng. Cho nên, ngoạn gia lâu năm chủ yếu ở trạng thái song tu, tỷ như cung thủ, đồng thời tinh thông kỹ năng chiến đấu và kỹ năng viễn trình, hoặc là pháp sư, thông thạo cận chiến đồng thời gia tăng điểm kỹ năng ma pháp max, như vậy, ngoạn gia không cần vì muốn chơi chức nghiệp khác biệt mà luyện thêm vài nhân vật.

Ở trên, chính là thuyết pháp bên chính phủ.

Đối với ngoại gia game XX mà nói, đặc điểm lớn nhất của XX, là lag.

XX là cái game lag nhất khiến người tuyệt vọng nhất trong các game mà Ngô Hạo đã từng chơi qua.

Bởi vì XX không chỉ riêng ngoại gia bị, công ty chủ còn phát triển mạnh thêm, ngay quái vật cũng có thể bị lag.

Một ngày nọ, Ngô Hạo bị kẹt lại một hồi. Kỳ thật ần theo tục lệ, lag là một chuyện bình thường, chờ nó qua hết là xong, nhưng lần này không giống, Ngô Hạo sau khi đánh xong BOSS, bảo rương xuất hiện trong phòng thì bị mắc kẹt.

Game XX thiết định như vậy, sau khi đánh xong con BOSS cuối cùng trong phó bản, căn phòng sẽ mở đầy các bảo rương. Số lượng bảo rương nhất trí với số lượng ngoại gia trong tổ đội. BOSS ngã xuống, hệ thống sẽ cấp cho mỗi người một chìa khóa bảo rương.

Nhưng, nếu hành trang của ngoại gia đó đầy hoàn toàn, thì chìa khóa bảo rương sẽ bị gửi tới cột bưu kiện tạm thời. Cột bưu kiện tạm thời chỉ có thể bảo quản 5 phút, nếu quá thời gian, ngoại gia không nhặt, đạo cụ bên trong sẽ tự động rơi xuống đất, ngoại gia khác có thể tùy tiện nhặt lấy.

Trong nháy mắt BOSS ngã xuống, cột hành trang của Ngô Hạo ở trạng thái đầy.

Sau đó, màn hình game ngừng hẳn.

Lag khoảng năm phút sau, Ngô Hạo nghe thấy âm thanh thanh thúy leng keng đầy sắc nét bên tai.

Đó là thanh âm sau khi chìa khóa rơi ra khỏi cột bưu kiện tạm thời va chạm với mặt đất.

Ngô Hạo nhìn màn hình đồ họa game cứng đờ, thống khổ.

Trong game thường có câu chuyện bi thảm: ngoại gia rơi mất chìa khóa, kết quả bị đội hữu vô lương lấy đi chìa khóa mở bảo rương của mình.

Vài giây sau, Ngô Hạo quả nhiên nghe thấy âm hiệu có người lượm mất chìa khóa.

Ngô Hạo thống khổ rên rỉ một tiếng, bơ bơ phờ phờ chuẩn bị thoát game đăng nhập lại, nhưng, kỳ tích phát sinh, game đột nhiên hết lag.

Màn hình game đột nhiên xuất hiện thêm vài người, kẻ bên Ngô Hạo, là vị trí chìa khóa cần rơi xuống.

Ngô Hạo quét mắt nhìn tên người nợ, Mười Hai Đồng Rưởi.

Ngọn lửa nhỏ phần nộ bùng bùng cháy.

Ngô Hạo phát ra biểu tình tức giận, càn cách bắt đầu gõ chữ, đang định chỉ trích hành vi vô sỉ của Mười Hai Đồng Rưởi không cướp được tiền liền trộm chìa khóa, thì Mười Hai Đồng Rưởi dần dần chuyển động, thỉnh thoảng ra chìa khóa bảo rương ngay dưới chân Ngô Hạo.

Ngô Hạo theo bản năng vội vã nhặt lên, rồi mới phát hiện chìa khóa đã trở về trong túi hành trang, choáng váng một lúc lâu mới kịp phản ứng lại, Mười Hai Đồng Rưởi có lẽ giúp cậu nhặt chìa khóa, đợi cho đến khi cậu hết lag mới trả lại cho cậu, tấm lòng thật tốt.

Ngô Hạo nháy nháy lông mày, ngón tay gõ cách cách cách trên bàn phím nửa ngày, miễn cưỡng đánh ra hai chữ Cảm ơn, vừa mới gửi xong, Mười Hai Đồng Rưởi đã lui đội.

4.

Ngô Hạo rối rắm.

Trong tâm lý Ngô Hạo, Mười Hai Đồng Rưởi chính là cái loại keo kiệt thấy tiền sáng mắt toàn thân bốc ra khí tức nghèo hèn, mà không phải là thanh niên ba tốt nhất được của rơi trả cho người bị mất trên đầu đeo vòng thiên sứ.

Hình tượng quang huy không vụ lợi như thế khác biệt một trời một vực với ấn tượng Ngô Hạo đối Mười Hai Đồng Rưởi, càng huống chi cậu còn thiếu anh ta một nhân tình.

Nhân tình dù có nhỏ cũng là nhân tình, Ngô Hạo tự hỏi, cậu phải tìm được Mười Hai Đồng Rưởi nói lời cảm ơn, sau khi hoàn thành vụ này, từ nay về sau cậu có thể yên tâm thoải mái tiếp tục chán ghét anh ta.

Suy tính xong rồi, Ngô Hạo ngồi chồm hổm thủ sẵn ngoài cửa phó bản vài ngày, cuối cùng may mắn lại cùng đội ngũ với Mười Hai Đồng Rưởi.

Ngô Hạo lơ mơ theo sau Mười Hai Đồng Rưởi, nhìn anh ta đánh quái lộn xộn, vài lần định bắt chuyện, không lần nào thành công.

Khả năng kiểm soát đánh quái của Mười Hai Đồng Rưởi thật mạnh, đánh con quái nào nên dùng chiêu số gì, chỉ định nên đứng ở vị trí nào, anh ta đều bắt chẹt rất hoàn mỹ. Nhanh nhẹn kéo quái, nhanh nhẹn chém quái, quét tràng xong lập tức liền lên ngựa chạy tới tràng cảnh tiếp theo, sạch sẽ lưu loát.

Bình thường, trong tổ đội xuất hiện một đội hữu đặc biệt cường, thì các đội hữu khác trong đội sẽ đánh quái khá thư giãn. Mười Hai Đồng Rưởi không hề nghi ngờ rất cường, cho nên một đôi vợ chồng trong đội

ngũ song song đi lên con đường tương du (ý là người qua đường), bắt đầu ân ân ái ái như chốn không người.

[Tương Du Lão Bà: nha ~ lão công công ~ chồng nói xem cái váy này nên là màu hồng nhạt ~ hay là màu trắng?]

[Tương Du Lão Công: hồng nhạt đi.]

[Tương Du Lão Bà: nhưng mà người ta lại thích màu trắng hơn~~]

[Tương Du Lão Công: chồng sẽ cho vợ thêm một cái, một cái hồng, một cái trắng.]

[Tương Du Lão Bà: ai nha nha ~~ yêu chồng muốn chết ~~ được a!!]

Dưới bầu không khí bong bóng phấn hồng bay đầy trời như thế, Ngô Hạo càng không có biện pháp thanh cổ họng đối đáp với Mười Hai Đồng Rưỡi, chỉ có thể mặt đơ, u oán nghĩ thầm, nếu không có người khác thì tốt rồi...

Lúc này, máy tính đột nhiên rè rè.

Dựa theo kinh nghiệm dĩ vãng, cấp độ màn hình lag như thế này có 50% là gặp dịp rút mạng, Ngô Hạo chấp tay cầu nguyện nói thầm đừng trúng chiêu đừng trúng chiêu đừng trúng chiêu, rồi mới kinh hỉ phát hiện, sau khi lag xong màn hình game khôi phục bình thường, bản thân thật sự không rút mạng.

Ngô Hạo thở phào, lập tức khổ sở nhận ra, nguyên bản đội ngũ đầy người gần như bị diệt toàn quân.

Người vẫn một mực vùng vẫy trong phó bản, trừ cậu ra, còn có Mười Hai Đồng Rưỡi.

2. Chương 2

5.

Trong căn phòng trống không, Ngô Hạo đứng ở một góc, đứng một góc khác chính là Mười Hai Đồng Rưỡi.

Này thì một mình rồi đó, Ngô Hạo nghĩ.

Ngô Hạo vốn sẽ rất vui vẻ, cậu sẽ hoan hoan hỉ hỉ chạy tới trước mặt Mười Hai Đồng Rưỡi nói một tiếng cảm ơn việc lần trước, rồi mới thôi không nợ anh anh không nợ tôi, gặp lại chính là người đứng.

Mộng tưởng vĩnh viễn tốt đẹp, nhưng mà, hiện thực luôn luôn tàn khốc.

Ngô Hạo nhìn xa xôi, đồng hồ đang không ngừng đếm ngược từng phút từng giây, trong nháy mắt khóc thầm.

Phó bản trong game XX có chút riêng biệt, có thời gian hạn chế, trong thời gian quy định nếu không đẩy ngã BOSS, vậy đám phần thưởng phó bản kia trực tiếp là phù vân, ở đây không những là bó lớn kinh nghiệm cùng tiền vàng, mà còn là bảo rương trong căn phòng cuối cùng.

Ngô Hạo nhìn chòng chọc Mười Hai Đồng Rươi, không biết anh ta đã hết lag chưa, chỉ có thể hỏi trước: “Ồ?”

Mười Hai Đồng Rươi: “?”

Ngô Hạo nhắm nhắm thời gian, lại chọn mở địa đồ nhìn nhìn một chuỗi căn phòng chưa đánh, do dự hỏi: “Ta làm sao bây giờ? Đánh cho xong?”

Nửa đường thoát phó bản liền có nghĩa là mình làm không công, nhưng nếu không lùi thì con đường còn lại lại đầy rẫy chông gai thử thách.

Mười Hai Đồng Rươi: “Tiếp tục.”

Đầu Ngô Hạo ngạnh nổi đầy gai nhào vào trong kéo quái, quái tựa như khóm hoa tường vi nở thành từng bụi, um tùm nhiều vô kể.

Mười Hai Đồng Rươi hiển nhiên là người đã thấy qua cảnh tượng này, tại đầu bên kia xuất chiêu hành vân lưu thủy. Ngô Hạo thì đánh đám tiết tấu loạn xạ, trước mặt có hai con Ma Binh lực lưỡng giơ rìu lên đánh xoáy xuống, phía xa xa thì có Khô Lâu Cung Thủ đang ngắm bắn. Ngô Hạo trúng một phát chỉ còn một tơ da huyết, Khô Lâu Cung Thủ đã kéo độ cung lớn nhất, nhưng tại thời khắc khẩn cấp sắp giương cung bắn, đột nhiên bị một đạo ma pháp nhỏ gây đứt đoạn.

Ngô Hạo vội vã giải quyết mấy đầu quái, tranh thủ thời gian uống một bình máu, lại tổng đám Khô Lâu Cung Thủ quay về hệ thống, lúc này mới có thời gian liếc mắt nhìn về phía Mười Hai Đồng Rươi vừa mới ra tay tương trợ.

Mười Hai Đồng Rươi bị bốn năm con quái bao vây, cư nhiên còn có tinh lực để ý tới cậu, vào thời điểm quan trọng đưa tay ra cứu viện.

Trong lòng Ngô Hạo có loại xúc động âm ập.

Hai người một đường chém giết đến ngoài phòng BOSS, rồi tự giác nghỉ ngơi và hồi phục một chút. Ngô

Hạo thừa dịp này, đánh một đoạn cảm nghĩ ngắn từ tận đáy lòng, lấy ý cảm tạ, đang định gửi đi, thì Mười Hai Đồng Rươi đập cửa phòng BOSS.

6.

Màn hình Ngô Hạo lập tức đen thui, sau đó xuất hiện một đoạn phim BOSS đăng tràng, phim ngắn phát xong, liền thấy con đại BOSS cuối cùng dẫn một đám tạp binh với ánh nhìn trừng trừng hổ hổ chậm rãi bước tới.

Không khí đột nhiên trở nên khẩn trương.

Ngô Hạo vội vã tiến nhập trạng thái chiến đấu, theo sau Mười Hai Đồng Ngũ miên theo vách tường một đường chạy tới góc tường kia rồi dừng lại, sau đó phát hiện ra vũ khí hai tay của anh ta được thu lại, lấy ra một cây lôi trượng, bắt đầu tích súc ma pháp lôi kích.

Sát thương của ma pháp lôi kích trung cấp trong hệ thống mặc dù không phải cao nhất, nhưng đứng đầu về tính ứng biến, thu phóng tự nhiên, thích hợp nhất ứng với cục diện lấy ít đối nhiều không đủ đội hữu bảo hộ như hiện tại. Nhưng khuyết điểm lớn nhất của kỹ năng này là phạm vi công kích bao quanh nhỏ, Ngô Hạo nhìn đàn quái phân bố tông tán, lại nhìn nhìn thời gian không còn bao nhiêu, có chút ưu sầu, không biết hai ba hai ba đạo lôi đánh xuống kiểu gì, muốn đánh đến ngày tháng năm nào a...

Ngay sau khi Ngô Hạo phiền não, Mười Hai Đồng Rươi đã tích đầy lôi kích, rồi mới gọi Bánh Bao Canh ra.

Móng trước của Bánh Bao Canh giương lên, hí mạnh một tiếng, bá khí đăng tràng.

Ngô Hạo sửng sốt, ngây người nhìn Bánh Bao Canh đầy bản lĩnh phi tinh trảm nguyệt vọt vào bầy quái, một móng đập đồng tiểu quái vây bên ngoài, đá xong bỏ chạy, lại vòng sang một bên đá tiếp một con khác, đá xong lại bỏ chạy.

Đám tiểu quái bên ngoài bị kéo cừu hận, mắt đỏ sậm truy theo Bánh Bao Canh. Bánh Bao Canh dụ dỗ thêm vài con tiểu quái, mắt thấy sắp bị bao vây tiêu diệt, móng đột nhiên di chuyển, quay đầu liều chết về phía giữa đồng quái.

Trước có Ma Binh ngăn lộ, sau đó tiểu quái đòi mạng, Bánh Bao Canh tráng liệt rung trời.

Nhưng, nguyên bản đám quái tông tán tứ phía đã bị kéo về một chỗ, Mười Hai Đồng Rươi nhìn chuẩn thời cơ một tay phóng lôi, bọn tiểu quái phụ họa thêm tiếng sấm oanh oanh tùy thời hóa thành tro.

Mười Hai Đồng Rươi từ đâu xuất ra Phoenix Feather [] sử dụng, Bánh Bao Canh sống lại ở trung tâm đám địch thủ, tiếp tục không chế quái tứ phía.

Cứ thế lặp đi lặp lại nhiều lần, vốn số lượng đoàn quân tạp binh đông đúc dần dần tan rã sụp đổ, từng dóm từng dóm bị quét sạch hoàn toàn.

Mười Hai Đồng Rưởi nhanh chóng thu lời trượng lại cầm vũ khí hai tay, bình tĩnh lựa chọn chiến đấu BOSS.

Ấn theo lẽ thường mà nói, thì Ngô Hạo phải bị những chiến thuật đầy thuyết phục của Mười Hai Đồng Rưởi đả động tâm mắt, sau đó xuân tâm mạnh động, sau đó tình cảm nảy sinh, sau đó thật lòng tỏ tình, sau đó chung thành quyến rũ, sau đó Happy Ending.

Nhưng Ngô Hạo không thể, bởi vì đặc tính của cậu ta là biệt nữ thụ.

Ngô Hạo tự động không đếm xỉa đến thao tác thành thực của Mười Hai Đồng Rưởi, trong não hải của Ngô Hạo toàn bộ đều là hình ảnh Bánh Bao Canh chết đi sống lại chết đi sống lại chết đi sống lại.

Thủy tinh tâm mẫn cảm lại yếu ớt đã biến mất nhiều năm của Ngô Hạo lại hiện thế. Thủy tinh trong lòng KUA một tiếng, nứt ra đường rãnh không nhỏ.

Ngô Hạo sớm đã trải qua cái thời kỳ trưởng thành ầm ĩ vô lý có thể gào lớn “Tên già nhà mi mau trả tên lại cho tao”, cũng không phải là loại em gái mềm yếu ngạo kiều lên tiếng “Anh chiếm tên của tôi thật đáng ghét”, cho nên Ngô Hạo chỉ có thể kịp nhấn phím Ctrl A + Delete đoạn cảm nghĩ ngắn tặc lưỡi, sau đó lại yên lặng chửi thầm một câu trong lòng, bà già nhà anh.

7.

Ngô Hạo tắt máy tính, có chút mệt mỏi duỗi thẳng thắt lưng, dụi dụi mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sắc trời mông mông sáng.

Vừa thoát khỏi game, Ngô Hạo không buồn ngủ cho lắm, sau khi thức một đêm bụng có hơi đói. Ngô Hạo nghĩ nghĩ, quyết định xuống nhà ăn sáng rồi đi ngủ.

Ngô Hạo cầm chìa khóa ví tiền chậm chậm rì rì bước xuống lầu, đông chuyển chuyển tây lưu lưu, kết quả phát hiện thời gian còn sớm, đại đa số tiệm ăn sáng còn chưa mở cửa, Ngô Hạo vòng vài vòng, cuối cùng đứng trước cửa tiệm bánh bao đầu phố.

Trên biển hiệu viết Tiệm bánh bao Phương ký.

Đồ ăn sáng tiệm này rất ngon, nhất là bánh bao canh.

Món đó vị ngon ngọt nhiều nước, hương khí phụt ra hấp dẫn người, Ngô Hạo gần như quay về thời thơ ấu.

Ngô Hạo ngơ ngác nhìn trước cửa tiệm lớn treo tấm gỗ “chưa mở cửa”, đang có chút thất thần, cửa lớn bất thành linh bị người dồn sức mở ra, một *** viên tiểu ca mặt búp bê ôm xấp thực đơn đột nhiên hiện thân.

**** viên: nhân viên trong tiệm, không biết nói ra làm sao = =

Ngô Hạo bị dọa nhảy dựng, người bên trong rõ ràng cũng bị sửng sốt, mở to hai mắt nhìn chăm chăm Ngô Hạo, choáng váng một lúc lâu, rồi mới lộ ra nụ cười vô cùng xán lạn: “Hoan nghênh quang lâm!” vừa xoay cái tấm gỗ “chưa mở cửa” sang mặt sau “đang mở cửa”.

Đầu óc Ngô Hạo chết đờ một chút, ngốc hề hề a một tiếng.

Tiểu ca mặt búp bê đưa thực đơn cho Ngô Hạo, vui vẻ nói: “Tiên sinh muốn ăn cái gì?”

Kỳ thật Ngô Hạo không định bước vào, cậu chỉ tính đứng ở cửa nhìn một cái. Cậu đã không ăn ở đây rất nhiều năm rồi. Nhưng bất đắc dĩ vị tiểu ca này rất nhiệt thành, Ngô Hạo ngần trở không nổi, bây giờ mà trực tiếp ôm má chạy lấy người thì rất không lễ phép, Ngô Hạo đành phải quẫn bách nói: “Tôi không ăn...”

Tiểu ca lúc này đã lùi xuống vài bước, tự giác mở đường cho Ngô Hạo bước vào, hiện giờ lại nói không ăn, liền vô cùng nghi hoặc nhìn cậu, chớp chớp mắt.

Tiểu ca này hiểu lầm, Ngô Hạo liếc mắt thoáng qua liền thấy một người đàn ông đang đứng ở trong tiệm.

Lưng người đàn ông kia đối diện cửa lớn, thân hình khá cao, đang cúi đầu im lặng lắng nghe *** viên nói chuyện trước mặt.

Ngô Hạo lập tức luống cuống, lắp ba lắp bắp tùy tiện hỏi: “Ách, tiệm, tiệm này có giao đồ ăn không?”

Ngô Hạo hoảng hốt nói vô tình nâng giọng lên mức tám, người bên trong ngẩng đầu, dừng một chút, rồi quay người lại.

Ngô Hạo nhân cơ hội anh ta xoay người trong chớp mắt nhanh chân bỏ chạy, tiểu ca mặt búp bê ở phía sau hô gọi cậu cái gì không nghe rõ lắm, tựa hồ đánh kê huyết [1] chạy một hơi như điên về nhà, vừa vào cửa liền gục trên giường há hốc miệng thở dốc, lúc này mới phát hiện, bữa sáng chưa mua.

Ngô Hạo cảm thấy bản thân thật khổ sở, nhịn một đêm ngay cả một hạt cơm cũng chưa bỏ bụng, coi như xong, bao tử réo rất chạy marathon.

Nhưng mười giây sau đó, cậu lại nghĩ hết thấy những việc xảy ra trước đó kỳ thật không tính là cái gì.

Bởi vì cậu phát hiện, cậu đoạt mất thực đơn của người ta đem về nhà rồi.

Chú thích

[1] Đánh kê huyết: là một câu nói lưu hành trên internet, được nhiều người hình dung là “điên cuồng”, “si mê”, chỉ hành vi đuổi theo các ngôi sao ca nhạc, điện ảnh; cũng bị dùng để hình dung là một người đặc biệt phần khởi, có ý tứ hàm xúc chế giễu. Đánh kê huyết ở thời đại trước chính là chỉ một loại “liệu pháp bảo vệ sức khỏe” lưu hành rất mạnh mẽ. (Theo Baidu)

3. Chương 3

8.

Ngô Hạo trong nháy mắt liền nôn nóng, cầm thực đơn lượn qua lượn lại trong phòng mười vòng.

Trả? Hay không trả?

Trả không trả trả không trả trả không trả trả không trả trả không trả trả không trả...

Cuối cùng, Ngô Hạo bước tới trước giá sách, lấy cuốn CiHai cùng Bách khoa toàn thư Anh ngữ cấp tốc cấp bốn lật lật vài tờ chính giữa, nhét thực đơn vào, sau đó lên giường, tự thôi miên nào mình cái gì cũng chưa phát sinh.

Tỉnh giấc, Ngô Hạo mở máy tính lên, đăng nhập trò chơi, vừa lên tuyến, liền thấy Như Hoa đang spam kiếm người trên kênh thể giới lên tục.

Sống Như Hoa Mùa Hạ: XX Dungeon, nãi đầy đủ, tiểu đội mạnh 7 chờ 1, vào thì tốc độ MMMM

Sống Như Hoa Mùa Hạ: XX Dungeon, nãi đầy đủ, tiểu đội mạnh 7 chờ 1, vào thì tốc độ MMMM

Sống Như Hoa Mùa Hạ: XX Dungeon, nãi đầy đủ, tiểu đội mạnh 7 chờ 1, vào thì tốc độ MMMM

Ngô Hạo thuận tay xé gói bánh mì, cắn một ngụm, chậm rãi nhai. Người trong công hội thấy dòng nhắc nhở ID của Ngô Hạo đăng nhập, liền chào hỏi với cậu.

[Người Qua Đường Giáp: Nha, Bóng Bóng lên rồi.] [1]

[Người Qua Đường Ất: Bóng Đèn ~~~]

Ngô Hạo ngậm bánh mì, gõ bàn phím đánh câu chào hỏi với công hội.

[Bóng Đèn Điện: Sớm]

[Người Qua Đường Giáp: Sớm ha]

[Sống Như Hoa Mùa Hạ: A! Bóng Bóng ca, qua tuyến 2!]

[Người Qua Đường Bính: Mấy giờ rồi vẫn còn sớm a...]

[Heo Là Lại Ngược Đọc: Bóng Bóng, tuyến 2]

[Một Quả Trứng Gà U Buồn: Nhanh qua tuyến 2]

[Người Qua Đường Bính: A, đánh chữ chết ngắc, ai ở tuyến 5, lông tui một chút ~~~]

[Sống Như Hoa Mùa Hạ: Bóng Bóng ca, mau tới a a a]

[Người Qua Đường Bính: Ai ở tuyến 5, lông tui một chút ~~~]

[Một Quả Trứng Gà U Buồn: Nhanh nhanh]

[Người Qua Đường Giáp: Tui luyện cấp ở tuyến 1, không thể cứu được chú a, xin lỗi nha.]

[Người Qua Đường Bính: TVT Không ai ở tuyến 5 sao ~~~]

Ngô Hạo chuyển sang tuyến 5, xuất ra một cái Phoenix Feather từ xa, cứu Người Qua Đường Bính sống lại.

[Người Qua Đường Bính: Cảm ơn Bóng Đèn a.]

[Bóng Đèn Điện: 8 khách khí.] *đừng khách khí, chắc thế = =*

[Sống Như Hoa Mùa Hạ lặng lẽ nói với bạn: chết đâu rồi pa, mau lăn qua tuyến 2.]

Ngô Hạo chỉ có thể lại chuyển sang tuyến 2, vừa qua liền nhận được lời mời triệu tập của Như Hoa. Ngô Hạo chọn xác nhận, màn hình tối sẫm rồi sáng lên, cậu đã đứng ngay cửa tế đàn XX Dungeon.

Cùng Như Hoa cùng công hội đứng ở tể đàn là Trứng Gà và Đọc Heo, ngoài ra còn có mấy gương mặt quen thuộc thuộc công hội khác. Như Hoa nhìn thấy Ngô Hạo, lập tức đánh mở thẻ tổ đội. Ngô Hạo tiến vào tổ đội, lướt nhìn đội hữu, M riêng Như Hoa nói: “Sao còn thiếu một?”

Như Hoa đáp: “Còn một người đang trong phó bản, đến BOSS rồi, chờ vài phút.”

Ngô Hạo nhìn khung đối thoại, tiếp tục gặm bánh mì, một bên nhìn bọn họ cãi lộn trong game.

Bánh mì ăn xong rồi, người nọ vẫn chưa tới. Ngô Hạo chờ chán muốn chết, thuận tay dọn dẹp lau bàn một chút, thu dọn xong hết đứng dậy bỏ vào thùng rác, khóe mắt vừa lúc liếc thấy cái cặp thực đơn kẹp trong sách ầm ầm lộ ra một góc.

Ngô Hạo nắm cái góc nhỏ đó đẩy đẩy vào trong, liên tục đẩy vào tới khi gần nhurấn vào trong, rồi không cử động. Ngô Hạo có chút ngăn người đứng tại chỗ, ngăn người chừng một phút, đột nhiên rút cái thực đơn ra.

Phạch phạch lật vài trang, Ngô Hạo lúc này mới phát hiện, một khay bánh bao canh, đều là sáu đồng, lúc đầu chỉ có năm đồng. Hoành thánh cũng lên giá, tăng năm xu, bây giờ là ba đồng một chén.

Trước kia mỗi lần đến chỗ đó ăn sáng, cậu đều gọi hai khay bánh bao canh thêm một chén hoành thánh.

Ngô Hạo hồ loạn lật lật thực đơn, hơi hoảng hốt như sa vào hồi ức.

Thẳng đến một trận tiếng vang lilili kéo cậu quay về hiện thực.

Ngô Hạo buông thực đơn món ăn xuống ngồi xuống bàn máy tính, vừa lúc phát hiện vài chữ xoẹt hiện trên màn hình —— Mười Hai Đồng Rưỡi tiến nhập tổ đội.

9.

Ngô Hạo chưa kịp có phản ứng gì, Đọc Heo lập tức bổ nhào tới, vô cùng chân chó hô: “BOSS anh tới rồi!”

Mười Hai Đồng Rưỡi vân đạm phong kinh ừ một tiếng.

Sắc mặt Ngô Hạo hắc tuyến, gõ gõ vài chữ trên kênh công hội.

[Bóng Đèn Điện: Tiểu Niệm, cậu biết người này?] [2]

[Heo Là Lại Ngược Đọc: Ừ, đây là BOSS đại nhân nhà tui ~~]

[Sống Như Hoa Mùa Hạ: 12.5 chính là ông chủ nhỏ chú hay nhắc tới a? Thần kinh chú cũng thô dữ — chơi game với ông chủ áp lực rất nhiều a...]

[Heo Là Lại Ngược Đọc: Làm gì có, BOSS đại nhân làm người rất tốt, chơi game cũng rất lợi hại!]

[Bóng Đèn Điện: ...]

[Một Quả Trứng Gà U Buồn: Nói nhảm nhiều quá, tốc độ đi.]

[Sống Như Hoa Mùa Hạ: Ai yêu, Trứng Gà mi ăn phải thuốc súng sao, khẩu khí gấp như thế ~~]

Tuy nói như thế, Như Hoa vẫn hô bắt đầu bắt đầu ở kênh tổ đội, ném thẻ vào trong tế đàn, dẫn toàn bộ đội hữu tiến nhập Dungeon.

XX Dungeon có thể nói là Dungeon khó quét nhất trong game, tổng cộng có 5 tầng, mỗi tầng có N căn phòng, mỗi căn phòng có N đồng quái, mỗi quái đều có độ phòng ngự cao PD khác nhau. (PD là gì thì yem chả biết ==)

Ngô Hạo đối phó bản này, vẫn giữ lại một đoạn hồi ức rất bất kham.

Năm ấy Dungeon này vừa mới khai mở, hội trưởng Hùng Thúc của công hội Ngô Hạo bèn mang các tinh anh trong công hội tới đây khai hoang.

Khai hoang phó bản mới, đường đi nhất định hung hiểm. Hùng Thúc vì để may mắn, cố ý chọn tuyến 6, vào buổi tối lúc 6 giờ 6 phút, đại đội tiềm nhập, hy vọng có thể sáu sáu đại thuận. [3]

Nhưng, đội trưởng tiểu đội khác, rõ ràng cũng mang suy nghĩ như thế.

Thế là Ngô Hạo cùng đội hữu chỉ có thể xài hồng duy trì chặn giết tiểu quái ở mọi đường, mò mẫm trong thất bại, hi sinh đi trước.

Sau khi trải qua đoàn diệt một lần lại một lần, một lần lại một lần về thành, một lần lại một lần tuần hoàn, Ngô Hạo cuối cùng nhìn thấy cửa lớn phòng BOSS.

Hùng Thúc nắm chìa khóa phòng BOSS trong tay, lão lệ tung hoành, trịnh trọng tuyên bố: “Các anh em, khoảng cách chúng ta chinh phục tòa thành trì này, chỉ còn kém vài bước. Từ sáu giờ tiến vào phó bản, mãi đến bây giờ, các anh em đã đổ máu dẫm cắm chiến đấu gần 5 tiếng, nhưng không có một ai rời khỏi.”

Hùng Thúc cho cơ hội tạm nghỉ ngơi phù hợp một chút, lại khẳng khái hùng biện thêm vài câu, ủng hộ sĩ khí.

Ngô Hạo cảm giác nội tâm đầy vết thương của mình đã khôi phục, dần sôi sục nho nhỏ. Ngô Hạo kích động nhìn Hùng Thúc bước từng bước đi về phía cửa lớn.

Sau đó, không có sau đó.

Tuyến 6 disconnect.

Thật lâu sau đó, mỗi người khi nhắc tới chuyến khai hoang ngày ấy, đều là một khuôn mặt thương tang.

Hùng Thúc sau sự tình đó dùng bốn chữ làm tổng kết, ngắn gọn nhưng bày tỏ rõ tâm thanh của mọi người.

[Ở Đây Có Gấu: Phắc phắc phắc phắc.] [4]

10.

Ngày nay, XX Dungeon đã sớm bị đánh hạ, bởi những lần công lược tiên phong viết bằng máu và nước mắt được post lên forum game, cung cấp cho ngoại gia tham khảo. Người trong đội Ngô Hạo lần này đều là tay lão luyện, đấu pháp quen thuộc, đều biết rõ nhiệm vụ của mình, pháp sư khống chế, cung thủ thâm xuất, chiến sĩ bảo hộ, nãi thủy đầy đủ, chính thể này đánh xuống vẫn tương đối nhẹ nhàng.

Như Hoa trong đội ngũ gánh vác trách nhiệm vú em, không cần tiến vào phòng, dính tại cửa liều mạng huy động gây trị liệu là được, cho nên Như Hoa thanh nhàn nhất, có thời gian rảnh rỗi tán gẫu cả ngày trong công hội.

[Sống Như Hoa Mùa Hạ: v Niệm Niệm, BOSS trong nhà chú đánh đấm không tệ nha ~~]

[Heo Là Lại Ngược Đọc: Đúng không đúng không ~]

[Sống Như Hoa Mùa Hạ: Suy nghĩ đủ *** đăng! Đi bộ đủ phong tao! Mà trọng yếu nhất là, cư nhiên rất hoang đại!! Tiểu Niệm! Bắt ổng vào hội!! Bắt vào hội!!]

[Heo Là Lại Ngược Đọc: TVT Tui thử rồi, nhưng ổng ngại phiền phức, không chịu vào...]

[Sống Như Hoa Mùa Hạ: Càng đánh càng hăng!]

[Bóng Đèn Điện:]

[Sống Như Hoa Mùa Hạ: Bắt vào hội!! Bắt vào hội!! Bắt vào hội!!]

[Một Quả Trứng Gà U Buồn: Cầm mồm.]

Sau đó, thế giới thanh tịnh.

Ngô Hạo trộm thở phào.

Ngô Hạo không rõ, đều nói Mười Hai Đồng Rưỡi là cao thủ, nhưng ai đã thấy qua cao thủ nghèo hèn đánh hết trận lùm tiền lẻ chưa? Người này phải nghèo tới cỡ nào a.

Mười Hai Đồng Rưỡi đang cố gắng nhặt tiền.

Trong hệ thống đánh quái của game XX, một kích đập quái may mắn cuối cùng có tỉ lệ xác suất rất nhỏ, con quái bị một kích may mắn kích sát ngã xuống sẽ bạo tiền gấp bội. Quái bình thường chỉ rớt một ngàn kim tệ nếu bị một kích may mắn, không sai biệt lắm có thể tuôn ra khoảng tiền hơn mười ngàn. Mà 1000 đồng chính là một đơn vị đếm, cũng chính là nói, số tiền bị một kích may mắn đánh rớt xuống, sẽ là một bãi tiền sáng lóa rực rỡ.

Mười Hai Đồng Rưỡi bị đồng kim quang bao trùm, chậm chậm rãi rãi nhặt tiền, nhặt tiền nhặt tiền, bỗng nhiên không nhúc nhích.

Ngô Hạo không hiểu nhìn anh ta, lại nhìn nhìn phân nửa đồng kim tệ dưới chân anh ta.

Mười Hai Đồng Rưỡi vẫn như cũ không động.

Ngô Hạo hoang mang hồi lâu, nhất thời ngộ ra.

Trong game XX, có một loại NPC bán túi kim tệ lớn, dùng để đựng tiền, một túi to có thể đựng 50k, nếu trên người không có túi kim tệ to hoặc túi to đã đầy, kim tệ thu được sẽ tự động chiếm dụng cột hành trang, một ô vuông chỉ có thể đựng 1000 kim tệ. Cho nên dưới tình trạng không có túi kim tệ to, việc nhặt tiền trở nên cực kỳ chiếm chỗ, là một sự tình cực kỳ không tốt.

Anh ta hẳn là lùm nửa đồng rồi hết chỗ đi. Ngô Hạo vui vẻ nghĩ thầm như vậy.

Mười Hai Đồng Rưỡi im lặng đứng đó, cả người trên dưới đều phát tán ra khí tức u ám.

Ngô Hạo nghĩ nghĩ, vẫn bước qua, chọn giao dịch với anh ta.

[Mười Hai Đồng Rưỡi:?]

[Bóng Đèn Điện: Một túi tiền, để anh có chỗ trống.]

Mười Hai Đồng Rưỡi đứng im, hoàn thành giao dịch.

Ngô Hạo lên ngựa, xoay người rời khỏi, vừa chạy vài bước, trên màn hình liền bắn ra một khung thông tin.

[Mười Hai Đồng Rưỡi thêm hảo hữu ngài có đồng ý hay không?]

Chú thích

[1] Tiểu Bóng: phân tích: tên hán việt của ID Ngô Hạo là Điện Đăng Phao, Na dịch sang thành Bóng Đèn Điện, nên kêu Tiểu Bóng cho nó zui, qua tiếng Việt mình lại mang thêm nghĩa khác:))

[2] Tiểu Niệm: Tiểu Niệm chính là Heo Là Lại Ngược Đọc. Trong QT gọi tắt là Niệm Trư, Na dịch sang thành Đọc Heo cho hợp với cái ID.

[3] Sáu sáu đại thuận: rút ra từ Kinh Dịch, trong Kinh Dịch có nói đến sáu nét, sáu “ ” trong Kinh Dịch đại biểu nét âm, (chín “ ” đại biểu nét dương), sáu sáu là quẻ “khôn” – một quẻ trong Bát quái, tượng trưng cho đất – mang ý đại cát đại lợi, mặc dù có nhấp nhô, nhưng cuối cùng thông qua nỗ lực cũng có thể tốt đẹp, viên mãn.

Còn có một loại cách nói khác là, hài âm của “ ” (sáu) chính là “ ” (trượt), mang ý trôi chảy. Hai cái “sáu” chính là mang ý cực kỳ trôi chảy. (Theo Baike)

[4] Chữ đó là bạn chế, nếu nhìn không đẹp thì nói, để bạn đổi kiểu chữ khác:)))

4. Chương 4

11.

Ngô Hạo ngạc nhiên, lập tức nhận ra, Mười Hai Đồng Rưỡi thêm cậu làm bạn tốt, đại khái đang mà nói cảm ơn đi.

Ngô Hạo di di chuột, chần chờ nên xác nhận hay nên hủy bỏ, cuối cùng nhấn xác nhận.

Mười Hai Đồng Rưỡi lập tức xuất hiện trong danh sách bạn tốt của Ngô Hạo.

Ngô Hạo hơi có cảm xúc thắng lợi vi diệu, im lặng chờ đợi Mười Hai Đồng Rười chủ động lên tiếng bắt chuyện với cậu, nói cảm ơn.

Nhưng, Mười Hai Đồng Rười anh ta không chút phản ứng gì, nhặt tiền xong liền leo lên ngựa, lướt thẳng qua bên người Ngô Hạo, đuổi theo đội ngũ.

Ngô Hạo kỵ mã đứng ngốc tại chỗ, con ngựa Xích thố có chút không kiên nhẫn dùng chân bới bới đất, cái đuôi lay qua lay lại.

Ngô Hạo hồ loạn gãi đầu, tâm tình phút chốc nóng nảy lên. Hai mắt cậu quét nhìn danh sách bạn tốt, tắt đi, buồn bực tiếp tục xoát phó bản.

Một tiếng sau, Ngô Hạo và đội hữu thành công đẩy ngã BOSS cuối cùng, sau đó cùng nhau xông vào phòng bảo rương. Như Hoa đứng bên cạnh bảo rương, trong công hội hô to: “Ra viên thuận!! Ra viên thuận!! Ra viên thuận!!” (thuận là khiên, viên là tròn)

Bảo rương cuối cùng trong XX Dungeon có xác xuất nhất định có thể mở ra một viên thuận, cái viên thuận này không có thuộc tính gì, nhưng có thể nhuộm màu, Như Hoa là ID nữ, đối với mấy thứ trang sức linh tinh đều đặc biệt chấp nhất, luôn nghĩ phải kiếm một cái, sẽ làm nổi bật nhan sắc hỉ hoan của mình, mang theo sẽ rất đáng yêu gì đó.

Như Hoa reo hò mở bảo rương, một cái thuận. Như Hoa đứng trước bảo rương Đọc Heo giữ lại reo hò, lại thêm một cái thuận. Như Hoa lại tiếp tục reo hò với bảo rương của Trứng Gà, vẫn một cái thuận. Hi vọng của Như Hoa đè lên người Ngô Hạo, vẫn là một cái thuận như cũ.

Sau cùng, chung cuộc của đội là ra một đồng thuận, đáng tiếc, người ở công hội khác đã mở ra được.

Như Hoa một bên lẩn lộn trong hội, bên gào khóc. Ngô Hạo đổ mồ hôi, qua kênh tổ đội, đi thương lượng với ngoạn gia mở được viên thuận.

[Bóng Đèn Điện: Anh bạn, thuận có bán không?]

[Nhân Vật Phụ A: Không bán, định đưa cho vợ chơi đùa.]

Ngô Hạo a một tiếng, bất đắc dĩ nói ra chân tướng đau đớn cho Như Hoa trong kênh công hội, Như Hoa khóc càng thảm thiết.

Xoát xong phó bản. mọi người liền rời khỏi Dungeon, người công hội khác lui tổ. Mười Hai Đồng Rười cũng ra phó bản, đang đứng bên cạnh Ngô Hạo, thành linh nói một câu: “Đi đây, có việc thì gọi.”

Ngô Hạo nheo mắt, trong nháy mắt có chút khấn trương, bồi bồi rồi rồi đánh cái ừ a, lại cảm thấy ngứa khí

này hơi mềm mại, xóa chữ a, để lại chữừ, đang định ấn xuống, Đọc Heo thì diên thí diên bỗ nhào tới, cực kỳ nhiệt tình nói: “Vâng vâng ~ BOSS đại nhân đi mạnh giỏi~~~”

Ngô Hạo đơ một chút, ngọn lửa không biết tên bùng lên trong lòng, khẩn cấp theo sau Mười Hai Đồng Rưỡi phóng như bay lui tổ trước tiên, sau đó thần tốc kỵ mã chạy lấy người.

Sau đó, chính là vấn đề của một tuần sau.

Hai ngày đầu tiên, Ngô Hạo năm lần bảy lượt nghĩ muốn xóa bay cái tên nào đó chướng mắt, ma xui quỷ khiến di chuyển tay, sau vài lần rối rắm, Ngô Hạo cảm thấy như thế cũng vậy, liền tùy nó đi. Kết quả ngay khi Ngô Hạo đã dần dần quên mất chuyện này thì, Mười Hai Đồng Rưỡi mở cái miệng cao quý.

[Mười Hai Đồng Rưỡi: Ở đâu]

Khi đó Ngô Hạo đang nhàn nhã treo câu cá.

Câu cá trong game XX có thể không cần động tay, hệ thống sẽ dựa theo kỹ năng câu cá và khống chế câu cá của ngoại gia mà định xác suất thành công. Ngô Hạo treo máy câu cá xong rồi đi xem phim, cách nửa tiếng thì trở về thêm mồi cá.

Ngô Hạo vừa thêm mồi cá thì thấy tin nhắn này, đã là chuyện của 20 phút sau.

Ngô Hạo vốn không định đếm xỉa đến, nhưng lại tò mò anh ta muốn làm cái gì, hơi hơi do dự, vẫn trả lời lại.

[Bóng Đèn Điện: Thôn]

[Mười Hai Đồng Rưỡi: Điểm cụ thể]

[Bóng Đèn Điện: Hồ nước ở Thùỵ Diệu đình]

Mười Hai Đồng Rưỡi không nói thêm. Ngô Hạo đợi một hồi, nhúu mày đóng lại khung đối thoại bạn tốt, Mười Hai Đồng Rưỡi đột nhiên hiện thân.

Ngô Hạo choáng váng.

Mười Hai Đồng Rưỡi chạy đến bên cạnh cậu rồi đứng lại, đối Ngô Hạo đang ngồi chồm hổm câu cá nói: “Đứng lên.”

Ngô Hạo ghen ghét hủ bỏ kỹ năng câu cá, mạnh mẽ cầm xô cá đứng lên, liền nhìn thấy lời mời giao dịch của Mười Hai Đồng Rươi gửi qua.

Nguyên lai là trả túi tiền a, nói chuyện trả nhân tình mà còn không khách khí như thế, người này làm giá quá a, một túi tiền rách nát mà thôi, ai hiếm lạ chứ.

Ngô Hạo nghĩ như thế, thuận tay cự tuyệt lời mời.

Mười Hai Đồng Rươi lại phát ra lời mời giao dịch.

[Mười Hai Đồng Rươi: Nhận]

Ngô Hạo mặc kệ bấm bấm, chỉnh lý ô trống ở túi hành trang, nhin không được nhấn chọn xác định. Cửa sổ giao dịch xuất hiện, Ngô Hạo liền liều mạng ấn nút xác nhận giao dịch, tự hỏi nhanh nhanh giao dịch cho xong việc, xong rồi cậu đi xem phim tiếp đi. Kết quả chọn quá nhanh, ngay cả Mười Hai Đồng Rươi thả cái gì vào cũng không thấy rõ, giao dịch đã hoàn thành.

Mười Hai Đồng Rươi quả thật rất kiên quyết, giao dịch hoàn tất thân ảnh liền biến mất.

Ngô Hạo một lần nữa treo câu cá, đang chuẩn bị đóng cửa sổ, đột nhiên ý thức có gì đó không phù hợp.

Cái gì không phù hợp nhỉ...

Ngô Hạo nghĩ nghĩ, lại mở ra túi hành trang.

Trong túi hành trang rõ ràng nhiều thêm một cái viên thuận.

12.

Ngô Hạo chớp mắt vài cái, viên thuận vẫn im lặng nằm ở đó, Ngô Hạo lại chớp mắt thêm vài cái, viên thuận vẫn như cũ im lặng nằm ở đó.

Ngô Hạo chờ người một lúc lâu, vội vã nhấn mở danh sách bạn tốt, lẩn lẩn trực lẩn của chuột ra tên Mười Hai Đồng Rươi, nhấp hai cái, rồi mới gõ gõ cạch cạch cạch ở cửa sổ đối thoại.

[Bóng Đèn Điện: Anh có ý gì?]

[Mười Hai Đồng Rươi: Cái gì]

[Bóng Đèn Điện: ... Cái thuận]

[Mười Hai Đồng Rưởi: Cho cậu]

[Bóng Đèn Điện: ...]

[Bóng Đèn Điện: Chỉ là một túi tiền rách nát, anh lại trả tôi một viên thuận, tôi không phải không biết xấu hổ, anh lấy về đi...]

Ngô Hạo gõ xong một câu này, bên kia nửa ngày không phản ứng, Ngô Hạo chống cằm ngồi đợi hồi lâu, lại đẩy ra bàn phím, đang chuẩn bị nói thì trực tiếp gửi sang cho anh vậy, Mười Hai Đồng Rưởi trả lời.

[Mười Hai Đồng Rưởi: Cho cậu rồi, cứ nhận đi]

[Mười Hai Đồng Rưởi: Không cần phải dùng, bán cũng được]

Nói xong câu này, chính là kiểu chuyện chấm dứt đối thoại, Ngô Hạo xóa câu thoại lúc nãy, phát câu cảm ơn qua, Mười Hai Đồng Rưởi không trả lời.

Tuy nói viên thuận nhuộm màu cũng không quý giá lắm, nhưng rốt cuộc coi như thiếu người ta một phần tình, Ngô Hạo suy nghĩ nên đi tìm thứ gì có thể bù đắp lại.

Mười Hai Đồng Rưởi thích cái gì cậu không biết, cậu chỉ biết là, Mười Hai Đồng Rưởi thường xuyên đặt chân ở các phó bản lớn.

Cứ như vậy, trước mỗi lần Ngô Hạo xoát phó bản, đều kêu gọi Mười Hai Đồng Rưởi. Hai người cùng một chỗ xoát với nhau, Ngô Hạo cũng phát giác ra, Mười Hai Đồng Rưởi người này kỳ thật không tệ lắm.

Mười Hai Đồng Rưởi không thích nói chuyện, Ngô Hạo ban đầu liền cảm thấy anh ta lạnh lùng, luôn mang theo một cỗ ngạo khí mạnh mẽ cao cao tại thượng, đặc biệt không chiêu nhân đãi khách, sau này ở chung lâu mới phát hiện, Mười Hai Đồng Rưởi rất tinh tế, rất trọng nghĩa, khi xoát ra thứ gì đó, sẽ hỏi Ngô Hạo trước có cần dùng hay không cần không. Nhưng mặc dù như thế, Ngô Hạo vẫn cảm thấy, Mười Hai Đồng Rưởi đối cậu mà nói càng là một chiến hữu mạnh mẽ đáng tin cậy, mà không phải huynh đệ thân cận với nhau.

Ngô Hạo có thể cùng Mười Hai Đồng Rưởi tham dò phó bản nào đó đơn xoát kỹ xảo, không hề oán giận cậu mà đi tìm NPC sửa chữa độ bền rút xuống của vũ khí.

Giữa hai người giống như một ly nước trong suốt, bình bình đạm đạm, không lạnh cũng không nóng.

Cho đến cuối tuần nào đó, phát sinh một sự kiện.

Hôm đó, Ngô Hạo theo thói quen lười nằm trên giường tới giữa trưa mới dậy, bật máy tính lên rồi đi rửa mặt, rửa mặt xong trở về đăng nhập vào game, màn hình game đang ở trạng thái loading thì đi làm đồ ăn sáng.

Ngô Hạo chậm rì rì làm cho mình một cái trứng trần nước sôi, sau đó bưng chén cơm đến bên bàn máy tính, đang chuẩn bị ăn, đột nhiên phát hiện âm hưởng game đều là âm thanh tin nhắn leng keng leng keng.

Ngô Hạo ngẩn người, buông chén xuống mở ra khung đối thoại mới nhất, người nói là Đọc Heo.

[Heo Là Lại Ngược Đọc: Bóng Bóng cậu lên rồi!!!!]

[Heo Là Lại Ngược Đọc: Sao không nói gì??]

[Heo Là Lại Ngược Đọc: A a a a a cậu đâu mất rồi a!!]

[Heo Là Lại Ngược Đọc: Mau trở lại lại a a]

[Heo Là Lại Ngược Đọc: Công hội đã xảy ra chuyện!! Người bên hội Phong Yên quét chúng ta đến trưa rồi, làm sao bây giờ a a a]

5. Chương 5

13.

Huyệt thái dương của Ngô Hạo bắt giắc máy động. Đọc Heo bên kia vẫn đang cuống cuống lật đật gọi cậu, Ngô Hạo nhanh chóng trả lời Đọc Heo, lại theo thứ tự nhấn mở khung đối thoại, xem xem từng cái, lại hỏi hỏi, đại khái hiểu rõ chuyện gì xảy ra.

Sáng hôm nay, thừa dịp người trong server ít, có người trong công hội Ngô Hạo tổ chức tổ đội ở tuyến 1 xoát BOSS dã ngoại, vừa mới đánh kích đầu tiên thì có thêm tám người đội khác chạy tới, tất cả đều là hội Phong Yên.

Phong Yên hội, là cường hội nổi danh đứng đầu ở server Ngô Hạo. Người trong hội không nhiều lắm, nhưng đều là cao thủ, kỹ thuật thành thục không cần nói, tuyệt đại đa số đều là người chơi RMB, quảng ra bất kì trang bị linh tinh nào trên người, đều có thể đạt tới bốn con số.

Mấy người trong công hội phối hợp với nhau cướp BOSS với người trong hội Phong Yên xong thì khó mà thắng, ngay sau đó liền rất tự giác trực tiếp chuyển sang tuyến 2 đi quét BOSS mới, đang đánh một nửa thì lại có tám người tiến tới, vẫn bên Phong Yên. Người trong hội dần có chút khó chịu, bức bối tiếp tục cướp với người Phong Yên, sau đó lại thua. Mọi người ghen khúất, nhưng nhẫn nhịn, ai bảo mình không bư hân như người ta, cướp thì cướp rồi, nhưng không thể trêu vào bằng không khó mà trốn kịp, người tổ chức đội ngũ trực tiếp chuyển sang tuyến 7, thậm chí có thể do trùng hợp, kết quả lần thứ ba lại gặp lại.

Có một tiểu tân nhân trong hội lúc ấy nhịn không được, nói với người Phong Yên mấy người có thể qua tuyến khác được không, chúng ta phân ra xoát là tốt rồi.

Phản ứng lại của bên Phong Yên dĩ nhiên là không tốt, nhanh chóng hỏi thăm tổ tông của tiểu tân nhân.

Tiểu tân nhân là một người hơi nóng nảy, lập tức hỏi thăm trở về.

Lần này Phong Yên không nói lời nào. Người bên Phong Yên thuộc phái thực lực, người phái thực lực bình thường đều ưa thích dùng hành động thực tế để biểu đạt bất mãn của bản thân.

Người Phong Yên liền gửi một lời mời chiến đấu với tiểu tân nhân.

Tiểu tân nhân nhiệt huyết sôi trào chọn xác nhận, rồi lại nhiệt huyết sôi trào gục ngã.

Những người khác trong hội không thể bình tĩnh đứng nhìn anh em nhà mình bị người ngoài ức hiếp, thế là từ PK cá nhân biến thành PK tổ đội, một tiểu hội nho nhỏ cứ thế ngoan cường kháng chiến, tập thể hi sinh một cách anh dũng.

Sau đó, hai nhóm người cưỡi ngựa đánh nhau biến thành phun nước miếng, không biết từ khi nào, bắt đầu chơi Lật bá.

Đầu Ngô Hạo lại lớn thêm.

Thật ra bề dày Phong Yên cùng công hội Ngô Hạo rất mạnh mẽ, mà lại nguyên viễn lưu trường. Lịch sử đen tối của hai công hội gần như có thể ngược dòng về thời kì Open Beta.

Game XX, tổng cộng có ba chủng tộc, nhân loại, người khổng lồ và tinh linh.

Công hội Ngô Hạo tên là Tráng Sĩ Xin Dừng Bước, chịu tác động bởi tên hội, người khổng lồ trong hội chiếm tỉ lệ rất cao, tiếp theo là nhân loại, một số nhỏ là tinh linh. Hội Phong Yên tất cả đều là một đám tinh linh tai nhon, tinh linh cao cấp.

Trong bối cảnh game XX, người khổng lồ và tinh linh vốn là trận doanh đối lập, nhân loại trung lập. Thành viên hội Tráng Sĩ và hội Phong Yên hai bên phân tách rất nghiêm trọng, ảnh hưởng đến việc hai công hội

dần dần nhìn nhau không vừa mắt, thủy hỏa bất dung.

Ngô Hạo nhìn bạn tốt, tên Hùng Thúc và Như Hoa đều màu xám, không có trên mạng, phó hội Trứng Gà cũng không onl. Ngô Hạo lại kéo ra lịch sử tán gẫu nhìn nhìn. Cậu đã bỏ sót giai đoạn Lát ba phun nước cao trào, hiện giờ trên kênh thể giới chỉ còn lại một mình Kinh Cúc Nguyệt thuộc Phong Yên đang spam kênh liên tục.

Kinh Cúc Nguyệt: người bên Tráng Sĩ đâu, đều chui vào vỏ hết rồi sao? Khi này còn làm ầm ĩ lắm mà? Lão Hùng nhanh nhanh lăn ra đây

Kinh Cúc Nguyệt: Lão Hùng lăn ra đây!! Tuyến 1 ngay cổng trị liệu, 1 chọi 1, đừng cmn giả chết!!

Kinh Cúc Nguyệt: Lão Hùng lăn ra đây!! Tuyến 1 ngay cổng trị liệu, 1 chọi 1, đừng cmn giả chết!!

Vây Xem A: Đặt biển quảng cáo, bán XX~~ tự báo giá ~~

Kinh Cúc Nguyệt: Lão Hùng lăn ra đây!! Tuyến 1 ngay cổng trị liệu, 1 chọi 1, đừng cmn giả chết!!

Vây Xem B: Ai da, chút chuyện này còn rổng chưa xong? Đốt tiền? Spam một chỗ thật có thành tựu

Kinh Cúc Nguyệt: LS câm miệng

Kinh Cúc Nguyệt: Lão Hùng lăn ra đây!! Tuyến 1 ngay cổng trị liệu, 1 chọi 1, đừng cmn giả chết!!

Vây Xem C: Phụt... Hai công hội lớn của server luôn luôn đối đầu nhau, quả nhiên là yêu nhau lắm cắn nhau đau... Ai công ai thụ?

Vây Xem D: Hai công gặp nhau, ắt có một thụ!

Kinh Cúc Nguyệt: Lão Hùng phẫn đi!! Tuyến 1 ngay cổng trị liệu, 1 chọi 1, đừng cmn giả chết!!

Kinh Cúc Nguyệt: Lão Hùng rụt đầu, người khác bên Tráng Sĩ đâu? Chết hết rồi đi?

Kinh Cúc Nguyệt, phó hội Phong Yên, phú ông tiêu chuẩn, hơn nữa còn thuộc loại ngồi xe ngựa nghênh ngang đi trên đường vung tiền như nước, kênh kiệu cao hơn người khác một bậc, người khác quát gọi trên thể giới đều xoát Lát bá hai mao tiền, gã xoát bằng Tù Tập Kết hai đồng tiền. Tù Tập Kết đắt đỏ hơn Lát bá, dễ chú ý hơn Lát bá, quan trọng nhất là còn lấp lánh ánh đèn cực kì hoa lệ, lấp lánh đầy màn hình khiến Ngô Hạo choáng váng.

Hội trưởng phó hội đều không onl, Ngô Hạo thân là một trong nguyên lão của công hội, chỉ có thể gắng gượng miễn cưỡng xuất đầu, hô Lạt bá lên đối đáp lại, ý nói Hùng Thức không onl, có việc thỉnh mật đàm, âm thầm giải quyết.

Kinh Cức Nguyệt phóng pháo toàn kênh thể giới đang lo lắng không tìm thấy mục tiêu, liền khóa định Ngô Hạo, tiếp tục khai hỏa.

Kinh Cức Nguyệt: Tao sát, tên lớn không ra lại ra một tên cùi bắp, Bóng Đèn Điện, lại là mày, tuyến 1 PK cổng trị liệu, đừng chơi trò núp lùm, nhanh tới

Ngô Hạo xoa bóp trán, thở dài.

Trước kia hai công hội xảy ra xung đột, Ngô Hạo đã vài lần PK với Kinh Cức Nguyệt, luận kỹ thuật, hai người tám lạng nửa cân, luận trang bị, Kinh Cức Nguyệt có thể vứt Ngô Hạo ra hai dặm.

Kinh Cức Nguyệt spam liên tục trên kênh thể giới đến vui sướng, người trong công hội Ngô Hạo nhin không nổi lại chửi lộn với gã vài câu, Ngô Hạo đè nén xuống. Tên Kinh Cức Nguyệt này thuộc loại khủng điên, bạn càng phản ứng, gã càng làm tới. Vất vả lắm mới khuyên được đám người trong công hội, bạn tốt trên tuyến liên tục tới hỏi chuyện như thế nào rồi, Ngô Hạo trả lời từng người, tay vội cước loạn, trên màn hình đột nhiên bắn ra một thông báo —— Mười Hai Đồng Rưỡi muốn gia nhập công hội, có đồng ý hay không?

Não Ngô Hạo chờ hồi lâu, cũng không nghĩ nhiều, thuận tay chọn thông qua, tiếp theo lại giải thích sự việc cho bạn bè, giải thích đến miệng đắng lưỡi khô, kênh thể giới phút chốc yên tĩnh, sau đó kênh công hội bùng nổ.

[Người Qua Đường Giáp: Tui không có nhướng mày hít khí gì đâu!!!!]

[Người Qua Đường Ất: Anh zai này là ai??? Ó sòm như thế!!! Ngược Kinh Cức Nguyệt liên tục!!!]

[Người Qua Đường Bính: Gì?? Gì?? Chuyện gì?]

[Heo Là Lại Ngược Đọc: BOSS anh khi nào vào hội vậy???]

[Người Qua Đường Giáp: Mau tới tuyến 1 khu trị liệu vây xem Kinh Cức Nguyệt bị S!!]

[Người Qua Đường Đinh: Yoooooooooooo!!!! Anh zai cổ lên!!!]

[Bóng Đèn Điện:????]

Chờ Ngô Hạo hậu tri hậu giác đuổi kịp tới thì, trò hí bị bỏ lỡ rồi.

Kinh Cức Nguyệt chiến bại trở ra, cái bóng cũng mất dạng, ngoài khu trị liệu chỉ còn lại người hai công hội một câu lại một câu phun nước miếng với nhau, bên trong là một tiểu bộ phận quần chúng đứng gặm hạt dưa vậy xem.

Ngô Hạo chen chúc trong đám huyền não hồi lâu, mới nhìn thấy Mười Hai Đồng Rươi cầm đao đứng cạnh hoa viên.

Mười Hai Đồng Rươi vẫn mặc cái áo choàng dài màu đen khắc ám văn, im lặng đứng yên, không chút thu hút.

Ngô Hạo đốc đốc chạy qua, thu ngựa, đứng trước người Mười Hai Đồng Rươi, Mười Hai Đồng Rươi vẫn trầm lặng đứng ở đó. Ngô Hạo nhìn anh ta, đột nhiên nội tâm có chút mất mát.

Kỳ thật sau khi biết được Mười Hai Đồng Rươi vào hội xuất đầu thay cho cậu, cả người Ngô Hạo phần chần như bị chích máu gà, sau đó một người một ngựa quất roi vọt tới đây, kết quả gặp mặt, Ngô Hạo ngược lại không biết nên làm gì. Ngơ ngác một hồi, Ngô Hạo mới chọn mở khung đối thoại bạn tốt của Mười Hai Đồng Rươi, do dự mãi không thôi, vẫn gõ xuống hai chữ, cạch cạch cạch phát qua.

[Bóng Đèn Điện: Cảm ơn]

Mười Hai Đồng Rươi sau khi tạm dừng, phát trả lời qua.

[Mười Hai Đồng Rươi: Thật ra cậu không cần khách khí với tôi như thế]

Ngô Hạo nhìn lời của Mười Hai Đồng Rươi, nhìn một hồi, đột nhiên vui vẻ hẳn lên.

Đây đại khái là lần đầu tiên Mười Hai Đồng Rươi nói ra một câu thoại mang theo tia ấm áp, Ngô Hạo nghĩ, Mười Hạo Đồng Rươi thật ra xem cậu như anh em mà đối đãi.

Ngô Hạo ngốc hề hề hắc một tiếng, suy nghĩ, lại phát qua một câu cho Mười Hai Đồng Rươi.

[Bóng Đèn Điện: Hoan nghênh vào hội]

[Mười Hai Đồng Rươi: Ừ]

Lần phân tranh này, cuối cùng kết thúc trong cuộc đàm phán hòa bình giữa hội trưởng hai hội.

Buổi tối hôm sự tình phát sinh, Hùng Thúc online, người trong hội bảy miệng tám lưỡi kể lại sự việc một lần, Hùng Thúc nghe xong, phản ứng đầu tiên chính là quăng ra sáu dấu chấm trầm mặc, sau đó cùng với phó hội, tìm hội trưởng Phong Yên Ly Hỏa đàm phán. Một tiếng sau, hai người liền tuyên bố giải quyết hòa bình, cùng nhau xoát Lạt bá nói xin lỗi qua lại trên kênh thể giới.

Lạt bá xin lỗi của hai người thiểm hiện đan chéo nhau trên màn hình, ngôn ngữ khách sáo mà hờ hững, Ngô Hạo nhìn nhìn, bỗng nhiên hơi xót xa trong lòng.

Người trong công hội đều biết, hội trưởng Tráng Sĩ Xin Dừng Bước là Hùng Thúc, phó hội là Trứng Gà, nhưng chỉ có Ngô Hạo cùng một ít người cũ trong hội mới biết, trước khi Trứng Gà lên làm phó hội, người nhậm chức phó hội trưởng chính là Ly Hỏa.

Ngày nào đó vào mấy năm trước, Ly Hoa dẫn một phần hội viên tinh anh trong công hội thoát ly Tráng Sĩ, thành lập Phong Yên. Đêm hôm đó, Hùng Thúc yên lặng ngồi trước tấm bia đá của công hội, Ngô Hạo và Trứng Gà bên cạnh hắn.

Ngô Hạo khi ấy hỏi Hùng Thúc, Ly Hỏa vì sao phải đi.

Hùng Thúc nói: “Tráng Sĩ nặng tình huynh đệ, Ly Hỏa nhìn là thực lực, chim sẻ sao biết được chí chim hồng, giữ không được, thì để cậu ta đi.”

Sau một ngày nào đó, quy mô Phong Yên dần thành lập, lần đầu tiên gây xung đột với Tráng Sĩ, Hùng Thúc dùng thân phận hội trưởng đi điều đình với Ly Hỏa, Ly Hỏa nói PK định thắng thua. Sau đó Hùng Thúc mang theo khuôn mặt đầy máu, lại ngồi im lặng trước tấm bia đá công hội. Ngô Hạo cùng Trứng Gà vẫn như cũ ở bên cạnh.

Trứng Gà hỏi Hùng Thúc, cần gì chứ.

Hùng Thúc nói: “Từng là huynh đệ, anh không hạ thủ được, thật không hạ thủ được.”

Hùng Thúc là một người khổng lồ cơ bụng tám khối, cứ thế bắt chéo chân trên mà ngồi, khuôn mặt không cạo râu, nhìn rất suy đồi, đầy tang thương.

Sau này mỗi khi Phong Yên tới gây hấn, Hùng Thúc đều chọn ẩn nhẫn. Sau khi Ly Hỏa nổi danh, cũng không tiếp tục ngông cuồng, chậm rãi nội liễm, mặt ngoài khách khí có lẽ với Hùng Thúc, bên trong ngầm cạnh tranh cùng Tráng Sĩ.

Ngô Hạo nhìn Lạt bá ẩn ẩn hiện hiện, dần dần cũng có chút nản lòng thoái chí.

Cái gì mà ca môn nghĩa khí, cái gì tình huynh đệ anh em, trên mạng đều là vô nghĩa, nói một là một.

Ngô Hạo có chút thương cảm, thoát game, tắt máy tính. Ngô Hạo nhìn màn hình trong phút chốc biến đen kìa, trong đầu hiện lên nhiều chuyện.

Thật ra, đừng nói trên mạng, dù là trong hiện thực, cảm tình sâu sắc, nói một cũng không cứ vậy mà một.

Ngô Hạo nghĩ.

Ví dụ như cậu và Phương Triết đi.

6. Chương 6

15.

Ngô Hạo cùng Phương Triết là bạn từ nhỏ, hai người cùng học tiểu học, cùng học sơ trung, cùng học trung học, còn sống cùng trong một tòa nhà. Ngô Hạo ở tầng ba, nhà Phương Triết ở tầng một.

Khi Ngô Hạo còn là Ngô Tiểu Hạo mặt bánh bao, trước khi tới trường mỗi ngày, cậu đều cố ý vòng xuống lầu dưới, gõ cửa kính thủy tinh, gõ hồi lâu, có thể gõ ra bạn Phương Tiểu Triết ôm một hạp thức ăn lớn.

Nhà Phương Triết mở tiệm bánh bao, dì Phương gia mỗi buổi sáng đều sẽ cấp Phương Tiểu Triết hai khay bánh bao canh mới ra lò, một khay là cho Phương Tiểu Triết, một khay là cho Ngô Tiểu Hạo.

Bánh bao canh Phương gia đặc biệt ăn rất ngon, ăn một đoạn thời gian dài, Ngô Tiểu Hạo đều cho rằng mỗi bữa sáng là chuyện tình tốt đẹp nhất trong ngày.

Chỉ vì bánh bao canh, Ngô Hạo còn nhớ, đã làm ầm ầm một chuyện.

Thật ra cũng không tính là đại sự gì, nhưng Ngô Hạo mãi không quên được, trong tâm vẫn luôn nghĩ về nó, ghi nhớ rất rõ ràng.

Đó là chuyện sau khi học tiểu học, Ngô Hạo ra ngoài rửa tay, sau đó quay về liền nhìn thấy một tên mập mập đang đứng bên cạnh bàn cậu, mở hạp thức ăn ra, lén ăn bánh bao.

Ngô Tiểu Hạo bấy giờ có điểm thiếu khuyết là rất bảo vệ thực phẩm, lập tức khó chịu, nhào tới đẩy tên mập ra một phen. Tên mập đột nhiên dính đòn, trượt tay, cái bánh bao nhỏ đang hướng vào miệng chọc vào cái mũi phía trên.

Mập mập ỷ vào vóc người, tự xem mình là trùm sò trong lớp, ngày thường cư xử thái quá, hiện giờ hình

tượng lão đại chịu thương tổn, mặt mày lúng túng, trở tay phản đòn đẩy Ngô Hạo lại, đẩy ngay đầu.

Ngô Hạo lập tức xù lông lên, gồng người chuẩn bị phản kích, sau đó cảm thấy có cái gì đó lướt qua bên cạnh mình, ngay lập tức trúng vào mặt mập mạp. Mập mạp che mặt cuộn tròn mình trong nháy mắt, bình trà xanh rớt xuống đất.

Ngô Hạo ngẩn người, nường mắt theo hướng bình trà phi tới nhìn lại, liền nhìn thấy Phương Triết đang đứng ngay cạnh cửa, một tay không có gì, tay khác nắm chặt một bình trà xanh.

Mập mạp che đầy vết ửng đỏ trên đầu đứng dậy, miệng ô ô mắng chửi câu gì đó, xắn tay áo lên một quyền đánh về hướng Phương Triết, một đám bước hai bước, Phương Triết lại dùng một cái bình trà xanh khác đánh xuống, ngay xương mũi. Mập mạp thét rống lên, nước mắt tràn xuống, thân thể đầy thịt chạy tới phòng giáo viên.

Hôm đó sau giờ học, Phương Triết bị chủ nhiệm lớp gọi lên phòng giáo viên nói chuyện, Ngô Hạo ôm hai cái túi xách ngồi chồm hổm ở cầu thang một tiếng, chờ Phương Triết đi ra, hai người cùng nhau chuồn về nhà.

Phương Triết cái gì cũng không nói, Ngô Hạo cái gì cũng không hỏi.

16.

Ngô Hạo mỗi lần hồi tưởng lại đoạn thời kỳ trúc mã trúc mã đó, nội tâm bên trong luôn trống trải, không dễ chịu lắm.

Con đường từ nhà đến trường, hai người luôn đi cùng nhau mấy năm như vậy, đi mãi, bước chân Ngô Hạo bỗng đặt trên đường rẽ, trật phương hướng, chờ cậu cảm thấy không đúng thì, đã chạy trên con đường tựa như không lối thoát rất rất xa rồi, không thể quay đầu lại.

Cũng không biết vào cái ngày ngày đánh nhau nào đó, một hạt giống bắt đầu mọc rễ trong tâm Ngô Hạo, chờ cậu ý thức được thứ vật nhỏ này tồn tại thì, hạt giống đã nảy mầm, mọc ra hai phiến lá xanh nhỏ, một phiến viết chữ Phương, một phiến khác viết chữ Triết.

Ngô Hạo sợ hãi, sợ hãi xong rồi muốn nhổ ra, nhưng cái mầm nhỏ bắt rễ quá sâu, làm như thế nào cũng không nhúc nhích, cứ lớn dần trong ngực.

Ngô Hạo giật mãi không ra cũng không tiếp tục, dứt khoát nuôi dưỡng dần dần. Cứ thế, chồi xanh nhỏ của Ngô Hạo lay động vài năm, lay đến khi tốt nghiệp trung học, cậu thi đậu vào một đại học trong vùng, Phương Triết thì thi đậu một trường danh giá ở bên ngoài. Mất thấy sắp phải chia tay, Ngô Hạo ngâm rất lâu, chọn một đêm mất ngủ sao trăng thưa thớt, thông suốt nói ra tâm tư của mình với Phương Triết.

Ngô Hạo nằm mơ cũng không ngờ, buổi tối này, trở thành một trong những bước ngoặt quan trọng trong cuộc đời. Từ nay trở về sau, cuộc đời cậu đã bị phân cách ra thành hai phần rõ ràng, trước đêm hôm đó,

Ngô Hạo là một thiếu niên chính trực nhất nhất, sau đêm hôm đó, Ngô Hạo triệt để biến thành một tặc mao biệt nữ thụ.

Cái đêm Ngô Hạo thông báo, chính là trước một ngày Phương Triết rời khỏi quê nhà. Khi đó, Ngô Hạo cùng Phương Triết đang chơi game OO, Ngô Hạo đăng nhập game ngồi chồm hổm thủ sẵn tại cửa phía nam chủ thành, nếu Phương Triết online, vậy cậu liền tỏ tình, nếu Phương Triết không onl, vậy cậu sẽ chôn vùi đoạn tình cảm này vào đáy lòng.

Ngô Hạo chờ a chờ, cuối cùng chờ đến rạng sáng Phương Triết onl. Ngô Hạo hít một hơi thật sâu, rồi mới chọn mở khung đối thoại, run run nói ra tâm tư của mình. Ngô Hạo nhìn chăm chăm màn hình chờ đợi câu trả lời, đợi nửa ngày, bên kia mới trả lời một câu: “Không phải đâu...”

Ngô Hạo ngẩn ngơ, tâm lý chậm rãi lạnh ngắt, nghĩ nghĩ, trả lời một câu: “Tớ biết tớ là nam, cậu cũng thế, cậu khó mà chấp nhận chuyện này...Nhưng... cậu sắp đi rồi, tớ chỉ nghĩ để cậu biết chuyện này mà thôi.”

Lần này Phương Triết đáp trả rất nhanh: “Đồng tính luyện???”

Ngô Hạo nhìn ba chữ kia, có chút giật mình, bên kia lại theo sau một câu: “Không nói giỡn??”

Ngô Hạo nắm chặt tay, bắt đầu gõ chữ: “Tớ nghiêm túc.”

Vài giây sau, Phương Triết lại quăng ra một câu: “Tao sát!! Đồng tính luyện!! Ha!!”

Ngô Hạo sững sốt.

Bên kia lại cho thêm một câu: “Thật mẹ nó ghê tởm!!”

Năm chữ cùng với hai dấu chấm than, hóa thành ngón tay, nhô ra xuyên qua màn hình, lập tức chọc mạnh vào tâm Ngô Hạo, mầm xanh non tơ kia bị bứt lên, để lại một mảnh huyết nhục mơ hồ.

Ngực Ngô Hạo bị khoét ra cái động, phốc phốc máu chảy ra bên ngoài, trái tim bé nhỏ mong manh vỡ thành những mảnh vụn thủy tinh, rơi rụng sắp sập nhà.

17.

Ngô Hạo tô đen Phương Triết ở trong đầu.

Chuyện này đối với Ngô Hạo mà nói, kỳ thật rất không dễ dàng.

Trong mười tám năm đầu đời của Ngô Hạo, phần lớn các ngày, đều chứa đựng hình ảnh Phương Triết. Ngô Hạo muốn đá cậu ta ra, không thể tránh được việc ngọn đèn ký ức giữa hai người chạy qua trong óc hơn một lần. Đó là một quá trình thống khổ, máu Ngô Hạo nhỏ từng giọt xuống mặt đất.

Ngô Hạo suy sụp nguyên khí khoảng nửa năm, không thể sống lại được, một ngày lại qua một ngày, mãi cho đến khi ki duyên xảo hợp, tiến vào đại môn XX.

Game XX khi đó đã qua lâu rồi cái thời kì Open Beta, nhưng không tính là game cũ. Ngô Hạo ôm suy nghĩ muốn chuyển dời lực chú ý, tải game về, đăng ký tài khoản game, đăng nhập vào game.

Tới lúc tạo nhân vật, tên thường dùng đã bị chiếm, Ngô Hạo chỉ có thể không tình nguyện thuận tay dùng ID Bóng Đèn Điện này.

Này luận kiểu nào cũng không thể xem là một khởi đầu tốt đẹp được.

Ngô Hạo bơ bơ phờ phờ bắt đầu hành trình XX của mình.

Hệ thống đánh quái của game XX rất đặc biệt, có chiêu số của riêng mình, giảng cứu tiếp chiêu phá chiêu, khi đánh quái thì phải ra tay tốc độ, nhưng cần có kỹ xảo.

Ngô Hạo bắt đầu chơi không có nhiều lung túng lắm, lười biếng nói chuyện tổ đội với người trong game, cũng lười biếng tìm công lược trên mạng, cứ như thế mà hung hăng vọt tới đánh thắng, giống như thắng bại nào. [1]

Game XX còn có một điểm đặc biệt, đó chính là ăn nhiều thịt sẽ phát phì. Khi Ngô Hạo bất tri bất giác tìm hiểu ra được thiết định này, Bóng Đèn Điện của cậu đã trở nên phình to rõ rệt.

Ngô Hạo sinh ra ở tân thủ thôn đi đánh đánh mấy con lang bạc thấp bên ngoài, đánh mãi đánh mãi có thể rụng được chút tiền chút thịt và linh tinh các thứ, Ngô Hạo nhất nhất hết toàn bộ, cảm thấy thịt chiếm hết chỗ, vứt thì tiếc, liền cầm ăn, ăn xong mới phát hiện thứ này có thể bổ sung thể lực, Ngô Hạo liền ăn liên tục. Ăn xong quá nhiều, hệ thống không ngừng nhắc nhở, thân trên bắt đầu phát phì, chân bắt đầu béo, toàn thân đều béo...

Ngô Hạo nhìn tiểu mập mập cầm kiếm gỗ hai tay run rẩy lại run rẩy đi giữa màn hình, rất ngoạn nguyệt. Bất quá đàn ông con trai mà, không đặc biệt để ý lắm, Ngô Hạo rồi rầm một trận, rồi để mặc nó luôn, tiếp tục nên đánh thì đánh, nên nhặt thì nhặt, nên ăn thì ăn.

Bóng Đèn Điện dần dần béo mập, cuối cùng triệt để phồng lên thành một cục.

Ngày thứ tư tiếp xúc với XX, Ngô Hạo đang dương thương ngồi trên cỏ cạnh đồng lửa, bất thành linh bị người vụt ra một câu.

Khi đó thời gian trong game là vào buổi tối, sắc trời đen thui, đồng lửa phụ cận trên màn hình sáng sủa một chút, xung quanh đều tối mịt cả, người nọ đứng hơi xa, Ngô Hạo cũng không nhìn rõ hắn ta là cái dạng gì, liền nghe thấy hắn ta loạn nói một câu: “Eh, xem tên mập bên kia kìa, nhìn như quả bóng, béo không thấy cạnh luôn, thực hài.”

Bản thân mình mập là chuyện của mình, nhưng bị người khác vô duyên nói tới thì dĩ nhiên không thích thú gì.

Ngọn lửa trong tâm Ngô Hạo bùng lên, đứng dậy đáp lại người nọ: “Thằng bố nhà mày đang nói ai thế?”

“Ui, hỏa khí thật lớn nha.” Người nọ chậm rì rì bước tới đây, “Nói mày sao, làm gì nhau?”

Đồng lửa càng bốc lên phừng phừng bị dập tắt, đêm tối trôi qua, sắc trời chậm rãi sáng lên.

Tầm nhìn trong game được khuếch đại, Ngô Hạo lúc này mới nhìn thấy phía sau người đó kéo theo một tên ngu ngốc to lớn, bên cạnh tên ngu ngốc to lớn có một cây gậy trúc gầy sọp ẩn núp.

Ngô Hạo chơi đùa game này tựa như nước xuôi trong, lần này, hộp sọ lần đầu tiên sung huyết.

Ngô Hạo đổi hết hoán đổi vài kiện trang bị chuẩn bị sẵn sàng, cầm đao mà đứng, nhìn vài người kia từ từ tới gần.

Dẫn đầu trận chính là nhân loại miệng cực kì thối, ID Một Quả Trứng Gà U Buồn, sau lưng là người khổng lồ lưng hùm vai gấu vóc dáng to lớn cột tóc đuôi gà, kêu là Ổ Đây Có Gấu, cuối cùng là tên tinh linh ốm nhách cao cao muốn chạy trốn thật nhanh, tên Ly Hỏa.

Chú thích

[1] Tên bại não: nguyên văn là Lăng Đầu Thanh []:

Lăng Đầu Thanh, là một từ chúng ta thường dùng trong đời sống, nói về người nào đó làm việc không có đầu óc, hoặc không động não, chưa bao giờ phân tích, phán đoán tình hình nội dung, tính chất, đúng sai, phải trái vân vân của sự việc đã hành động mù quáng, hậu quả, bởi vì phương pháp hành động mẫu thuẫn với tình hình phát triển của sự việc, cuối cùng vấn đề nhỏ không đáng để mất tới thành ra vấn đề lớn hậu quả nghiêm trọng, chuyện tốt biến thành chuyện xấu.

[Nghe đồn là do]: Tên đầy đủ của Lăng Đầu Thanh là Bách Hưởng Thiên Túc Trùng, cũng là Thổ Long, là quái vật khó thấy được trong truyền thuyết địa phương, tả nó giống như con rết có nhiều chân, màu xanh biếc, lại to lớn vô cùng, cái đầu to cỡ nắm tay của người trưởng thành. Hễ thấy cái gì là tấn công liền, cho nên người ta gọi nó là Lăng Đầu Thanh, ở nông thôn đồn Lăng Đầu Thanh lớn rất chậm, từ thời thấu đến thời kỳ trưởng thành cần tận mấy trăm năm.

[...]

Có điều nó là vì màu sắc cơ thể cùng với cái tên Lăng Đầu Thanh do tập tính thấy người là cản lại được sử dụng rộng rãi để chỉ người tính tình nóng nảy, không phân biệt phải trái.

7. Chương 7

18.

Thật ra sau vài năm mò mẫm bò lăn trong game, Ngô Hạo tính tâm suy nghĩ một chút, việc khiến cậu hoài niệm nhất, chính là đoạn ngày tháng bọn họ vừa mới gặp gỡ nhau, cùng nhau chạy bản cùng nhau đoàn diệt cùng nhau gốc gác.

Khi đó Trứng Gà hẳn bị vây hãm trong thời kì ngu ngốc nhất trong đời, cả người hỗn đản mang cổ khí hồn nhiên sẵn có. Do bởi cái miệng thiếu đòn đầy thói xấu, Trứng Gà gây không ít chuyện rùm beng, một lần đều do Hùng Thúc ra mặt dọn dẹp đồng lõa xôn. Hùng Thúc là người trầm ổn nhất, đã gần 30, tuổi tác và khí độ đều ngang bằng nhau, ngoại trừ có chút điểm cổ quái, nhưng cách nói năng làm việc đều in đậm khí thế đại gia trưởng.

Khi Ngô Hạo sơ ngộ bọn họ thì chỉ vừa mới tiến vào game một vài ngày, đúng là thời điểm gà mờ nhất, cần sát thương thì không có sát thương, cần kỹ thuật thì không kỹ thuật, lúc khởi đầu chỉ có thể theo bọn họ tại Dungeon lặn lội lùm kinh nghiệm. Hai người Hùng Thúc cùng Trứng Gà chủ tu chiến sĩ, một khổng chế một chém quái. Lý Hỏa chơi cung thủ, kéo cung núp ở trong góc đối phó vài con tiểu quái rải rác, Ngô Hạo đứng trước mặt cậu ta, phụ trách bảo hộ.

Chính vì vậy, Ngô Hạo mới dần dần trở nên thân thiết với Lý Hỏa.

Lý Hỏa không giống Trứng Gà, Trứng Gà là tên thích đâm chọc, gặp ai cũng có thể làm âm ỉ gặp ai cũng có thể tán dóc. Lý Hỏa cũng không giống Hùng Thúc, Hùng Thúc trời sinh mang phong cách hiền lành, bình dị gần gũi, đối xử tốt với mọi người.

Lúc Ngô Hạo vừa mới gia nhập vòng tròn này, Lý Hỏa liền lãnh đạm không nói không rằng đứng sau Hùng Thúc, vắn vắn nhược nhược, không đặc biệt để ý tới dáng vẻ người khác. Tướng mạo nam giới thuộc chủng tộc tinh linh vốn mang vẻ thanh tú, Lý Hỏa mặc một trường bào thông dụng cho cả nam lẫn nữ, Ngô Hạo có lần tưởng cậu ta chính là một cô nàng có phần ngạo khí.

Kết quả cùng đi với nhau vài ngày Ngô Hạo mới phát hiện, Lý Hỏa không phải cố ý làm bộ, dù không thích náo nhiệt, không thích nói chuyện, nhưng làm người thật ra không tồi, tâm rất tinh tế. Vài lần mấy lão gia bọn họ suýt chết đi sống lại trong phó bản, đều do Lý Hỏa mang theo một bao dược thủy gánh vác cứu viện.(câu này không chắc lắm)

Mấy kỹ năng sinh hoạt tiêu hao thể lực cũng đều do mình Ly Hỏa hì hì hực hực luyện, luyện cao liền làm được thủy, đánh đánh vũ khí cho bọn họ.

Ngô Hạo khi đó cho rằng, Ly Hỏa là người hướng nội chịu khó suy nghĩ cẩn thận, dù sớm hay muộn cũng sẽ có ngày quật khởi nổi dậy.

Nhưng cậu không ngờ, Ly Hỏa sẽ lấy phương thức quật khởi máu tươi giết gân tăn khốc như vậy.

Hồi ức tốt đẹp từ đó bị bóp chết, Ngô Hạo thở dài, chậm rãi mở game.

Kênh công hội trong game, một cái ID xa lạ không biết từ đâu chui ra đang liều mạng gào thét.

[Nhân Vật Phụ B: Người mới cầu kéo ~~ GG nào hảo tâm kéo người ta đi meo meo~~ biết đàn hát biết bán manh! Cầu thu nhận! Cầu bao dưỡng!]

[Nhân Vật Phụ B: Người mới cầu kéo ~~ GG nào hảo tâm kéo người ta đi meo meo~~ biết đàn hát biết bán manh! Cầu thu nhận! Cầu bao dưỡng!]

[Nhân Vật Phụ B: Người mới cầu kéo ~~ GG nào hảo tâm kéo người ta đi meo meo~~ biết đàn hát biết bán manh! Cầu thu nhận! Cầu bao dưỡng!]

Đầu Ngô Hạo co rút, học theo khẩu khí người nọ cũng ngáp ngáp hô một câu.

[Bóng Đèn Điện: Tịch tịch cầu bồi ~~ GG hảo tâm nào bồi bồi lão tử meo meo~~ Biết đánh quái biết khổng tràng! Cầu ba bồi! Cầu linh dưỡng!]

Không quá vài giây, trên màn hình xuất ra một khung thoại.

[Mười Hai Đồng Rưởi đang triệu hoán ngài có đồng ý hay không?]

19.

Ngô Hạo nhìn lời mời triệu hoán thành linh hiện ra, kinh hách nhảy dựng.

Đây không giống phong cách của Mười Hai Đồng Rưởi a, anh ta không phải luôn luôn đi tuyến đường mặt than sao, Ngô Hạo nghĩ như thế, chần chờ phút chốc, vẫn chọn xác nhận.

Màn hình tối sầm lại sáng ngời, Ngô Hạo bị truyền thống tới bên ngoài tế đàn cự thạch ở dã ngoại. Mười Hai Đồng Rưởi đứng một bên, thấy cậu tới, trên đỉnh đầu liền bắn ra thể tổ đội.

[Mười Hai Đồng Rưởi: Tiến tổ]

Ngô Hạo nghe lời chọn tiến tổ đội, lúc này mới nhìn thấy, trong đội không chỉ có hai người họ, còn có ba cái ID quen thuộc khác.

[Sống Như Hoa Mùa Hạ: A, Bóng Bóng ca!]

[Heo Là Lại Ngược Đọc: Bóng Bóng tới rồi ~]

[Một Quả Trứng Gà U Buồn: Đủ người, xuống đi]

Ngô Hạo sững sốt, chưa kịp nói câu nào, Mười Hai Đồng Rưởi đã nháp vào tề đàn, đội nhân hạ phó bản.

Màn hình lập tức đen thui, Ngô Hạo ngửa người về phía sau, tựa lưng vào ghế dựa, nhìn thanh tiến trình chậm rãi tiến trên máy tính.

Nguyên lại là vì để đủ nhân số hạ bản sao mới triệu hoán mình về đây a... Ngô Hạo dần hiểu rõ, nhú nhú mày, nội tâm khó tránh có chút khó chịu.

Trong đội ngũ đều là tay lão luyện, xoát phó bản hằng ngày không có gì khó khăn, để hiệu suất, đội ngũ liền chia làm hai đường, Trứng Gà cùng Đọc Heo quét một căn phòng, Ngô Hạo cùng Mười Hai Đồng Rưởi ở một phòng khác, Như Hoa cầm gậy trị liệu chạy đi thêm máu hai đầu. Bất quá chỉnh thể phó bản này không khó khăn lắm, vài người đánh đấm tương đối nhẹ nhàng, rảnh rỗi tán dóc nửa ngày.

Như Hoa và Đọc Heo thì thà thì thâm nửa ngày, đột nhiên ô một chút, bắt đầu liều mạng lực lợi hành trang, cuối cùng lấy ra được một viên thuẩn nhỏ được nhuộm màu tốt, sau đó khiêng trên lưng, nhảy nhảy da da chạy tới trước mặt Mười Hai Đồng Rưởi.

[Sống Như Hoa Mùa Hạ: Thiếu chút quên mất! Cái thuẩn này rất cảm ơn anh!]

Ngô Hạo đứng phía sau hai người, mí mắt giật giật.

Viên thuẩn kia cậu giao cho Như Hoa. Hôm đó Mười Hai Đồng Rưởi tặng thuẩn cho cậu, nhưng thực tế người chân chính muốn thuẩn chính là Như Hoa. Ngô Hạo cầm thuẩn, suy nghĩ thế nào đều cảm thấy chuyện này không lớn lao gì lắm, sau đó gửi viên thuẩn qua cho Như Hoa, thuận tiện để tin nhắn, đặc biệt bắt mắt nói người cho thuẩn chính là do Mười Hai Đồng Rưởi xoát ra.

Như Hoa được thuẩn, liền nhí nha nhí nhảnh chạy tới cảm ơn Mười Hai Đồng Rưởi.

Mười Hai Đồng Rưởi trầm mặc ba giây, đơn đơn giản giản nói câu không có chi.

Ngô Hạo điều chỉnh tầm nhìn, có chút khấn trương nhìn chăm chăm Mười Hai Đồng Rười.

Kỳ thật Ngô Hạo rất hy vọng Mười Hai Đồng Rười có thể chỉ trích cậu vì sao tự tiện cầm viên thuận chuyển sang cho người khác, hoặc là tặng cho người ta sao không nói với anh ta một tiếng, nhưng Mười Hai Đồng Rười nói câu khách sáo kia xong liền không nói gì.

Mười Hai Đồng Rười đánh bên cạnh cậu bước đi, trực tiếp chạy với căn phòng tiếp theo đánh quái.

Ngô Hạo hơi ghen khuất, phản ứng của Mười Hai Đồng Rười quá bình đạm, này khiến cho cậu cảm thấy việc mình cố ý đi mua viên thuận khác gửi cho Như Hoa, hơn nữa còn hảo hảo cất giữ thật kỹ viên thuận của Mười Hai Đồng Rười cho mình, cậu quả thật là thằng ngốc từ đầu đến đuôi.

Có cảm giác tự mình đa tình.

Ngô Hạo buồn bực, nửa tròng sau chui đầu vào đánh quái, không nói chuyện.

Giết xong BOSS mở xong bảo rương, mấy người liền rời khỏi phó bản, lục tục quay về tế đàn.

Ánh mắt Như Hoa sắc sảo, lập tức nhìn thấy ở tế đàn có ngoạn gia đang nắn nỉ cầu đội ngũ vượt chủ tuyến.

Trong game XX, khi ngoạn gia làm một đoạn chủ tuyến nào đó, nhiệm vụ cuối cùng bình thường cần phải vượt qua phó bản lớn độ khó cao, nhưng sẽ cùng tổ đội nhiều người xoát bản, xoát xong có thể nhận được số lượng kinh nghiệm phong phú hơn rất nhiều phó bản bình thường.

Thông thường tổ đội chủ tuyến đều nhanh chóng đầy người, cho nên Như Hoa vừa thấy thẻ bài tổ đội liền vội vã quát gọi người trong đội.

[Sống Như Hoa Mùa Hạ: Lẹ lẹ, có cầu mang chủ tuyến kìa, ở tế đàn! Tới lẹ!!]

Trúng Gà cùng Đọc Heo ứng một tiếng, sau đó lui đội, Ngô Hạo nói một mỗi không đi, đi đến địa phương vắng vẻ ngồi xuống.

Như Hoa ờ một cái, cũng lui ra ngoài thêm tổ đội người đó.

Ngô Hạo mắt thấy thông tin đội viên, Mười Hai Đồng Rười vẫn còn trong đội.

[Bóng Đèn Điện: Nhanh nhanh đi thêm đội chủ tuyến đi, một hồi liền đầy đó]

[Mười Hai Đồng Rười: Không cần]

Mười Hai Đồng Rười gỡ vũ khí thoát trang bị, chậm rì rì đến bên cạnh Ngô Hạo, ngồi xuống.

Ngô Hạo không hiểu nhìn anh ta, vẫn nhìn không được hỏi.

[Bóng Đèn Điện: Sao thế?]

Mười Hai Đồng Rười trước sau như một ngừng lại một hồi, mới chậm rãi mở miệng.

[Mười Hai Đồng Rười: Bồi cậu]

20.

Ngô Hạo nhìn Bóng Đèn Điện và Mười Hai Đồng Rười ngồi cùng một chỗ trên màn hình, bỗng nhiên cảm thấy vô cùng vi diệu.

Kỳ thật theo tính toán, Ngô Hạo nhận thức Mười Hai Đồng Rười cũng chỉ có vài ngày, tuy hai người không nói chuyện quen biết ra sao, tốt xấu gì nhiệm vụ phó bản mỗi ngày đều cùng một chỗ xoát với nhau. Nhưng ngẫm lại kỹ lưỡng, giữa hai người trừ bỏ xoát phổ bản hay làm nhiệm vụ thì không giao tập thêm lần nào.

Ngô Hạo không biết Mười Hai Đồng Rười ngoài việc luyện cấp ra còn thích làm cái gì, Mười Hai Đồng Rười cũng chưa từng xuất hiện trong nhóm chat cố định của Ngô Hạo.

Cho nên lần này Mười Hai Đồng Rười hình như bị rút não nói bồi cậu, sau đó thật ngồi xuống một bên, Ngô Hạo bỗng chốc lơ mơ, thật lâu không chút phản ứng nào.

Hai người lẳng lẳng ngồi một hồi, Mười Hai Đồng Rười lần thứ hai lên tiếng.

[Mười Hai Đồng Rười: Sao lại không nói]

Trong ấn tượng của Ngô Hạo, Mười Hai Đồng Rười thuộc thể loại điên cuồng luyện cấp đánh quái train level vô hạn tuần hoàn, hơn nữa còn là cao nhân ẩn sĩ Ích Cốc trong tiểu thuyết võ hiệp, không ăn ngũ cốc không vướng bụi trần. Ngô Hạo bình thường nói chuyện với anh ta không phải là gọi tổ đội xoát bản thì là hỏi BOSS XX đánh như thế nào, giống như tình huống hai người nhân rồi khô khan nhìn mây bay bỗng chạm mặt lần đầu. Nhất thời, Ngô Hạo không biết tiếp lời như thế nào.

(Ích Cốc dạng như là không cần ăn uống gì mà vẫn sống được, theo như trình độ tiên hiệp của em là vậy...)

Mười Hai Đồng Rười đợi hồi lâu, Ngô Hạo vẫn không lên tiếng. Mười Hai Đồng Rười yên lặng, lại ném ra một câu.

[Mười Hai Đồng Rưởi: Bình thường không phải nói gì sao]

Ngô Hạo nhìn câu thoại này, lập tức không vui vẻ.

Đây không phải nói miệng mồm cậu ba hoa sao?

Ngô Hạo lại hồi tưởng, tựa hồ hai người mỗi lần liên hệ với nhau đều do bên Ngô Hạo mở đầu trước, vậy lời của Mười Hai Đồng Rưởi là có ý gì? Ấm chỉ anh ta mỗi ngày mỗi ngày phải theo mình nói nhiều, ngại cậu làm phiền?

Ngô Hạo càng cân nhắc càng thấy đúng đắn, không âm không dương trả lời một câu.

[Bóng Đèn Điện: À, làm phiền tới anh, thật xấu hổ]

Ngô Hạo nói xong liền dồn sức gồng mình cảnh giác, làm tốt chuẩn bị ngăn ngừa Mười Hai Đồng Rưởi biến đen, kết quả, Mười Hai Đồng Rưởi chỉ thân nhiên trả lời.

[Mười Hai Đồng Rưởi: Không có, không thấy phiền gì]

Ngô Hạo sững sốt.

Ngô Hạo đang ngây người thì Mười Hai Đồng Rưởi lại nhẹ nhàng bổ sung thêm một câu.

[Mười Hai Đồng Rưởi: Cậu như vậy, rất tốt]

Tim Ngô Hạo thành thịch hai cái, sau đó cảm thấy tâm tình dần dần tốt lên, lại có điểm vui vẻ không hiểu tại sao.

Rất vui vẻ đó.

8. Chương 8

Bật mí: Mabinogi có cho kết hôn đồng tính =))

21.

Ngày nào đó, Ngô Hạo cùng Mười Hai Đồng Rười ngồi thoả cái tới trưa, một câu có một câu không cứ vậy tán gẫu cả ngày, cứ nhiên nói rất hăng say.

Mười Hai Đồng Rười mặc dù hơi ít nói, người hơi nhàm chán, nhưng thắng ở việc ổn định, đánh quái nhất lưu, thuộc loại trên chiến trường có thể giao hậu bối nhờ anh ta trông nom giúp, ngoài ra còn có sự ăn nhịp ngầm bất ngờ với Ngô Hạo, khi tâm tình Ngô Hạo không tốt thì vẫn chủ động lưu lại làm hộ tống.

Người như thế chính là người bạn tốt khi ở ngoài lẫn trong nhà, Ngô Hạo nghĩ, liền có cảm giác mình nhất được kho báu rồi.

Mười Hai Đồng Rười người này tay chân chẳng bao giờ ngừng lại, Ngô Hạo lại đi tìm anh ta, anh ta không phải đang tìm được dược thảo thì đang chặt củi. Ngô Hạo lúc đầu tưởng anh ta thu thập tài liệu để luyện độ kỹ năng, sau này thấy anh ta hết làm cái này lại làm cái kia, liền rất hoang mang hỏi thăm.

[Bóng Đèn Điện: Thủ nghệ chế được thợ mộc là anh luyện cùng lúc sao? Chịu nổi không?]

[Mười Hai Đồng Rười: Không phải, tôi đều luyện max]

[Bóng Đèn Điện: A?? Vậy anh nâng cấp vĩ cầm để làm gì?]

Mười Hai Đồng Rười đứng dậy, nhặt hết các từng loại từng loại thảo dược nằm ngay bên cạnh thân dược thảo, không nhanh không chậm phun ra hai chữ.

[Mười Hai Đồng Rười: Lấy tiền]

Ngô Hạo trầm mặc, trong đầu ba một phát dán nhãn hiệu quỷ nghèo lên người Mười Hai Đồng Rười.

Khi có nhiều món để lấy tiền, Mười Hai Đồng Rười luôn luôn đi lập quầy hàng nho nhỏ bên ngoài cửa phía tây chủ thành đăng kiểm thêm thu nhập.

Nói đến lập quầy, Ngô Hạo hết sức rối rắm, bởi vì cậu phát hiện Mười Hai Đồng Rười có một tật xấu đặc biệt quỷ dị.

Trong game XX, nếu muốn bán gì đó phải lập quầy hàng, ông chủ sau khi mở quầy hàng sẽ không thể cách quá xa quầy của mình, nếu không hệ thống sẽ tự động đóng cửa. Người chơi bình thường đều sẽ tới NPC đi thuê một quán gia súc bê để giúp mình trông tiệm, như thế sẽ không bị hạn chế cự ly mà có thể tùy ý di chuyển.

Tiền thuê súc bê không sao, phần lớn người chơi có đại não bình thường đều sẽ chọn cách đó nhờ nó trông cửa hàng giúp, nhưng Mười Hai Đồng Rười cố tình là một tên khác người.

Mười Hai Đồng Rưởi ưa thích ngồi chồm hổm bên cạnh quầy.

Thế là Ngô Hạo gần đây luôn lẫn lộn một chỗ cùng Mười Hai Đồng Rưởi cũng chỉ có thể cùng ngồi chồm hổm.

Ngô Hạo vô cùng bất đắc dĩ nhìn người tới người đi qua lại trong chợ phiên, đấu tranh thuyết phục Mười Hai Đồng Rưởi.

[Bóng Đèn Điện: Tôi mua một con búp bê được không? Tiền thuê tôi trả giúp cho anh...]

[Mười Hai Đồng Rưởi: Không cần, cậu nếu thấy nhàm chán, có thể đi làm chuyện khác]

Lời này nói ra khiến Ngô Hạo hơi nóng đầu, chỉ có thể rũ tiếp tục ngồi chồm hổm.

[Mười Hai Đồng Rưởi: Tôi trước đây có chơi một game, thương nhân nếu bán đồ mở quầy hàng liền không động đây được, chỉ có thể ngồi chồm hổm tại chỗ, tôi đã quen ngồi chồm hổm rồi]

Tính ra trên hai dấu phẩy, câu thoại này cứ nhiên có ba mươi lăm chữ, nói chung đây là câu nói dài nhất của Mười Hai Đồng Rưởi từ trước đến nay. Ngô Hạo liền bị kinh sợ, quay đầu sang nhìn nhìn Mười Hai Đồng Rưởi. Mười Hai Đồng Rưởi vẫn mặc trường bào màu đen, đầu mang mũ, trước trán có vài lọn tóc rũ xuống, che hết nửa bên má.

Mười Hai Đồng Rưởi liên liên tục tục nói lại chuyện cũ, Ngô Hạo yên lặng lắng nghe. Nghe mãi nghe mãi, Ngô Hạo đột nhiên phát hiện, đây không phải là game OO hồi đó cậu chơi sao!?

[Bóng Đèn Điện: Lúc đầu anh chơi game OO phải không!?!]

Mười Hai Đồng Rưởi lại không nói gì, cách hồi lâu, mới phun ra một câu.

[Mười Hai Đồng Rưởi: Ủ, sau đó bị hack acc, không chơi nữa]

Ngô Hạo lại định hỏi anh ta ID server của anh ta là gì, kết quả vừa nghe, vội vã nuốt vào, đông chém một câu tây vút một câu chuyển đổi đề tài.

Thời gian đó Ngô Hạo cả ngày lang thang theo Mười Hai Đồng Rưởi, đầu bên công hội không để ý gì. Có một hôm Ngô Hạo đang ngồi ở xưởng củi xem Mười Hai Đồng Rưởi chặt gỗ, bỗng thấy Như Hoa đang mặt riêng cậu.

[Sống Như Hoa Mùa Hạ lặng lẽ nói với bạn: Ồ-?]

[Bạn lặng lẽ nói: Ồ, sao?]

[Sống Như Hoa Mùa Hạ lặng lẽ nói với bạn: Thằng nhóc chú dạo này được lắm, gần đây lượn ở đâu không thấy mặt mũi, không phải lén lút kiểm vợ sớm chiều có nhau đi?]

[Bạn lặng lẽ nói: — Uống lộn thuốc rồi hả, vợ ở đâu ra...]

[Sống Như Hoa Mùa Hạ lặng lẽ nói với bạn: Thật không có vợ sao? Vậy có người thích chưa?]

Tâm Ngô Hạo không hiểu tại sao nhấp nháp một chút, gõ một câu trở về.

[Bạn lặng lẽ nói: Không có, để làm gì]

[Sống Như Hoa Mùa Hạ lặng lẽ nói với bạn: Nói thật đi, có không?]

Ngô Hạo vô tình giương mắt nhanh chóng, quét tới Mười Hai Đồng Rưỡi đang bang bang chặt củi không xa lắm, tiếp tục đánh chữ.

[Bạn lặng lẽ nói: Không]

[Sống Như Hoa Mùa Hạ lặng lẽ nói với bạn: Được rồi, có chuyện nhờ chú giúp một tí, chú giúp hay không giúp?]

[Bạn lặng lẽ nói: Giúp]

[Bạn lặng lẽ nói: Rất cuộc là chuyện gì?]

Ngô Hạo vừa nói câu này xong, trong đầu vẫn đang suy nghĩ chuyện vừa rồi.

Khi này, trong một cái chớp mắt, Ngô Hạo tự dừng cảm thấy là lạ. Là lạ thế nào Ngô Hạo cũng không suy nghĩ ra, cảm giác kia nháy lên một cái rồi bay mất, biến mất quá nhanh, Ngô Hạo bắt không kịp, nhưng ần ần cảm thấy có gì đó không tốt lắm.

Sự việc thực tế đích xác là không tốt lắm.

[Sống Như Hoa Mùa Hạ lặng lẽ nói với bạn: Chú con mẹ nó đủ nghĩa khí!!!]

Ba mươi giây sau, Ngô Hạo hiểu ra một đạo lý, đó chính là lần tới giúp đỡ người khác, nhất định trước khi

giúp phải hào khí vạn trượng, hỏi xem cần giúp cái gì.

Ba mươi giây sau, toàn bộ kênh thể giới của server bắt đầu chớp hiện Lạt bá tập kết.

Sống Như Hoa Mùa Hạ: Tôi và Bóng Đèn Điện đêm mai 9 giờ ở tuyến 6 cùng nhau kết hôn tại Thủy Thành!! Người quen hay không quen đều có thể tới tham dự!!

Sống Như Hoa Mùa Hạ: Tôi và Bóng Đèn Điện đêm mai 9 giờ ở tuyến 6 cùng nhau kết hôn tại Thủy Thành!! Người quen hay không quen đều có thể tới tham dự!!

Sống Như Hoa Mùa Hạ: Tôi và Bóng Đèn Điện đêm mai 9 giờ ở tuyến 6 cùng nhau kết hôn tại Thủy Thành!! Người quen hay không quen đều có thể tới tham dự!!

22.

Đại não Ngô Hạo ong một tiếng, nháy mắt cứng đờ.

Giữa đồng gỗ, tay Mười Hai Đồng Rưỡi đang xoay riu không nhúc nhích.

Như Hoa như điên cuồng rồi, liên tục xoát tập kết đầy kênh thể giới, vô cùng cao hứng tuyên bố hôn sự giữa hai người.

Ngay sau đó, bằng hữu hai người trong game bắt đầu mỗi người một lạt bá, chúc mừng tân hôn hai người. Sau đó, kênh tán gẫu công hội cũng sôi sục lên.

[Người Qua Đường Giáp: Chết mất!! Bóng Bóng anh khi nào thì thông đồng với A Hoa vậy??]

[Người Qua Đường Ất: A, Hoa Hoa của em ~~~~]

[Heo Là Lại Ngược Đọc: -0- Trời! Bóng Bóng hai người khi nào có chuyện tốt thế? Không thêm báo cho đồng bọn biết a ~~]

[Người Qua Đường Bính: Chúc mừng ~]

[Một Quả Trứng Gà U Buồn: ...]

[Sống Như Hoa Mùa Hạ: A ha ha ha ~~ Mọi người phải nhớ tham gia hôn lễ ngày mai đó ~~]

[Người Qua Đường Ất: Muốn lì xì!! Muốn lì xì ~~]

Ngô Hạo nhanh chóng hồi thần, run rẩy phát tin nhắn qua Như Hoa.

[Bạn lặng lẽ nói: Làm cái khỉ gì vậy!?]

[Sống Như Hoa Mùa Hạ lặng lẽ nói với bạn: Đừng kích động, gần đây có người cứ quẩn lấy liên tục, phiền muốn chết, liền nói với thằng đó chị đây có chồng rồi, nó không tin, nói chị đây gạt nó...]

[Sống Như Hoa Mùa Hạ lặng lẽ nói với bạn: Âm ĩ đến mức đó nên chị đây bị lâm vào con đường bất đắc dĩ thôi (_)]

[Bạn lặng lẽ nói: Ông già nhà chị!!]

[Sống Như Hoa Mùa Hạ lặng lẽ nói với bạn: Chuyện của chị chú cũng biết rồi, không thể gây họa với quần chúng vô tội đúng không]

[Bạn lặng lẽ nói: Cho nên chị đi hãm hại em hả???

[Sống Như Hoa Mùa Hạ lặng lẽ nói với bạn: Người anh em, có hoạn cùng chịu mà, đêm mai 9 giờ tuyến 6 Thủy Thành, đừng quên, out đây]

[Bạn lặng lẽ nói:]

[Sống Như Hoa Mùa Hạ – thoát game -]

Nhân sinh tựa như che mắt người khác, không chút lưu ý liền dễ dàng bị hãm hại.

Ngô Hạo đứng trong hố do Như Hòa đào ra, vô cùng tuyệt vọng.

Sống Như Hoa Mùa Hạ của Tráng Sĩ Xin Dừng Bước, trừ bỏ thân phận đóa kiêu hoa đứng đầu công hội, vú mẹ ngực dựng đứng đầu công hội bên ngoài, kỳ thật còn có một tầng thân phận khác.

Việc này chính là bí mật lớn nhất của hội Tráng Sĩ, ngoài bản nhân Ngô Hạo, Trứng Gà và Như Hoa, không ai khác biết được.

Thân phận này tiềm ẩn rất sâu, nếu muốn nghiên cứu kỹ lưỡng, phải ngược dòng về cái ngày công hội thành lập.

Người chơi XX đều biết, thành lập công hội ít nhất phải có năm người, nhưng, Hùng Thúc, Ly Hỏa, Trứng Gà cùng Ngô Hạo tổng cộng chỉ mới bốn, thiếu một.

Thế là, vì để thuận lợi thành lập công hội, Hùng Thúc đi mở hai cái patch, đăng ký một acc khác, tạo một nick nhỏ, cho vào đủ số người mở công hội.

Nick nhỏ được sinh ra đơn thuần để cho đủ người, ID Sống Như Hoa Mùa Hạ.

Đúng vậy, Như Hoa chính là Hùng Thúc, Hùng Thúc chính là Như Hoa.

Sau khi Ly Hỏa bỏ rơi công hội, Hùng Thúc thương tâm quá độ, suy nghĩ muốn đổi chủng tộc muốn đổi giới tính không đổi tâm tình, lúc này mới bắt đầu luyện Như Hoa, từ nay trở đi bôn ba trên con đường trở thành nhân yêu không thể quay đầu lại.

Hùng Thúc mặc dù chơi nhân yêu bán manh không ngừng, nhưng trong tâm vẫn có cái khí phách rỗ rang của Ổ Đây Có Gấu, cái loại chuyện làm nhân yêu còn đi câu dẫn lừa gạt tình cảm thiếu niên là loại chuyện thiếu đạo đức mà Hùng Thúc rất khinh thường, cho nên Hùng Thúc chỉ có thể đi hãm hại hai hảo huynh đệ tri tình của mình.

Hai mắt Ngô Hạo mù mịt nhìn màn hình, trên màn hình vẫn chen chúc đầy những từ ngữ chúc mừng vui vẻ không biết rõ chân tướng. Đầu Ngô Hạo từng trận từng trận đau đớn, dứt khoát ẩn đi trang tán gẫu của hệ thống, ẩn khoảng một phút rưỡi, thu được mẫu giấy ngấn của Trứng Gà phát tới.

Ngô Hạo nhấn mở nhìn nhìn, chỉ có bốn chữ: Huynh đệ, bảo trọng.

Mặt Ngô Hạo co rút, xóa đi tờ giấy, khuôn mặt lại chết lặng nhìn cửa sổ đối thoại lần lượt bắn ra. Vất vả lắm mới quét sạch sạch hết màn hình, Ngô Hạo liếc mắt một cái liền thấy Mười Hai Đồng Rưỡi vẫn yên lặng không nhúc nhích lay động thân, đột nhiên chuyển hướng về phía cậu, bước tới.

Tim Ngô Hạo lại rung động, tay run lên, trực tiếp bấm xuống nút công tắc nguồn, màn hình máy tính thoáng tối sầm đi.

Đêm nay, Ngô Hạo nằm mộng lung tung.

Cậu mơ thấy mình đang đứng trong giáo đường, trước mặt là cô dâu lưng hùm vai gấu cao hơn một cái đầu, phía sau là bạn bè thân nhân lú lú rú rú ngồi đông đúc, hơn hai trăm con mắt đồng thời nhìn chăm chú vào người cậu.

Ngô Hạo ngẩng đầu nhìn cô dâu cao to, cô dâu vén lên khăn voan, chậm rãi thấp đầu về phía cậu.

Lúc này, cửa giáo đường mạnh mẽ bị đá ra, một người đột ngột xuất hiện, khuất bóng mà đứng, không

thấy rõ mặt.

Ngô Hạo sững sốt.

Người nọ tiến vào trong, nắm tay Ngô Hạo, xoay người kéo cậu chạy ra khỏi giáo đường.

Hai người chạy mãi chạy mãi, cuối cùng chạy tới một mảnh đất trống.

Người đó dừng lại, như phim điện ảnh chuyển động chậm từ từ quay người lại.

Sau đó, Ngô Hạo tỉnh giấc, người trong mộng chỉ còn một mảnh mờ nhạt.

9. Chương 9

23.

Đêm hôm sau, tám giờ đúng, trong giáo đường Thủy Thành, Ngô Hạo trầm mặc ngồi cạnh NPC kết hôn, khuôn mặt khổ sở nhìn Như Hoa mặc váy cưới đang đáp chuyện với mọi người.

Khung cảnh hôn lễ của hai người vô cùng long trọng, trừ bỏ Hùng thúc chơi ID nhân yêu làm cô dâu và các ngoạn gia hội Trắng Sĩ đều tới cùng Mười Hai Đồng Rưỡi vẫn không online, đàn ông con trai trong hội thống nhất mặc trang phục bồi bàn, phụ trách tiếp đãi tân khách đến đi không dứt, duy trì trật tự bên trong, các cô gái có kỹ năng nấu nướng max cấp thì phụ trách làm đồ uống tráng miệng chiêu đãi khách nhân. Trứng Gà và Đọc Heo làm phù rể, mặc loại trang phục có kiểu dáng như áo Tuxedo, một trái một phải theo cạnh Ngô Hạo.

Ngô Hạo trong game mặc dù không phải là nhân vật nổi tiếng gì, nhưng tư lịch lâu dài nhân duyên tốt, lại cả ngày theo Hùng Thúc ra mặt lộ diện, bạn bè tới đây tham gia hôn lễ cũng không ít. ID Như Hoa thì khỏi cần nói, vốn luôn luôn là chúa nghịch ngợm, lại còn xoát Lạt bá phát thiệp mời tạo đủ thanh thế, người trong hôn lễ cũng vượt qua hơn cả tưởng tượng. Trừ đi thân hữu của hai người, ngoài lễ đường không ít ID xa lạ đang lục lục tục tục tới, đại đa số đều là những tiểu tân nhân mới bước vào game, tới đây xin chút tiền, linh hồng bao.

Kết quả là, cả hội tràng liên tục đầy người, mỗi một người đều mặc bộ trang phục thời trang hoa lệ, có bộ phát sáng, đỏ cam vàng xanh chen chúc thành một đoàn, khiến trông mắt Ngô Hạo đau nhức.

Ngô Hạo lúc bắt đầu còn có thể theo sau Như Hoa đánh cái cười haha với khách nhân lui tới, sau đó quá mệt mỏi, dứt khoát tìm góc địa phương nào đó ngồi chồm hổm.

Tám giờ hai mươi, Mười Hai Đồng Rưởi online, đúng nửa tiếng, tới hội trăng.

Ngô Hạo từ xa xa nhìn thấy anh ta, di di nút lặn tròn của chuột đem góc nhìn kéo ra lớn nhất, lại điều chỉnh góc độ, len lén kéo tới phương hướng của Mười Hai Đồng Rưởi.

Mười Hai Đồng Rưởi hôm nay hiếm khi thoát bộ trường bào màu đen quanh năm, thay bộ lễ phục mỏng, tây trang màu đen áo shirt màu trắng giày da đen, style đen trắng kinh điển.

Ngô Hạo trước kia đã quen với trang phục chiến đấu của Mười Hai Đồng Rưởi, bây giờ đột nhiên chuyển sang phong cách thân sĩ, không ngờ nhìn cũng rất thuận mắt.

Mười Hai Đồng Rưởi vẫn như mọi ngày, tiến vào lễ đường rồi chọn một nơi đặc biệt yên tĩnh, im lặng đứng đó, không nói không rằng với Ngô Hạo gì cả.

Ngô Hạo do dự hồi lâu, vẫn đứng dậy, vọt về phía Mười Hai Đồng Rưởi.

Chưa đi được hai bước, Như Hoa đã đứng ngay cửa lớn lễ đường nói vọng vào.

[Sống Như Hoa Mùa Hạ: Còn nửa tiếng nữa nửa tiếng nữa ~~ mọi người ra cửa đi ~~ Chụp hình tập thể ~~ Chụp xong rồi cử hành hôn lễ ~]

Như Hoa vừa nói xong, mọi người liền ríu rít bước ra lễ đường, thân ảnh Mười Hai Đồng Rưởi trong nháy mắt ngập trong đoàn người. Ngô Hạo đành phải bỏ cuộc, theo đám người ra ngoài.

Ngoài giáo đường, mọi người cùng nhau chụp hình với cô dâu chú rể, sau đó lại có người đề nghị làm một bức hình công hội, thế là những nhân sĩ không có quan hệ gì cùng nhau lui xuống, thành viên hội Tráng Sĩ xếp thành ba hàng, hàng đầu tiên ngồi, hàng thứ hai đứng, hàng thứ ba cưỡi trên ngựa.

Khi chụp ảnh thì Như Hoa và Ngô Hạo phân thành hai đội, phân biệt là đàn nhà gái cùng đàn nhà trai. Trong đội ngũ của Như Hoa toàn là các em gái, ngồi bên cạnh ở hàng đầu trung tâm. Đội Ngô Hạo nhất nhất là các đại thanh thiếu niên, vài người trong hội đồn đồn ở phía trong, bao quát cả Mười Hai Đồng Rưởi, tập thể cưỡi ngựa đứng hàng thứ ba.

Hai người chú rể cô dâu tất nhiên là đứng trung gian hàng thứ hai, Trứng Gà cùng Đọc Heo đứng kề hai phía, vòng ngoài chính là mấy phần tử tích cực và tiểu tân nhân trong hội.

Như Hoa đếm 3 2 1, mọi người cùng nhau bày ra những biểu tình cực , nhìn vừa ngu vừa buồn cười chụp ảnh chung.

Tám giờ bốn mươi lăm, chụp ảnh hoàn tất, mọi người vây quanh cửa giáo đường, tranh nhau đốt pháo hoa đã chuẩn bị tốt, năm phút sau, hôn lễ bắt đầu đếm ngược mười phút.

Ngô Hạo bất luận kiểu gì cũng không dậy nổi hưng trí đi kết hôn với nhân yêu, không chút tinh thần nào dẫn đầu đám người phía sau, chậm rãi lết về phía giáo đường.

Mười Hai Đồng Rưỡi cưỡi một con ngựa trắng hai người ID Bánh Bao Tôm Pha Lê, vòng đến trước người Ngô Hạo, dè dè đầu ngựa.

Ngô Hạo nhất thời không chút phản ứng, theo quán tính ấn đi tới trước hai bước.

Mười Hai Đồng Rưỡi lại đuổi theo hai bước, cản đường Ngô Hạo, ghìm ngựa.

Bờm lông trên lưng của Bánh Bao Tôm Pha Lê run run, đánh cái âm mũi, dùng chân bới bới đất.

Ngô Hạo ngẩng đầu, ngẩng ra.

Mười Hai Đồng Rưỡi rũ đầu xuống, nhìn Ngô Hạo từ trên xuống dưới, thản nhiên lên tiếng.

[Mười Hai Đồng Rưỡi: Lên ngựa]

Trong não Ngô Hạo có cái gì đó răng rắc một tiếng, đứt.

Ngô Hạo nhấp chuột lên Bánh Bao Tôm Pha Lê, xin lên ngựa.

Mười Hai Đồng Rưỡi chọn xác định, Ngô Hạo xoay người lên ngựa.

Mười Hai Đồng Rưỡi chuyển động đầu ngựa, quay lưng về phía giáo đường, roi vung lên, mang Ngô Hạo trên ngựa mà đi.

Khi này vì để chụp ảnh mang lại hiệu quả thị giác tốt nhất, Như Hoa cố ý căn dặn Ngô Hạo phụ trách chụp hình mở toàn bộ hiệu quả game lên. Ngô Hạo rất chuyên nghiệp khuếch đại hiệu quả ánh sáng đến mức lớn nhất, khi chạy qua ven đường thủy của Thủy Thành, trong mắt đều là mỹ cảnh.

Bầu trời đêm ánh sao lóng lánh rực rỡ, thủy quang nhấp nhô trên hồ nước, ngọn đèn trên đường phố cổ xưa bên cạnh tỏa ra từng vòng sáng vàng, móng chân ngựa nện lên đá phiến trên mặt đất, mang theo thanh hưởng đa đo.

Trái tim Ngô Hạo như ngâm nga, phụ họa theo tiết tấu tiếng móng ngựa nhảy lên thành thịch.

Mười Hai Đồng Rưỡi cuối cùng dẫn cậu vòng đến phía khác của giáo đường, xa xa khỏi đám người.

Như Hoa cuối cùng không thấy chú rể đâu, liều mạng mật ngữ với Ngô Hạo.

[Sống Như Hoa Mùa Hạ lặng lẽ nói với bạn: Chú đâu rồi??? Sắp phải bắt đầu rồi đó!!]

[Sống Như Hoa Mùa Hạ lặng lẽ nói với bạn: Đi đâu rồi a?? Trả lời coi ~~~]

[Sống Như Hoa Mùa Hạ lặng lẽ nói với bạn: Đang thời khắc quan trọng chú đừng có giỡn chơi với chị chứ ~~~]

Hệ thống bạn tốt của game XX có phân loại ra danh sách đen, chỉ cần kéo ID người chơi tiến vào cột này, từ nay về sau cùng Server không cùng không gian, hai người triệt để tách ra thành hai thế giới.

Ngô Hạo không chút do dự nào kéo đen Như Hoa.

Mười Hai Đồng Rươi thu ngựa, xoay người lại, nhìn Ngô Hạo.

Pháo hoa ở phía giáo đường vừa lúc phóng xong, pháo hoa hoa lệ từng cái bắn lên nổ trong bầu trời đêm, sáng rực cả khuôn mặt của Mười Hai Đồng Rươi.

Ngô Hạo hồi tưởng khuôn mặt mơ hồ tối hôm qua trong giấc mộng, khuôn mặt người nọ dần dần rõ ràng, chậm rãi chồng chất lên Mười Hai Đồng Rươi trước mặt.

Trái tim Ngô Hạo nhảy lên thành thạch, rung động đến nỗi đau ***g ngực.

Mười Hai Đồng Rươi đến gần cậu, phát cái mời giao dịch.

Đại não Ngô Hạo trống rỗng chọn xác định, trên màn hình xuất hiện cửa sổ giao dịch.

Mười Hai Đồng Rươi phóng ra một lượng chi phiếu lớn.

[Mười Hai Đồng Rươi: Người bên kia đông quá, tôi sợ lag, sợ chọn nhầm đưa lộn người]

[Mười Hai Đồng Rươi: Đây là tùy lễ] [1]

Ánh mắt Ngô Hạo sáng sủa liên tục.

[Mười Hai Đồng Rươi: Tân hôn vui vẻ]

Ngô Hạo choáng váng rất lâu, nói cái gì cũng không nói nên lời.

Nhất thời giữa hai người ai cũng không động đậy, đều trầm mặc, ba phút sau, Mười Hai Đồng Rươi lại lấy ra thêm đồng chi phiếu đặt lên cột giao dịch.

[Mười Hai Đồng Rươi: Tiền của tôi không nhiều]

[Mười Hai Đồng Rươi: Xin lỗi]

[Bóng Đèn Điện: ...]

[Bóng Đèn Điện: Chết tiệt]

Ngô Hạo đánh xong hai chữ này, xoay mặt quay trở về giáo đường, không thèm quay đầu nhìn.

24.

Tám giờ năm mươi lăm, Ngô Hạo quay lại lễ đường, ở bên trong chuyển quanh một vòng, cứ nhiên không thấy Như Hoa đâu. Ngô Hạo tìm kiếm khoảng nửa phút, mới ngốc néch nhớ tới, cậu kéo đen Như Hoa rồi.

Ngô Hạo vừa giải cứu Như Hoa ra khỏi danh sách đen, Như Hoa cơ bản đã tiến vào trạng thái hung bạo, ở kênh mật liễu mạng rít gào với cậu.

Tám giờ năm mươi bảy phút, Ngô Hạo cùng Như Hoa lui đội của mình, lập thành một đội, đứng ngay bên cạnh NPC kết hôn, chuẩn bị bắt đầu nghi thức.

Thân hữu hai người bắt đầu điên cuồng spam trên kênh thể giới, dưới tân hôn, trên chúc phúc.

Ngô Hạo chết lặng nhìn từng câu từng câu chúc phúc tân hôn trên màn hình, còn có Mười Hai Đồng Rươi yên tĩnh không nói đứng tựa cửa lễ đường, nội tâm cực kỳ rối rắm.

Hoạt động spam kéo dài suốt ba phút, Ngô Hạo trong ba phút này vô cùng nghiêm túc tự hỏi bản thân, kết quả đau buồn phát hiện, cậu lúc đầu tưởng rằng Mười Hai Đồng Rươi là tới cướp hôn, trọng điểm hơn nữa là, cậu thật sự dự định đi đào hôn.

Chỉ tiếc trời không toại lòng người, cuối cùng của cuối cùng, cậu như cũ đứng trên đài cao chờ đợi tuyên thệ, Mười Hai Đồng Rươi như cũ đứng trong đám người chờ cậu tuyên thệ.

Cái việc cướp hôn cầu huyết như thế, quả nhiên chỉ tồn tại trong mộng thôi.

Ngô Hạo có chút mờ mịt suy nghĩ như thế, mười giây sau, đã bị hiện thực dán cho một cái tát.

Thật ra chuyện đó phát sinh vô cùng bất thành linh, mà lại nhanh chóng.

Đồng hồ từ số bảy nhảy đến số chín, Như Hoa khoác qua cánh tay Ngô Hạo, vừa lúc xoay người, trong giáo đường lại tới thêm một khách nhân.

Mặc dù đến hơi chậm, mặc dù thân phận có hơi kì lạ, nhưng là phó hội trưởng tiền nhiệm của Tráng Sĩ, sự trình diện của Ly Hỏa không có bất ngờ lắm.

Cho nên Ngô Hạo ban đầu cũng không suy nghĩ nhiều, mãi đến khi cậu ta sờ thẻ bài tổ đội mà Ngô Hạo chưa đóng lại xin tiến tổ.

[Bóng Đèn Điện: A, tới rồi]

Ngô Hạo hơi hơi bất ngờ, nhưng vẫn chào đón cậu ta.

[Ly Hỏa: Bóng Đèn, đưa tổ đội trưởng]

[Sống Như Hoa Mùa Hạ:?????]

Đại não Ngô Hạo lúc này đang bị vây trong trạng thái cực độ thiếu dưỡng gốc ghê tởm vô cùng, vừa mới suy nghĩ đã hành động theo.

Sau đó, Ngô Hạo bị đá ra khỏi tổ đội.

Ly Hỏa vừa động cánh, dẫn thành viên duy nhất trong tổ đội Như Hoa biến mất trước mắt mọi người.

Cả quá trình bất quá chỉ trong chớp mắt.

Ngô Hạo hóa đá.

Mọi người trong hội tràng hóa đá.

Chú thích

[1] Tùy lễ: theo lễ tục, trước khi người nam người nữ kết hôn, thân hữu của họ theo ước định chỉ ra một số tiền để làm quà tặng, giao cho nam nữ sắp sửa kết hôn.

10. Chương 10

25.

Thanh thế hôn lễ lớn như vậy, dùng một ngày để đi tuyên truyền, một tiếng chúc mừng, một phút chấm dứt.

Đoàn thân hữu trong giáo đường ngơ ngác hồi lâu cuối cùng cũng có phản ứng, liền ríu rít bốc hỏa xoát Lát bá khiến trách Ly Hỏa cướp cô dâu đi là vô cùng thiếu đạo đức. Nhưng Ly Hỏa thân là hội trưởng Phong Yên, dĩ nhiên không phải loại bánh bao mềm tùy tiện để người niết bóp, Phong Yên lập tức xuất ra phản ứng, lấy phó hội Kinh Cức Nguyệt làm chủ lực, bắt đầu phản kích. Mọi người Tráng Sĩ tức giận, tập thể gia nhập chiến trường, khai hỏa toàn bộ hỏa lực không chết không thôi với Phong Yên.

Tràng diện lấy đường lửa cướp hôn làm chủ yếu, màn loa chiến dĩnh đáng tới ân oán tranh chấp giữa hai công hội lớn nhất Server cứ như vậy mở màn.

Tràng chiến tranh đầy khói súng dẫn tới hàng loạt các nhân sĩ vây xem, cục diện một lần nữa trở nên thập phần hỗn loạn.

Ngày hôm sau, còn có người hiểu rõ mọi chuyện cùng Server nhảm chán lên Forum game đăng lên một bài post ghi chép lại chiến sự kỷ lục, Ngô Hạo thân làm đương sự, tò mò bấm vào, quét nhìn sơ sơ, đều cảm thấy máu huyết ngạnh cả cổ họng.

Bài post kia tên là Chiến tranh, trên thực tế chỉ là mượn cuộc hỗn chiến đặt lên đầu, độ dài 4/5 phía sau đều đề cập tới tam giác tình yêu mãnh liệt giữa Ngô Hạo, Như Hoa cùng Ly Hỏa, trong đó còn cho thêm ái hận tình cừu bao nhiêu năm nay giữa hai công hội lớn, nội dung bài post cực kì vô nghĩa, lại còn là cái loại vô nghĩa như một đường đi đến Nam Thiên Môn, đụng phải tường Nam quay đầu trở về (ý nói là làm chuyện dở hơi)

Ngô Hạo bên trong sắm vai một nhân vật nam hi sinh bi tình nhân sinh đầy u ám từ khi vợ mình bị người cướp mất, nhân vật được miêu tả vô cùng giật gân, giành được vô số giọt nước mắt của quần chúng, Ngô Hạo thuận tay lật lật các phúc đáp, phần lớn đều tỏ sự đồng tình sâu sắc với cậu.

Ngô Hạo dở khóc dở cười.

Kỳ thật bình tĩnh mà nói, đối với sự kiện cướp hôn lần này, Ngô Hạo ngoại trừ ban đầu chấn khinh và giải thoát sau đó, cũng không có cảm giác gì khác, ngược lại tương đối lo lắng tới động tĩnh của Hùng Thúc cùng Ly Hỏa.

Hùng Thúc chính thức bắt đầu chơi ID Sống Như Hoa Mùa Hạ là sau khi Ly Hỏa rời hội, nhưng lúc thành lập hội, Ly Hỏa đích xác đã gặp qua Như Hoa một lần.

Một bên chi duyên cộng thêm năm tháng xa xôi, Ngô Hạo cũng không chắc Ly Hỏa rốt cuộc có biết chuyện Hùng Thúc chính là Như Hoa hay không. Hơn nữa sau sự tình này, hai người Hùng Thúc và Ly Hỏa cùng lúc AFK như bốc hơi khỏi nhân gian, Ngô Hạo muốn tìm hiểu tình hình nhưng không có ai để hỏi.

Việc qua đi, Ngô Hạo luôn luôn bị những bằng hữu không hiểu rõ chân tướng tận tình khuyên bảo lại an ủi một lần, nói rằng vợ chạy còn có thể lại tìm, bảo cậu đừng nhớ tới đừng nghĩ tới linh tinh, Ngô Hạo cũng không thấy cần giải thích, hiểu lầm thì cứ dứt khoát mà hiểu lầm, lấy lý do tâm tình không tốt đẩy đi các lời mời đánh phỏ bản, chủ yếu là muốn tránh Mười Hai Đồng Rươi.

Mười Hai Đồng Rươi hiện giờ chính là tâm bệnh Ngô hạo, như miếng Salonpas dán dính cứng ngắc, nhìn khó chịu, xé lại xé không xuống.

Ngô Hạo vừa sợ Mười Hai Đồng Rươi nhìn ra gì đó từ biểu hiện khác thường của cậu ở bên ngoài giáo đường, vừa rối rắm Mười Hai Đồng Rươi thật sự dần dần không nhận ra cái gì hết.

Nội tâm Ngô Hạo chịu dày vò, cuối cùng phiền, dứt khoát mắt không lấy là ổn, ẩn đi hệ thống bạn tốt, cũng không hề đi tới các tế đàn xoát bản sao Mười Hai Đồng Rươi hay đi.

Cứ như thế qua vài ngày, đến ngày Desert Dragon xuất hiện trong game, Trứng Gà gọi người trong công hội đi xoát, Ngô Hạo quả thật nhàn rồi chết luôn, liền báo danh, kết quả đến địa điểm tập hợp thêm đội mới phát hiện Mười Hai Đồng Rươi cư nhiên cũng tham gia.

Ngô Hạo có hơi không được tự nhiên, nhưng lúc này các tiểu đội khác đều đã đầy, bây giờ rút khỏi lại không khỏi quá thủ nháo, Ngô Hạo biết nữa một hồi, cái gì cũng không thèm nhìn.

Desert Dragon là một con BOSS dã ngoại, phong tình vô hạn, phong tao vô cùng, cuối mỗi tuần ra một lần, mỗi một lần có thể dẫn tới nhiều người ngưỡng mộ, trước ngã nhào sau quỳ gối dưới khổ của nó, không ngừng sinh sôi, rên rĩ không ngừng.

Kỹ năng Desert Dragon rất nhiều, bên trong có đại hỏa cầu cầm thú nhất, phạm vi rộng, sát thương cao, nó là con BOSS dã ngoại đại sát khí đứng đầu.

Bất quá các kỹ năng nhìn như vô địch nhưng có một khuyết điểm trí mạng, đó chính là chỉ có thể gây sát thương với ngoại gia trên mặt đất, từ đó mỗi lần Desert Dragon phát ra đại chiêu, trong game liền xuất hiện hàng trăm các ngoại gia đồng thời gọi pet phi hành tập thể di động lên không trung.

Đương nhiên, nói thì nghe rất đơn giản, nhưng thao tác thực tế sẽ không dễ dàng như thế.

Đặc điểm lớn nhất của game XX là gì?

Lag.

Đặc biệt là ở một khu vực nhỏ chứa hơn hàng trăm hàng ngàn người chơi, cùng một lúc gọi pet ra, cùng một lúc cưới pet bay lên không.

Thì phải cực kỳ lag.

Ngô Hạo chịu đựng gió bão bay tới, một bên thống khổ xoay bước, một bên tránh công kích của BOSS. Desert Dragon gào lên một tiếng, vung vẩy cái đuôi, cong mông lên phi về phía bầu trời. Đây là điềm báo xuất chiêu đại hỏa cầu.

Trứng Gà ở kênh công hội chỉ huy tác chiến.

[Một Quả Trứng Gà U Buồn: Bay lên đi, tốc độ!]

Người công hội đồng thời bay lên không, Ngô Hạo thu thế tấn công, đè xuống phím tắt pet phi hành, màn hình không bị mắc kẹt, vẫn hiện thị khung triệu hoán pet, nhưng pet gọi mãi không ra được.

Ngô Hạo toàn thân mồ hôi lạnh, liều mạng ấn ấn phím tắt, pet thủy chung không xuất hiện.

[Mười Hai Đồng Rưỡi: Bóng Đèn, lên pet!]

[Bóng Đèn Điện: Không được!]

[Bóng Đèn Điện: Pet lag rồi!]

Phụ họa thêm từng trận trận sấm sét, Desert Dragon vỗ vỗ cánh chậm chậm phi về hướng không trung.

Ngô Hạo vẫn không thể gọi ra pet được, chạy hai ba bước vô ích về hướng trái ngược, Phía trên bầu trời, Desert Dragon đã bay lên rất cao, đôi cánh phạch phạch bắt đầu đọc thanh kỹ năng.

Ngô Hạo nhận mệnh đứng tại chỗ chờ đại hỏa cầu trên bầu trời đi xuống, bên người bỗng có một cái bóng, Ngô Hạo hoang mang điều chỉnh màn hình, vừa nhìn thấy con rồng hai người ID Xíu Mại do Mười Hai Đồng Rưỡi cưới trên trời hạ xuống.

[Mười Hai Đồng Rưỡi: Lên trên]

26.

Trên bầu trời, Desert Dragon ẩn trong tầng mây cúi đầu long ngâm, triệu hoán đại hỏa cầu, Bóng Đèn kinh hoàng lúng túng xoay người lại, Mười Hai Đồng Rưỡi cười rộng giáng xuống, vươn tay với cậu ta.

Hình ảnh bị ngừng lại như vậy, in dấu vết thật sâu vào não hải Ngô Hạo, thật lâu không biến đi.

Lâu thiệt lâu sau, kéo dài khoảng 12 phút 46 giây.

Lag game.

Mười Hai Đồng Rươi xuất hiện quá mức đột ngột, Ngô Hạo cứ thế bị chấn kinh, màn hình lag ước chừng 5, 6 giây cậu mới có phản ứng không đúng.

Ngô Hạo có thói quen chơi game mở toàn bộ màn hình, chơi game mở toàn bộ màn hình có khuyết điểm cực kỳ lớn chính là game vừa lag thì tất cả các thứ khác cũng lag theo, Ngô Hạo cố gắng lắc lắc con chuột, không phản ứng, gõ gõ bàn phím, không phản ứng. Ngô Hạo thở dài, ngửa người về phía sau, tựa lưng vào ghế dựa, kiên nhẫn ngồi chờ game khôi phục bình thường. Đợi hơn 10 phút, khung nhắc nhở mất ngắt kết nối với máy chủ nhảy ra.

Ngô Hạo hồ loạn cào cào đầu tóc, một lần nữa đăng nhập vào game, kết quả đều hiển thị không kết nối với máy chủ, cứ vậy lập đi lập lại vài lần, vẫn liên tiếp thất bại.

Ngô Hạo có chút xúc động, tùy tiện bật mở lên forum công hội, bên trong oán giận một câu lại disconnect, cuối cùng nhất hô trăm ứng, Ngô Hạo mới biết được, nguyên lai tất cả mọi người đều dis.

Nhóm người trong hội không onl game được, nhàn lai vô sự, liền tụ một chỗ bảy miệng tám lưỡi chém gió. Ngô Hạo một bên thử đăng nhập vào game, một bên nhìn một câu lại một câu tán dóc trên forum, ánh mắt lướt lướt nhìn nhóm thành viên.

Mọi người sau khi lên forum liền đổi tên mình thành ID game, Ngô Hạo liếc mắt nhìn danh sách thành viên forum liền nhìn thấy Mười Hai Đồng Rươi, đang online. Ngô Hạo chờ người phát ngôn nhìn Mười Hai Đồng Rươi, trong forum đột nhiên hiện ra một tấm ảnh. Ngô Hạo hồi thần nhìn xem, ảnh kia chính là thông cáo mới đăng lên trên web game, nói Server của Ngô Hạo tiến hành bảo trì, thời gian bảo trì không chắc.

Người trong forum kêu rên một trận, tự tửn ra, Ngô Hạo cũng tắt game, không chuyện gì làm, dứt khoát đi ngủ.

Trong lúc sắp ngủ, Ngô Hạo mơ mơ hồ hồ lại nghĩ tới Mười Hai Đồng Rươi, trong đầu phiêu phiêu hốt hốt, dường như bị thứ vật gì đó chọc vào.

Ngô Hạo đời này tổng cộng đã bị chọc vào tâm hai lần, một lần là lần này, còn có một lần, là Phương Triết.

Ngô Hạo chậm rãi mở mắt lên, xuyên qua làn đêm nặng nề nhìn trần nhà, phảng phất ngấn ngơ như đang quay về những năm tháng tươi đẹp kia.

Khi đó, Phương Triết cùng Ngô Hạo hình bóng không rời, cả ngày đều cùng một chỗ, đây là thói quen từ nhỏ đã ăn uống chơi đùa chung với nhau đến khi đi học, không đổi được.

Phương Triết từ nhỏ không nói chuyện nhiều, rất ít, mặt mày lại là mặt than, thỉnh thoảng gặp mấy tên côn đồ cướp đường ở đầu ngõ gần trường học, ngăn chặn Ngô Hạo ở phía sau, không chút sợ sệt nào.

Loại hình yên lặng bảo vệ luôn có thể đâm vào tâm Ngô Hạo, một phát trúng đích.

Ngô Hạo dần dần nhận ra, cậu lần này lại trồng cây rồi.

Bất quá lại là con đường yêu thầm mù mịt nữa mà thôi, dù sao cũng không phải lần đầu tiên. Đã bị chửi ghê tởm một lần rồi, thêm lần nữa thì có thể thảm đến mức nào chứ.

Tinh thần Ngô Hạo có hơi sa sút suy nghĩ như thế, kết quả ngày hôm sau vừa đăng nhập game, thế giới quan đã bị đổi mới.

Ngô Hạo trợn mắt há hốc mồm nhìn vị trí Bóng Đèn Điện vốn luôn đứng đó giờ trống không trên màn hình tuyển chọn nhân vật, mặt phun đầy máu.

Ngoài lề:

Diện mạo của em Desert Dragon

11. Chương 11

27.

Đôi mắt Ngô Hạo lẳng lẳng nhìn chăm chăm màn hình không ngừng. Đăng nhập trên màn hình, các nick nhỏ và tư trang đều không có chuyện gì, duy độc không có Bóng Đèn Điện.

Có lẽ đọc dữ liệu có vấn đề gì đó, Ngô Hạo an ủi mình như thế, ngón tay run run đăng nhập lại vào game, không có Bóng Đèn Điện, thoát lại đăng nhập, vẫn không có.

Lặp đi lặp lại như thế vài lần, Ngô Hạo cuối cùng sụp đổ, cuống cuồng vào Forum spam xin giúp đỡ.

Thời gian còn sớm, người trong Forum không đông lắm, online nhìn thấy đều cũng hỏi tình huống, vài người an ủi Ngô Hạo, đoán rằng là do máy chủ rút, bảo Ngô Hạo nhanh nhanh báo cáo lên web game.

Ngô Hạo khóc không ra nước mắt, chỉ có thể mở web game đăng nhập ID, lúc này lại có người trong forum đăng lên một đường link, bảo Ngô Hạo nhấp vào.

Link dẫn tới một bài post trên Forum game, thời gian đăng bài đã hơn ba giờ, tiêu đề bài post thập phần bắt mắt, là Mẹ kiếp! Ông già nhà mày phun acc tao ra ngay!!!

Ngô Hạo kéo xuống xem, phát hiện Lâu chủ bài post cơ bản chính là một phiên bản khác của cậu, đều là buổi tối hôm qua bị lag thoát game, sau đó có bảo trì, bảo trì xong rồi đăng nhập không còn nick. Người nọ lập tức lên web game khiếu nại, kết quả GM trả lời rập theo khuôn khổ lời phía chính phủ, đẩy trách nhiệm sang cho người chơi, bảo rằng gỡ ra toàn bộ các bản patch không chính thức của hãng và tải lại chương trình bảo hộ khách hàng vân vân vân, nói tóm lại chính là không giải quyết. Người nọ lửa giận công tâm, chạy lên forum đăng lên bài post chửi rửa nhà game.

Ngô Hạo nhìn phía dưới, bài post đã được vài trang, phúc đáp trả lời lại rất nhiều, có vài người bị hại lục tục lục tục hiện thân lên tiếng, nhưng đại đa số đều là quần chúng vây xem và đồng tình Lâu chủ, bên trong đủ các cách nói, nói đây là BUG ác tính, Server nước ngoài đã từng có tiền lệ này, đến nay vẫn không cách nào giải quyết.

Ngô Hạo nhìn đến đây tâm liền lạnh hơn phân nửa.

Có người chơi game, ưa thích dùng tiền tìm người luyện giúp, train level lên từ từ rồi mới chơi, hoặc dứt khoát trực tiếp mua một cái ID cấp cao, loại người này vốn muốn tìm kiếm thống khoái, giết người giết quái ẩu đả rụng máu vân vân, chủ yếu là hưởng thụ cảm giác đứng trên cao, sau khi tình cảm mãnh liệt qua đi, liền bán acc cho qua chuyện.

Nhưng lại có người chơi game, bên trong đó không chỉ có tiền, mà còn có cảm tình. Level từng bước từng bước luyện lên, trang bị là từng chút từng chút xoát được, các nhiệm vụ nhỏ nhiệm vụ lớn nhiệm vụ nhánh nhiệm vụ chủ tuyến trong game đều đã làm qua hết, loại người này dù có rời game một ngày nào đó cũng không bán acc đi, vì đây chính là kỉ niệm lưu lại cho bản thân, vạn nhất ngày nào đó nhớ tới, cũng có thể trở về nhìn một cái.

Ngô Hạo thuộc loại người phía sau.

Bóng Đèn Điện đối người khác mà nói, đơn giản chỉ là ID ba chữ, là một loạt các dữ liệu, nhưng đối Ngô Hạo mà nói, đây chính là tâm huyết bao nhiêu năm trong game. Cho nên sự kiện này đã đả kích Ngô Hạo thật lớn, đặc biệt khi Ngô Hạo nhìn đến trang cuối cùng của bài post kia.

Bài post càng lúc càng HOT, người xem cũng càng lúc càng đông. Có nhiều người, bên trong càng khó tránh xuất hiện lời nói đâm chọt [1] Lâu chủ. Có người cứ như nói đùa, BUG kia là ác tính, nếu dữ liệu không khôi phục được thì người đó xúi quẩy thôi, luyện lại cũng chưa muộn.

([1]: Nguyên văn: Đứng nói chuyện mà không đau thắt lưng: ý chỉ những người không trong trường hợp đó, không biết tình huống thực tế mà chỉ nói. Có thể hiểu như câu “nói dễ hơn làm”)

Lâu chủ bài post kia ghen khuất tức giận không chỗ phát, lập tức liền chửi thề, nửa sau bài post nhất thời đánh nhau loạn xạ, cuối cùng Administrator không thể không ra mặt khóa bài, lại đăng một bài post lên top, đại khái là BUG đã được đưa lên phía chính phủ xử lý, các người chơi bị liên lụy trả lời lưu lại ID, tải file đính kèm về và điền theo mẫu, sau đó gửi mail cho phía chính phủ.

Ngô Hạo nhìn các thông tin được đăng lên, xem như là ta nhìn nhưng ta không nói, không có nick forum, nhưng không đăng ký thì không để lại tin nhắn được, cũng xem bằng không được, Ngô Hạo lúc này không có tâm tình đi đăng ký ID mới, ngay tại forum hô lên muốn mượn một nick dùng một chút, vừa mới hô lên, biểu tượng con chim cánh cụt ở phía góc chớp hiện lên, là một avatar xa lạ.

Ngô Hạo nhấp mở, liền thấy Mười Hai Đồng Rươi hỏi cậu có chuyện gì vậy.

Ngô Hạo gõ cách cách cách như đổ đậu phun mật vàng với Mười Hai Đồng Rươi, phun từng ngụm từng ngụm.

Mười Hai Đồng Rươi nghe xong rồi, bình tĩnh bảo cậu đừng hoảng, sau đó đăng nhập vào nick forum của mình, giúp Ngô Hạo trả lời lưu ID lại, lại hạ bảng biểu, dùng ** chuyển sang Ngô Hạo (**: lỗi)

Không biết web game có vấn đề gì hay không, bảng kia gửi qua nửa ngày vẫn chưa xong, Mười Hai Đồng Rươi nói: “Cậu cứ tin tôi, gửi dữ liệu qua cho tôi, tôi trực tiếp điền giúp cậu.”

Lúc trước Ngô Hạo mặc dù có hơi không tự nhiên với Mười Hai Đồng Rươi, nhưng tới thời khắc khẩn cấp vẫn xem anh ta là người đáng tin cậy, lập tức đáp ứng. Mười Hai Đồng Rươi bên kia hỏi một câu, Ngô Hạo bên này trả lời một câu.

Bảng kia tổng cộng chia làm hai phần, phần một là thông tin game của người chơi, phần thứ hai là thông tin chính xác của cá nhân người chơi, sau đó gửi qua ảnh chụp thẻ ID phiên bản điện tử. Ngô Hạo lấy thẻ ra khỏi ví mình, dùng điện thoại để chụp ảnh, sau đó chuyển vào máy tính, lại gửi qua cho Mười Hai Đồng Rươi.

Chuyển sang hoàn tất, Mười Hai Đồng Rươi bên kia rất lâu không chút động tĩnh.

Ngay lúc Ngô Hạo nhận không được định hỏi anh ta có phải ảnh chụp không được hay không thì Mười Hai Đồng Rươi thành linh hỏi một câu: “Ngô Hạo?”

Ngô Hạo đầu tiên ngăn người, lập tức trả lời lại, phỏng chừng Mười Hai Đồng Rươi nhìn thấy tên trên chứng kiện của mình, cho nên gọi thử, Ngô Hạo cũng đáp lại: “A, đúng, tôi gọi là Ngô Hạo.”

Mười Hai Đồng Rươi lần thứ hai trầm mặc hồi lâu.

Ngô Hạo đợi một hồi, Mười Hai Đồng Rươi vẫn không nói câu nào, Ngô Hạo gõ một chuỗi câu hỏi qua, Mười Hai Đồng Rươi không phản ứng, Ngô Hạo lại hỏi sao rồi, vẫn không hề phản ứng.

Ngô Hạo nhú nhú mày, tự hỏi hay là do khuôn mặt mình dọa đến anh ta rồi?

Mặc dù Ngô Hạo hiện tại không phải là anh chàng đẹp trai rực rỡ gì, nhưng từ thanh tú thuận mắt đều có thể sử dụng được, cho dù khuôn mặt trên thẻ ID giống như bị bắn ra khỏi ống kính, nhưng cũng không đến nỗi Mười Hai Đồng Rưỡi bị dọa không nói nên lời đi...

Ngô Hạo đang xoắn xuýt, Mười Hai Đồng Rưỡi đột nhiên mở miệng:

“Tớ là Phương Triết.”

28.

Ngô Hạo như bị sét đánh trúng đờ người ngay tại chỗ, đầu tiên là ngẩn ngơ, sau đó mặt dần dần, dần dần biến thành mặt lác đà Alpaca. [2] (chả biết dịch đúng không ==)

Hai chữ Phương Triết này, dính dáng không riêng gì tới hồi ức trúc mã, còn có thiếu niên tâm vỡ thành những mảnh nhỏ.

Kể từ kia chuyện tỏ tình đau khổ kia, vỏ não Ngô Hạo liền đem cái tên Phương Triết định dạng thành ổ cứng, từ nay trở đi trời nam đất bắc, không còn quan hệ gì.

Bất quá nói thì nói như thế, nhưng không dễ dàng thực hiện được.

Ngô Hạo cùng Phương Triết là anh em mười mấy năm trời, mẹ của Ngô Hạo và mẹ của Phương Triết là khuê mật vài thập niên.

Sau khi Phương Triết ra vùng ngoài học đại học, các tin tức đều từ chỗ Phương mẹ truyền đến chỗ Ngô mẹ, sau đó Ngô mẹ lại thao thao không ngừng truyền vào lỗ tai Ngô Hạo. Ngô Hạo ban đầu chống cự, kết quả bị mẹ nhà mình chỉ vào xương mũi mà mắng, phun nước đến chết đi sống lại, sau này ngoan ngoãn, biết yên lặng che chắn não nội, nhưng dù vậy, cũng có một số chi tiết vụn vặt tiến vào trong đầu.

Phương Triết lấy được bao nhiêu suất học bổng, Phương Triết lại lên hàng thứ bảy, Phương Triết bao nhiêu ngày nữa sẽ quay về.

Ngô mẹ lại viết số chuyển bay vào giấy đưa cho Ngô Hạo, nói hai đứa đã là bạn bè nhiều năm như vậy rồi, Phương mẹ bên kia có việc không đi được, con đi đón nó đi.

Ngô Hạo ngoài miệng đáp, quay đầu xé tờ giấy thành nhiều mảnh nhỏ, vứt vào thùng rác.

Khi đó Ngô Hạo thật sự quyết tâm rạch ra giới hạn với Phương Triết, bài xích rõ ràng, nhưng vài năm trôi

qua, Ngô Hạo dần trưởng thành, thoát khỏi vẻ trẻ con trở nên thành thục, quay đầu lại suy nghĩ một chút, kỳ thật chuyện này cũng không thể trách Phương Triết. Đột nhiên bị người anh em quen biết nhiều năm tỏ tình, chuyện này đặt lên người mình ai lại không khó chịu?

Nhưng Phương Triết lúc ấy nói chuyện thật sự rất thiếu đạo đức, không chút lưu tình nào, Ngô Hạo chịu vết thương nặng nề. Dù có nặng đi hơn chẳng nữa, nhiều năm đã rửa sạch đi hết, không còn chảy máu, nhưng để lại vết sẹo không lớn không nhỏ, rất xấu xí, nói đau cũng không đau, nhưng khiến người thấy ngọt ngào.

Sau này khi Phương Triết từ bên ngoài trở về, Ngô Hạo ở góc đường cuối hẻm tình cờ gặp qua cậu ta vài lần, nhưng chỉ xa xa đứng nhìn, đã trải qua sự tình đó, gặp mặt lại cũng cảm thấy ngượng ngùng.

Ngô Hạo thừa nhận bản thân hèn nhát, chỉ có thể về nhà thỉnh thoảng nhìn lên hàng hiên phía trên mà thôi.

Phương gia đã chuyển nhà từ hai năm trước, phòng cũ cứ để đây cho thuê bên ngoài, tiến tiến ra ra luôn là những khuôn mặt xa lạ, có điều kết cấu hàng hiên vẫn không đổi, vẫn đáng vẽ cũ đó, Ngô Hạo mỗi lần nhìn thấy đều nhớ lại những lần nhảy cửa sổ vào tìm Phương Triết chơi bắn bi một phen.

Ngô Hạo trầm nghĩ, cậu cùng Phương Triết, đời này đã định trước trở thành người xa lạ.

Mãi đến một ngày nào đó, Bóng Đèn Điện của cậu đứng tại tế đàn, và có một người đàn ông mặc hắc bào cười con ngựa Xích thố tên Bánh Bao Canh nổi tiếng lướt qua mình.

Cuộc sống chính là một vở kịch cầu huyết, mình lồi chôn ở khắp nơi, bạn không biết mà đạp chân trúng sẽ phanh một tiếng nổ tung.

Ngô Hạo bị nổ đến linh hồn xuất khiếu, nhìn khung đối thoại của Mười Hai Đồng Rưỡi, đầu óc trống rỗng gõ cách cách bốn chữ: “Đã lâu không gặp.”

Mười Hai Đồng Rưỡi không nói.

Ngô Hạo tắc cổ liệu mạng nhìn chăm chăm màn hình, đang không biết làm sau, đột nhiên tiếng chuông di động rung lên leng keng linh linh.

Số gọi là một chuỗi dãy số lạ.

Ngô Hạo đang lo lắng đủ thứ bị chuyển dời lực chú ý, vội vã tiếp nhận, hấp ta hấp tấp alo một tiếng.

Đầu bên kia tạm dừng vài giây, sau đó một giọng nói vô cùng quen thuộc phát ra: “Đi gặp mặt đi.”

Chú thích

[2] Mặt lạc đà Alpaca:

12. Chương 12

Không biết câu cú chương này có được không ==

29.

Ngô Hạo men theo bậc thang xuống lầu, một bước ba lung lay, cộng thêm gương mặt không may rồi.

Cuộc gọi vừa rồi là do Phương Triết gọi tới, Ngô Hạo khi đó biết Mười Hai Đồng Rười chính là Phương Triết, đang chìm trong nỗi chán kinh không thoát ra được, điện thoại Phương Triết liên tới, vừa bắt máy đã nói muốn gặp mặt cậu, nói xong cũng không chờ cậu trả lời, trực tiếp quăng ra một câu mười phút sau gặp dưới lầu nhà cậu, rồi cúp máy. Mãi đến Ngô Hạo bình tĩnh lại alo alo alo vào di động thì, cuộc gọi đã sớm ngắt.

Gấp như thế, Ngô Hạo liền cảm thấy bản thân lâm vào thế bị động cực kỳ, tục ngữ có câu, thâm nhân bắt thâm trợn [1], Ngô Hạo nếu không gặp Phương Triết, về mặt khí thế đã thua người ta một khúc, như vậy, Ngô Hạo sẽ không vui về gì cho cam, chậm rãi lết xuống lầu.

Cọ cọ sát sát đến hành lang, Ngô Hạo ngẩng đầu quét mắt một cái, không thấy Phương Triết. Ngô Hạo lại lộ đầu ra, hướng ra ngoài nhìn xung quanh, chiếc xe màu đen đậu cách đó không xa đột nhiên bíp bíp kèn.

Ngô Hạo liếc liếc mắt nhìn theo, cửa sổ xe dần hạ xuống, lộ ra gương mặt trầm tĩnh nhiều năm không thấy.

Lần này gặp mặt, Ngô Hạo vốn dẫn hỏa nhi lai, có ý định làm âm ỉ lên một trận, kết quả vừa chạm mặt, Ngô Hạo liền cảm thấy không dễ dàng như vậy.

Vài năm trước, Phương Triết vô tri vô giác, nhiều nhất chỉ là một thằng con trai mới lớn, qua nhiều năm, mấy thứ gì đó cứ theo năm tháng mà chìm dần, đặc điểm gương mặt phai nhạt đi, cảm giác quanh người Phương Triết không còn giống như trước kia.

Ngô Hạo sững sốt, rốt cuộc vẫn bước qua, cong người chào hỏi.

Phương Triết nhìn nhìn cậu, nghiêng người mở cửa xe. Ngô Hạo nghĩ Phương Triết định dắt cậu qua chỗ khác, liền thuận thế ngồi vào, thất đại an toàn tốt, im lặng chờ cậu ta lái xe. Kết quả đợi sau một lúc lâu không chút di chuyển nào, Ngô Hạo hoang mang xoay đầu nhìn nhìn, đối mắt với Phương Triết.

Về mặt Phương Triết thản nhiên, không nói không rằng nhìn ngắm Ngô Hạo.

Ngô Hạo nửa ngày mới phản ứng, Phương Triết nhất định bảo cậu vào xe ngồi nói chuyện, không định lái xe đi, Ngô Hạo đành phải hậm hực gỡ đai an toàn, có chút ngượng ngùng nhe răng cười trừ với Phương Triết.

Phương Triết thu hồi tầm mắt, nói: “Nhiều năm không gặp, cậu thế nào rồi?”

Lời này khách sáo vô cùng, vẫn trong quy củ, có điều, Ngô Hạo giờ phút này mới hiểu được hai người đã cách biệt bao nhiêu năm, quả thật như hoa rơi nước chảy dòng, dù cho gặp lại nói như thế nào cũng đều mang vẻ xa lạ.

Ngô Hạo cùng Phương Triết hàn huyên câu có câu không, Phương Triết vẫn kiêu lời như xưa, cơ bản đều do Ngô Hạo bla bla nói chuyện, nói nói rồi kéo tới chuyện hai người trong game, Ngô Hạo thật cảm khái, không ngờ lại xảo hợp như vậy, Mười Hai Đồng Rưỡi cứ nhiên là cậu.

Phương Triết trầm mặc một lát, nhìn Ngô Hạo: “Nếu không phải xảo hợp gặp nhau trong game, cậu có phải định cả đời không liên hệ với tớ hay không?”

Ngô Hạo không ngờ Phương Triết thành linh nói ra một câu như thế, liền ghen một chút, lấp bắp nói: “Làm gì có làm gì có, ừm... Khi đó cậu không phải đi rồi sao, có thời gian bận rộn nên liên hệ không được, sau này thời gian còn dài, muốn liên hệ cũng không liên hệ được...”

Về mặt Phương Triết như có điều suy nghĩ, nhẹ giọng nói: “Thì ra đây chính là nguyên nhân.”

Ngô Hạo nói: “Gì? Nguyên nhân gì?”

“Là do hai nơi ngăn cách.” Phương Triết dần dần rũ mắt xuống, gần từng tiếng nói: “Cho nên cậu không nói tiếng nào quãng tớ đi?”

30.

Câu nói này hơi vi diệu, đầu óc Ngô Hạo nhất thời mắc kẹt, cân nhắc nửa ngày mới hiểu rõ.

Lời của Phương Triết, Ngô Hạo nghe kiểu gì cũng cảm thấy nó mang theo tầng ý nghĩa nào đó, nhưng lời Phương Triết không có khả năng hàm chứa suy nghĩ ấy, hoặc là Phương Triết biểu đạt sai, hoặc là Ngô Hạo hiểu sai ý, chuyện này đoán không tốt lắm, Ngô Hạo ghen hòng, chỉ có thể ngáy ngồ cười hai tiếng, hỏi Phương Triết có muốn ăn cơm không, miễn cưỡng bẻ nhánh đề tài đi.

Phương Triết không nói gì thêm, cùng Ngô Hạo tới quán cơm.

Hai người tới chính là quán xiên que cũ ở góc đường.

Cửa hàng kia ở thời Ngô Tiểu Hạo cùng Phương Tiểu Triết tính ra có chút danh tiếng, mặt tiền cửa hàng không lớn, hàng năm đều đông đúc, Ngô Hạo và Phương Triết đã tranh giành rất nhiều năm, chưa bao giờ chiếm được một chỗ, hai người khi trước thường mua hơn hai mươi cây xiên que ngồi chồm hổm bên đường hé răng ăn, mỗi người nắm một phen, đầu nhìn đầu chậm rãi ăn.

Cách vài năm quay lại, cửa hàng nhỏ vẫn đông khách, Ngô Hạo bầy bầy tám tám chọn không ít thứ, trả tiền xong lập tức đóng gói, sau đó cố ý vòng đường tới siêu thị mua bia, rồi bảo Phương Triết chờ về nhà, vừa nói vừa ăn vừa uống.

Phương Triết thuộc loại tửu lượng bình thường, uống bia chậm rãi nhâm nhi, chính là biết tự kiềm chế nên uống bao nhiêu là đủ.

Ngô Hạo thuộc loại tửu lượng cực kém, uống bia như ngư ằm, là cái loại khờ khạo phải uống đến nỗi làm mặt sưng phồng lên.

Có người uống say rồi ca hát, có người uống say rồi chửi má chửi cha, có người uống say mệt rũ ròi, có người uống say rồi *** chạy rông. Ngô Hạo uống say thì không khác mấy, nhưng lại đặc biệt nói nhảm.

Sắc mặt Ngô Hạo say mềm, nói tới nói lui mấy năm nay tớ sống như thế này như thế nọ, lại hỏi Phương Triết mấy năm nay sao rồi.

Phương Triết không trả lời.

Ngô Hạo nửa say nửa không luôn có thể tiến nhập vào trạng thái tự nói tự đáp rất kỳ diệu, Phương Triết biết rõ tật xấu của cậu, bình tĩnh nghe cậu nói chuyện trên đời dưới đất.

Ngô Hạo xả xong hiện thực rồi tới game, mặt nhăn mày nhíu đau khổ như trái khổ qua nói rằng không biết Bóng Đèn Điện của tớ có trở về được hay không, mấy tên nhà game thật sự là đồ không đáng tin, OO rồi XX, XX rồi OO.

Ngô Hạo nói thảm nửa ngày, bỗng nhiên ánh mắt tròn xoe trừng tới, hô lên chính xác từng chữ: “Phương Triết.”

Phương Triết nhìn gương mặt nghiêm túc của cậu, ả ả cảm thấy có chút buồn cười, ừm một tiếng.

Ngô Hạo trịnh trọng nói: “Tớ nói cho cậu biết, viên thuận của cậu, tớ chưa cho Như Hoa, thật sự chưa cho, cái của Như Hoa là tớ mua, cái của cậu tớ vẫn còn giữ, cậu nếu không tin, chờ acc của tớ bình thường lại, tớ đưa cho cậu xem a...”

Phương Triết an tĩnh nhìn cậu, nói: “Tớ tin.”

Bữa cơm này ăn tới trời tối đen, Phương Triết phải đi, Ngô Hạo xỏ dép lê tiến xuống lầu, thuận tiện vứt túi rác.

Phương Triết đảo xe, dừng lại bên cạnh hành lang, hạ cửa sổ xe xuống nói tạm biệt với Ngô Hạo.

Hai tay Ngô Hạo đều cầm túi rác, chỉ có thể cong lại thắt lưng, nhìn qua cửa sổ xe nửa mở bảo Phương Triết chạy xe chậm thôi, chú ý an toàn. Bìa trong người Ngô Hạo chưa tan hết, nói chuyện còn hơi to tiếng, cậu nói xong đang định rời đi, Phương Triết nhìn cậu, ngồi trong xe nói cái gì đó, Ngô Hạo không chút phản ứng trở về, hồi thần ngẩng đầu, quay đầu lại đã thấy Phương Triết dần xa tầm mắt, chỉ chừa cái bóng nghiêng cho Ngô Hạo, sau đó xe chạy đi rồi.

Một tay Ngô Hạo một túi rác to, chân mang dép lê trong nhà, khuôn mặt vẫn treo nụ cười ngốc hề hề, mãi đến khi xe của Phương Triết rẽ sang giao lộ biến mất không thấy, cậu mới trì độn nhớ tới Phương Triết vừa mới nói gì.

Phương Triết nói, vài năm không gặp, cậu vẫn không thay đổi, thật tốt.

Phương Triết lại nói, mặc dù chúng ta đã chia tay, nhưng tớ vẫn muốn nói cho cậu biết, tớ khi đó, đối cậu là thật tâm.

Ngô Hạo ngẩn ngơ đứng ở hành lang, đứng yên thật lâu.

Chú thích

[1] Thâu nhân bất thâu trậ []: Là một câu ngạn ngữ của Đài Loan, “trậ” đại biểu cho đoàn thể, “nhân” chính là cá nhân. Cá nhân thua chỉ là việc nhỏ, tập thể thua mới là chuyện lớn. Ý là “Đẩy sinh tử cá nhân ra bên ngoài, đoàn kết nhất trí, cộng phó quốc nan”.

13. Chương 13

31.

Phương Triết bảo bọn họ chia tay, có chia thì có quen, cũng chính là nói, trong tâm Phương Triết, hai người họ đã từng quen nhau.

Ngô Hạo chấn kinh.

Mình và cậu ta khi nào thì quen nhau chứ?

Chuyện này không giống như chuyện bạn bè, cần phải tuần tự từng bước mà tiến, hai người trước tiên phải nhìn vừa mắt nhau, vừa mắt sao sao đó rồi phải tỏ tình, tỏ tình sau mới xem là quen nhau, quen nhau xong mới có thể nói tới chuyện chia hay không chia, đây giống như thứ tự ABCD vậy, một xong rồi mới xong một khác, có A mới có B, sau B có C, C xong rồi mới là D.

Ngô Hạo đun sôi tiểu não, vẫn nghĩ không ra rốt cuộc A đến tới cùng xuất hiện lúc nào trong đời mình.

Thật ra, nghiêm túc ngẫm lại, khi đó Phương Triết đối xử với cậu rất tốt, tỷ như, khi ăn cơm sẽ theo thói quen chờ cậu ăn xong hết, trên đường về nhà sẽ rất tự nhiên bảo cậu đi phía trong, về đến nhà sẽ nhìn cậu vào cửa rồi mới rời khỏi.

Những việc nhỏ nhặt đếm không hết này, Ngô Hạo trước đây không cảm thấy có gì, hiện giờ xét lại, hình như mang đậm một cổ ai muội không hề tầm thường bên trong.

Lùi từng bước một, tạm thời không nhắc tới cái vòng tỏ tình thông báo ở đâu đi, Phương Triết năm ấy tựa hồ thật tâm ôm lòng kết giao đối Ngô Hạo.

Nói như thế, vậy quãng thời gian gần như thay đổi quỹ tích nhân sinh của Ngô Hạo, chuyện tình yêu thâm kết cục BE kia, lại là chuyện như thế nào đây...

Phương Triết từng dùng Mười Hai Khối Ngũ nói, acc game OO của cậu ta cuối cùng bị hack. Vậy cũng là nói, Ngô Hạo triệu tập dừng khí, cộng thêm BUFF max toàn thân chạy tới thổ lộ, thực tế là thổ lộ người.

Vừa nghĩ như thế, đoạn yêu thâm nửa đời chết non khiến Ngô Hạo rối rắm, từ đầu chí cuối, quả thật trừ bỏ hai chữ khổ sở bên ngoài ngay cả cặn bã cũng không còn...

Đêm hè gió lạnh, từng làn gió lạnh nhỏ thổi tới đây, cuốn lên vô số mảnh giấy bị xé nhỏ. Một nửa linh hồn của Ngô Hạo bay ra ngoài cơ thể, hỗn độn trong gió, run rẩy không ngừng.

Trước nửa đêm mở cửa húp gió, nửa đêm sau lăn lộn trên giường, Ngô Hạo ngày hôm sau tỉnh giấc, phát hiện mình bị cảm rồi.

Ngô Hạo cả người khó chịu liền không thích động đây, oa trên giường suy nghĩ nửa ngày vẫn không nhớ tới chỗ đặc thuốc cảm ở đâu, dứt khoát đóng mắt tiếp tục ngủ.

Lần ngủ này liên tục đến tận giữa trưa, di động bắt đầu vang lên leng keng linh linh, Ngô Hạo miễn cưỡng mở mắt liếc qua một cái, là Phương Triết gọi tới.

Ngô Hạo nhún xuống nút nghe, giọng mũi nặng nề alo một tiếng.

Đầu bên kia rõ ràng sững sốt một chút, sau đó mới hơi chần chừ nói: “Ngô Hạo?”

Ngô Hạo ừ.

Phương Triết dừng dừng, lại nói: “Cậu bị cảm?”

Ngô Hạo bơ phờ nói: “Ừm... Chắc là trúng gió.”

Phương Triết nói: “Cậu chờ một chút.”

Đầu điện thoại bên kia im lặng một lúc lâu, đột nhiên đô đô hai tiếng, ngắt.

Ngô Hạo thật hoang mang nhìn di động, quả thật là cúp rồi. Ngô Hạo cụp mắt chờ, Phương Triết cũng không gọi tới lần nữa. Ngô Hạo trở mình một cái, mê mê trợn trừng tiếp tục chờ, chờ mãi chờ mãi, điện thoại đang chờ không thấy, nhưng lại chờ đến Phương Triết tới đây.

Ngô Hạo một tay chống đầu, nhìn Phương Triết đứng ở cửa cầm hai cái túi plastic, nửa ngày vẫn chưa bình tĩnh lại.

Phương Triết làm việc rất nhanh nhẹn, trực tiếp tiến vào trong phòng, đầu tiên là mở cửa sổ cho thoáng gió, sau đó lại bảo Ngô Hạo đi rửa mặt, bản thân theo con đường quen thuộc tới phòng bếp làm một chén cháo thịt nạc trứng muối nóng hổi.

Ngô Hạo mờ mờ húp ngay chén cháo thịt nạc trứng muối của Phương Triết, lại mờ mờ uống thuốc cảm do Phương Triết mua tới, lại mờ mờ nhìn Phương Triết ngồi ở bàn đối diện.

Phương Triết cũng nhìn cậu: “Gọi điện cho cậu, là để báo bên game đã gửi lại thư trả lời, có vài thứ cần cậu xem một chút.”

Ngô Hạo a một cái, vội vã vào phòng ngủ bật máy tính, Phương Triết đăng nhập email của mình, kéo qua một cái mail cho bên nhà game phát tới, chọn mở, nhảy ra một trang chữ nhỏ chi chít.

Phương Triết lấy ra một cặp mắt kính, đeo vào sống mũi, trông mắt Ngô Hạo lập tức liền dần chặt lên.

Khuôn mặt Phương Triết xem như là loại hình ngũ quan thâm thúy, thường ngày không chút biểu tình khó tránh lộ ra vẻ lạnh lùng, cộng thêm bản thân kiệm lời ít nói, nhìn không dễ thân cận lắm.

Nhưng Ngô Hạo vẫn cảm thận, Phương Triết sau khi đeo cặp mắt kính độ nhẹ liền thay đổi cảm giác đối người khác, đơn thuần nhìn vào bề ngoài mà nói, dịu dàng ôn nhu.

Phương Triết đẩy đẩy máy tính, lặn nút cuộn chuột kéo xuống, để Ngô Hạo đọc mail.

Khóe mắt Ngô Hạo thỉnh thoảng lén ngắm Phương Triết, ừ ừ ừ ứng phó. Phương Triết chậm rãi kéo qua, quay mặt hỏi Ngô Hạo có vấn đề gì không.

Trên mail đại khái là những giải thích của phía chính phủ đối với con BUG lần này, bánh xe lăn tới lăn lui, cuối cùng nhắc nhở ngoạn gia kiểm tra các thông tin bên dưới, hai mắt Ngô Hạo quét nhìn sơ lược, không chuyện gì, liền chọn phúc đáp.

Xong việc Phương Triết liền bảo Ngô Hạo nằm xuống tiếp tục nghỉ ngơi, trán Ngô Hạo có chút nóng, Phương Triết liền nói chờ Ngô Hạo bớt sốt rồi đi, để Ngô Hạo an ổn mà ngủ.

Ngô Hạo uống thuốc xong bắt đầu mệt rã rời, mơ mơ màng màng thiếp đi mất. Giữa giấc tỉnh lại hai lần, đều thấy Phương Triết ngồi trước máy tính đằng trước, tựa hồ đang xoát phỏ bản trong game, Ngô Hạo nhìn vài cái, lại chóng mặt. Ngủ mê mệt liên tục, lúc tỉnh lại đã tới giờ ăn cơm chiều.

Máy tính vẫn còn mở, màn hình chính là đồ họa game XX, Mười Hai Đồng Rưỡi ngồi ngay giữa màn hình, không thấy Phương Triết đâu.

Ngô Hạo ngủ một giấc thấy cả người nhẹ bẫng, lòng hiếu kỳ hơi hơi nổi lên, liền ngồi dậy khỏi giường, bước từng bước tới trước bàn máy tính, nửa người trên cúi xuống nhìn Mười Hai Đồng Rưỡi của Phương Triết một cái, tay nhấn nhầm con chuột, nhấp vào nút bên trái.

Trong game, Mười Hai Đồng Rưỡi từ mặt đất đứng dậy. Mười Hai Đồng Rưỡi vừa động đặt, một người chơi kế bên cạnh anh ta cũng chuyển động, liếc mắt nhìn qua ID trên đầu người đó, thật quen mắt.

Ngô Hạo nao nao, bỗng nhìn thấy người chơi kia đứng trước mặt Mười Hai Đồng Rưỡi, nói một câu.

[Kính Cúc Nguyệt: Ca, về rồi?]

32.

Kính Cúc Nguyệt, đây không phải là cường hào phó hội Phong Yên kia hay sao, sao lại đứng chung với Phương Triết?

Ngô Hạo thật hoang mang suy nghĩ nửa ngày, đều không nghĩ ra được nguyên do gì, trong ấn tượng ngoại trừ lần Kính Cúc Nguyệt gây gổ và bị Phương Triết ngược qua một lần, hai người tựa hồ không xuất hiện cùng lúc bao giờ.

Ngô Hạo trừng mắt nhìn Kính Cúc Nguyệt một hồi, giọng Phương Triết gọi cậu ăn cơm liền từ phòng khách truyền tới, Ngô Hạo đáp một tiếng, xoay người xỏ dép lê, lảo đảo đi ăn cơm chiều.

Khi đó Ngô Hạo vừa mới tỉnh ngủ, hai lỗ mũi chỉ có thể thở bằng một cái cả người choáng váng, không để chuyện này ở trong lòng, kết quả một tuần sau đó ngẫm lại chuyện đó, nhớ tới Kinh Cức Nguyệt háo hứng gọi một tiếng ca, thật sự có bao nhiêu không phù hợp liền có bấy nhiêu không phù hợp

Ngô Hạo trải qua một tuần vô cùng rối rắm, kỳ thật mở đầu cũng rất mỹ hảo.

Game XX hồi âm trở về, nói là nhân vật trong game và các dữ liệu liên quan đã được khôi phục, thỉnh người chơi kiểm tra.

Bóng Đèn Điện quay về.

Ngô Hạo thật hạnh phúc, vui vẻ đăng nhập vào game, sau đó như vừa mới dính phân chim từ trên trời rơi xuống, PIA một tiếng ngay mặt Ngô Hạo.

Bóng Đèn Điện quay về, nhưng vấn đề là chỉ có Bóng Đèn Điện về, một thân trang bị khắp người bị BUG đánh rụng hết, từ mũ giáp đến giày, từ vũ khí đến trang sức, từ trên xuống dưới, mất hết.

Ngô Hạo liền trực tiếp gọi điện tới dịch vụ khách hàng, người nhận điện thoại chính là một cô gái có thanh tuyến ngọt ngào, cô gái dịch vụ nói: “Đầu tiên, ngài dường như không hề điền thông tin trên văn kiện đính kèm, văn kiện đính kèm rất dễ tìm, ngay bên dưới email, ngài kéo xuống, kéo xuống chút nữa, ngài sẽ nhìn thấy nó, vì ngài không điền dữ liệu về các trang bị nên không phục hồi lại được, quên ký cũng không sao, điền thêm một lần nữa là được, ai nha, thời gian cũng rất khó nói, cần phải xem khi nào thì tới lượt của ngài, bla bla bla...”

Ngô Hạo cúp điện thoại, khuôn mặt tuyệt vọng nhìn Bóng Đèn Điện mặc cái tứ giác màu trắng nho nhỏ, ảm đạm nghênh gió trong game.

Trang bị chỉ có thể điền lại vào bảng gửi lại, khi nào quay về vẫn còn là một câu đố, Ngô Hạo cũng không bỏ, chỉ có thể hồ loạn lục tìm bộ trang bị cũ ban đầu miễn cưỡng mặc vào. Nhiều ít gì cũng hơn việc *** chạy rong. Bất quá, trang bị cũ dù sao cũng là trang bị cũ, sát thương, bạo kích, thậm chí đặc tính đều kém không ít so với bộ mới tích, trực tiếp kéo xuống lực chiến đấu của Bóng Đèn Điện vài cấp.

Bất quá, game nên chơi vẫn nên chơi, Ngô Hạo mỗi ngày gần đây đều theo Phương Triết xoát phỏ bản hằng ngày, lụm kinh nghiệm, train level, các hoạt động khác đều ngưng hẳn.

Nói tới phỏ bản hằng ngày, mỗi ngày đều có người đến đến rồi đi đi, xoát bao nhiêu đánh như thế nào người chơi đều hiểu rõ, đội ngũ có chút hiệu suất, kỳ thật hai bên không nhận biết lẫn nhau, chẳng qua cảm thấy đối phương đánh đám không tệ, tổ đại một đội rồi cứ đi cùng nhau, thời gian lâu dài, cơ bản có thể hình thành đội ngũ hằng ngày quen thuộc.

Ngô Hạo cùng Phương Triết xem như trong đội hình này, hôm nay hai người tổ đội tốt đội ngũ đang định hạ phỏ bản, một đội viên trong đội đột nhiên bảo chờ một chút, nói trên tay tôi có một cái thẻ Advanced, mọi người xoát Advanced đi.

Phó bản trong game XX phân chia bốn cấp độ —— Normal, Basic, Intermediate và Advanced, trong đó ba cấp độ đầu của phó bản đều có thể từ nhiệm vụ tùy ý, chỉ riêng Advanced là khác biệt, nếu muốn tiếp nhận nhiệm vụ cần phải có thẻ Advanced tương ứng, mà thẻ Advanced bình thường chỉ có rơi ra ở bảo rương phó bản tương ứng, tỉ lệ xuất hiện không cao.

Trong nhiệm vụ cấp Advanced, quái máu dày phòng cao sát thương lớn, vì thế kinh nghiệm nhiệm vụ cũng rất giàu có, mà nhiệm vụ đặc định thông thường thường có kinh nghiệm x2, cho nên đội viên khác đều rất cao hứng, lập tức yêu cầu xoát Advanced.

Thân trang bị rách nát của Ngô Hạo mà đi xoát thì rất khó để thông qua, đi xoát Advanced thuần túy chỉ kéo chân người khác, Ngô Hạo cũng không rề rà, cực kỳ tự giác lui đội, Phương Triết cũng định lui, Ngô Hạo ngăn lại, nói cậu xoát của cậu đi, xoát xong rồi lại tới giúp tớ thoát khó khăn, Phương Triết nói được

Ngô Hạo vừa thoát đội liền thiếu người, Ngô Hạo cũng không quan tâm ai vào chỗ trống đó, liền bước ra ngoài té dãn ngồi xuống nghỉ ngơi, sau đó đụng phải người quen liền rảnh rỗi hàn huyên vài câu, vừa nói chuyện vừa chờ Phương Triết tới.

Đợi một hồi, đội ngũ kia xoát phó bản, những người khác cùng nhau rời đội, trên đỉnh đầu Phương Triết có thể tổ đội tìm được Ngô Hạo, Ngô Hạo chọn vào, sau khi vào mới phát hiện nguyên lai trong đội còn có một đội viên.

Ngô Hạo tùy ý nhìn sang, lập tức nhìn thấy ba chữ Kinh Cúc Nguyệt chói lọi trong đội ngũ, lông mi Ngô Hạo nhăn xuống.

Kinh Cúc Nguyệt đang nói chuyện trong đội ngũ

[Kinh Cúc Nguyệt: Không sao ca, vậy lại kéo cậu ta xoát thêm một vòng, không tổ người khác cũng được, dù sao mức độ này có hai chúng ta là đủ rồi.]

14. Chương 14

33.

Ngữ khí như trâu rống này, mang đến cảm giác rất thân thiết, Ngô Hạo lập tức nóng nảy, quay mặt định bảo Phương Triết đá Kinh Cúc Nguyệt ra khỏi đội, chưa kịp lên tiếng, Phương Triết nhẹ nhàng phun ra hai chữ, Ngô Hạo câm lặng.

[Mười Hai Đồng Rười: Cũng được]

Sau đó, Ngô Hạo bắt đầu cuộc hành trình phó bản cực kì nghẹn khuất.

Trong đội ít người, vài người liền phân chia căn phòng mà đơn xoát. Ngô Hạo một thân đồng rách sắt nát, cật lực đơn xoát, chậm rãi từ từ mài cây máu của quái vật.

Ngô Hạo bên này chậm chậm mà đánh, Kinh Cúc Nguyệt đi ngang ngoài cửa nhìn trộm vào, trong nháy mắt liền vui vẻ.

Phương Triết đánh quái sẽ toàn bộ bật mở khí tràng người lạ chớ gần, Kinh Cúc Nguyệt lại là chúa không chịu được tịch mịch, sầu lo tìm không thấy người chế giễu, Ngô Hạo liền bị dính trên nòng súng.

Kinh Cúc Nguyệt đứng ngay cửa vào, kiểm tra cột trang bị Ngô Hạo, tiếp theo liền bắt đầu léo nhéo léo nhéo tạc đạn thân trang bị cùi bắp của Ngô Hạo.

[Kinh Cúc Nguyệt: Vờ lờ, năm bao nhiêu rồi mà mày còn dùng cái XXX này??]

[Kinh Cúc Nguyệt: Cái thuộc tính XX với XXX đã lỗi thời rất lâu rồi]

[Kinh Cúc Nguyệt: Bóng Đèn Điện, mày dầu gì cũng là nguyên lão Tráng Sĩ, xoát xoát giám định được không]

[Kinh Cúc Nguyệt: &*%& %#% %...]

Kinh Cúc Nguyệt trào phúng xong xuôi, lại lãnh diễm cao quý vút ra một câu mày đừng đánh nữa, đứng ngoài đũa xem hai đũa tao đánh đi, sau đó lắc lư lắc lư tiêu sái đi mất.

Ngọn lửa nhỏ trong đầu Ngô Hạo, lặng lẽ bùng cháy ngay tại chỗ.

Ngô Hạo cùng Kinh Cúc Nguyệt không có xích mích gì, thật ra đã có rất nhiều ngày, Ngô Hạo lúc đầu cảm thấy tên Kinh Cúc Nguyệt này cực kì tự mãn, thích spam, làm chuyện nhỏ cỡ nào cũng phải quăng ra cho toàn Server biết, chính là tên nhị thế tổ có tiền. Bởi vì chuyện công hội, Ngô Hạo không ít lần đối chiến với Kinh Cúc Nguyệt, có điều tên Kinh Cúc Nguyệt này tâm tính trẻ con, Ngô Hạo cũng không để ý gã cho lắm, chỉ cho rằng hơi nghịch ngợm, không đặt trong lòng nhiều.

Hiện giờ không giống vậy, Ngô Hạo thật có xúc động bay lên web chữ chết gã. (thật ra thì câu này chém ==)

Vất vả làm xong nhiệm vụ hằng ngày, ba người thoát khỏi phó bản, Ngô Hạo thở mạnh một hơi, liền thấy Phương Triết đang hỏi chuyện ở kênh tổ đội.

[Mười Hai Đồng Rươi: Bóng Đèn, đi xoát chỗ XX thường ngày đi]

[Kính Cúc Nguyệt: Ca, em cũng đi]

Gân xanh Ngô Hạo nhảy dựng, nhanh chóng trả lời về.

[Bóng Đèn Điện: Không được, hơi mệt rồi, tớ ngồi nghỉ chút]

[Mười Hai Đồng Rưởi: Ủ]

Phương Triết ừ xong, cũng ngồi xuống ngay bên cạnh Ngô Hạo. Kính Cúc Nguyệt thấy thế thì gào to lên một câu em cũng nghỉ mệt, nói xong liền đặt mông ngồi xuống, ngồi ngay giữa hai người.

Ngô Hạo buồn nôn quá xá quá xá, định nói Phương Triết trêu chọc ai không trêu lại gặp phải cái loại cao dân Salonpas như thế, nhưng lời vừa đến miệng lại nuốt vào, Phương Triết đi lại với ai là chuyện của cậu ta, Ngô Hạo muốn quẫn cũng không thể quẫn được.

Ngô Hạo mỗi ngày nhìn Kính Cúc Nguyệt mặc một bộ chớp lóa xanh xanh đỏ đỏ choáng hết cả mắt, cùng Phương Triết ca tới ca lui ngọt lịm, Ngô Hạo liền thấy rằng đau muốn chết, quai hàm cũng đau muốn chết.

Sau này Ngô Hạo theo công hội mới biết được, trước sự kiện cướp dẫu kia, đoạn thời gian cậu tránh né Phương Triết đi ẩn cư tị thế, Kính Cúc Nguyệt đứng ở ngoài cổng hội ba lần tám lượt hét toáng đánh đánh cả lên, đến một lần P một lần, P một lần thua một lần, toàn bộ bại dưới tay Phương Triết.

Kính Cúc Nguyệt lũ chiến lũ bại [1], thua mãi thua mãi đến nỗi không biết đầu óc uống lộn thuốc gì, chuyển sang mode sùng bái, mỗi ngày dính chặt Phương Triết chuyển tới chuyển lui, bộ dáng tiểu đệ tiêu chuẩn.

Ấy, Ngô Hạo đồn ngô, tên Kính Cúc Nguyệt salonpas này chính là một tên M.

Ngô Hạo nhin một tuần lễ, đám lửa nhỏ chậm rãi hầm trong ***g ngực, hầm a hầm, cuối cùng phốc một tiếng miệng nổi bật mở.

Buổi tối ngày nọ, Phương Triết không onl, Ngô Hạo một mình đang đi dạo trong thành, ngao du loanh quanh, bất ngờ chớp mắt một cái, nhìn kênh nói chuyện phụ cận thấy có người nhắc tới Mười Hai Đồng Rưởi.

[Nhân Vật Phụ C: Mày vẫn chưa kéo Mười Hai Đồng Rưởi lại đây sao]

[Kính Cúc Nguyệt: Gấp cái gì]

[Nhân Vật Phụ D: Hử?? Mười Hai Đồng Rưởi không phải nhân loại sao? Phong Yên chỉ nhận tinh linh thôi mà??]

[Kinh Cức Nguyệt: Là cao thủ thì Phong Yên sẽ thu, Mười Hai Đồng Rười rất cao thủ]

[Nhân Vật Phụ E: Nói thì nói như thế, lấy hay không lấy lại là chuyện khác nữa]

[Kinh Cức Nguyệt: Tráng Sĩ là thứ gì chứ, có thể cướp người với Phong Yên? Lại nói tiểu gia tao xem trọng người nào, sớm muộn gì cũng phải theo tao]

Ngô Hạo nóng máu a, vù vù bốc hỏa lên.

Đã thấy qua đào góc tường nhưng chưa từng thấy đào thẳng mặt như thế này, Ngô Hạo xắn tay áo lên bước qua lý sự với Kinh Cức Nguyệt, kết quả địa giới trong thành quá lớn, chuyển góc một vòng cũng chẳng thấy người đứng đâu, gọi tên lên, kênh phụ cận xoát câu quá nhanh, Ngô Hạo hô hai tiếng Kinh Cức Nguyệt bên kia đều không chút phản ứng.

Ngô Hạo giận rồi, máu nóng chạy trong người, hằm hằm tới thương thành mua Lạt bá tập kết, khí hùng hùng gõ gõ chữ lên, bảo Kinh Cức Nguyệt tới tượng chiến sĩ tìm cậu, kết quả giận dữ quá độ, tay run run, chữ chưa gõ xong Lạt bá tập kết đã phát ra ngoài.

Trên tập kết chỉ còn lại năm chữ.

Kinh Cức Nguyệt, tới chiến

34.

Lạt bá tập kết trên khoảng trống màn hình lóe a lóe vô cùng chói mắt.

Lóe đến Ngô Hạo sững sốt sững sốt.

Kinh Cức Nguyệt bên kia hiển nhiên cũng sững sốt, ngừng một hồi, mới truy theo phát ra một cái Lạt bá tập kết.

Kinh Cức Nguyệt: Bóng Đèn Điện, mày ngon

Tràng chiến tranh mạc danh kỳ diệu này, được ước định buổi tối hôm sau tại cổng trị liệu tuyến 1.

Trang bị báo mất trong thời gian ngắn quay về trong vô vọng, Ngô Hạo khẽ cắn môi, dùng cả buổi chiều mua một bộ trang bị mới.

Ngạnh kiện có, nhuyễn kiện cũng phải sánh kịp, Ngô Hạo lợi dụng thời gian còn lại, hảo hảo ma luyện kỹ

thuật PK không thạo của mình.

Việc này của Ngô Hạo, kỳ thật người cực thích hợp làm sư phụ chính là Phương Triết. Thao tác của Phương Triết thuộc loại thần thánh, nhưng Ngô Hạo nhìn sao cũng cảm thấy không tự nhiên, không định nói với Phương Triết chuyện này, hơn nữa hai ngày nay tiệm nhà Phương Triết có chuyện không thể online, Ngô Hạo liền nghĩ tự mình giải quyết.

Loại trừ Phương Triết, thao tác của Hùng Thúc cùng Trứng Gà thật ra đều rất không tồi. Hùng Thúc thuộc loại PK trung quy trung củ trung cầu thắng lợi, cùng đường đi của Ngô Hạo, đáng tiếc người không thấy đây. Trứng Gà thì quen trong nguy cầu thắng, theo phong cách kiếm tẩu thiên phong. Đọc Heo cơ bản không cần đề cập tới, đánh quái còn đỡ, trình độ PK chỉ có thể nói là bàn phím bấm loạn.

Ngô Hạo tự hỏi hồi lâu, đi tìm Trứng Gà.

Trứng Gà vừa nghe xong, ngay lập tức hỏi Ngô Hạo có phải Kinh Cức Nguyệt lại dẫn đám Phong Yên tới gây sự với Tráng Sĩ hay không.

Trứng Gà là cây pháo nóng hổi, đụng chút thì nổ, Ngô Hạo không định làm to chuyện lên, vội vàng nói không có không có là việc riêng việc riêng.

Trứng Gà lại hỏi vậy tên Kinh Cức Nguyệt có phải nóng đầu chọc cậu hay không.

Ngô Hạo cũng ngượng ngùng nói thật là tự bản thân làm ầm ĩ đi ước chiến, chấp ứng bảo rằng đi luận bàn một chút mà thôi.

Trứng Gà đối mấy việc này rất dễ bụng, gọi tới một người bạn tinh linh chuyên chơi cung thủ tới bồi luyện Ngô Hạo.

Trong game XX, người chơi trước khi PK phải gửi một lời mời đối chiến, xác nhận xong sẽ có vài giây để chuẩn bị, Ngô Hạo ngại phiền phức, thiết trí bảng hệ thống đồng ý ngay lập tức đối chiến với người bắt đồng trận doanh, như vậy không cần phải gửi lời mời, tinh linh, người khổng lồ, hoặc là người chơi nhân loại gì đó cùng một phương, có thể đánh ngay không cần nói nhảm.

Trứng Gà nói, phương pháp thao tác, chính là nhớ không hoảng hốt, cậu hoảng hốt sẽ dễ dàng loạn tiết tấu, tiết tấu nếu loạn sẽ dễ dàng bị đối phương dắt mũi, đến lúc đó muốn xoay chuyển lại cũng rất khó khăn.

Ngô Hạo nhớ rõ, vô cùng nghiêm túc cùng tinh linh kia P rồi K.

Luyện cả ban ngày như thế, thời gian ước định đã đến, Ngô Hạo cưỡi ngựa, vừa đến hiện tràng, tròn tròn con mắt.

Cổng trị liệu tuyến 1, người người tập nập.

Cả đường phố đứng một đám tinh linh cung thủ, lấy Kinh Cức Nguyệt dẫn đầu, trên vai cái đầu đều mang danh Phong Yên hội, một số công hội khác. Một bên đông đúc đứng chen chúc chính là người khổng lồ chiến sĩ, nhân loại ngồi trên bả vai rất đông, ngoài những gương mặt quen thuộc Ngô Hạo nhận ra, còn có rất nhiều gương mặt xa lạ.

Ngô Hạo vẫn xem lần đối quyết này là chiến cá nhân, vừa liếc mắt nhìn tình cảnh lần này, có hơi mơ màng.

Ngô Hạo không biết, cậu bên này khẩn cấp không thôi, nhưng tên Kinh Cức Nguyệt thì đã quen náo động ra trò.

Có người cùng gã ước chiến, người nọ là nguyên lão hội Tráng Sĩ, Kinh Cức Nguyệt liền xoay mặt ồn ào trong kênh công hội. Trong Phong Yên cũng không biết chuyện gì, chạy tới forum chủ post lên cái chiến thư, trong khi Ngô Hạo đang bế quan thì bốn phía đang tuyên truyền cuộc chiến lần này, ngữ điệu hơi có phần Thiên hạ đều là đồ bỏ, riêng đại tinh linh ta, cứ như thế, cá nhân chiến biến thành chủng tộc chiến.

Ngô Hạo cũng không nhớ rõ ai động thủ trước, dù sao vừa đánh một kích, cảnh tượng lập tức trở nên hỗn loạn.

Ngô Hạo bắt đầu liền chăm chú đánh Kinh Cức Nguyệt, nhưng đang đánh tới đánh lui tinh linh có một mũi tên bắn lên từ đầu đầu tập tới đây, Kinh Cức Nguyệt thấy vậy, liền lượn quanh chạy vòng tròn khiến đại thúc khổng lồ sát cạnh cho một cước làm chấn động té nhào lăn lộn.

Ngô Hạo lúc này hậu tri hậu giác nhớ tới, cậu quên tắt chủng tộc đối chiến, bắt quá đã đánh tới mức này rồi, cũng không quản được cái gì mà tắt hay không tắt, mất đồ rục chém hết, tới ai chém đó.

Sau này, Ngô Hạo ngẫm nghĩ lại, tràng đánh này không tồi lắm chính là, ai bắn ai một mũi tên, sau đó ai đó chém trả một đao, ai ai ai hoa lệ bạo phá tiễn nổ tung một vùng, cuối cùng một đại hỏa cầu từ trên trời bắn xuống, đoàn diệt.

Trải qua lần chiến dịch này, Ngô Hạo hiểu ra một đạo lý, cái gì trang bị cái gì kỹ thuật, trước mặt delay tiêu hồng, hoàn toàn là căn bản.

Một chơi một xem kỹ thuật, N chơi N xem trang bị, vậy khi N phá tan khả năng có thể thừa nhận của máy chủ thì, giá trị cần xem chính là tốc độ mạng.

Lấy cái ví dụ, Ngô Hạo chém giết với tinh linh pháo hôi nào đó, Ngô Hạo bước được khoảng mười bước thì tên tinh linh pháo hôi này đang giương cung nhắm thẳng, Ngô Hạo lag vô cùng di chuyển đến trước mặt pháo hôi, giờ đao lên, người anh em pháo hôi này bắn ra một mũi, Ngô Hạo một tay chém xuống, năm giây sau, pháo hôi học máu ngã xuống đất.

Delay mạnh, đối với tinh linh cung thủ đặc biệt cần chú ý tới tốc độ mạng mà nói không thể nghi ngờ là một tràng ác mộng, chiến dịch này, Kinh Cúc Nguyệt cùng đoàn tinh linh của gã thua không cần nói.

Ngô Hạo thắng trận vô cùng nhàm chán.

Kinh Cúc Nguyệt không phục, giậm chân muốn đánh với Ngô Hạo lần nữa, Ngô Hạo nói nhiệt tình dậy không nổi, liền không thèm để ý tới gã. Kinh Cúc Nguyệt không chịu bám theo không tha, lại nói Ngô Hạo sử dụng chiến thuật biến người, lại nói Ngô Hạo nhận lời đi, xoát Lạt bá lặp đi lặp lại nhao nhao cả lên. Sau này Phương Triết quay về, Kinh Cúc Nguyệt lại như người không việc gì làm kiên quyết cầm giữa hai người lôi kéo làm quen, đổi phương pháp thúc giục Phương Triết nhảy sang Phong Yên hội, khiến Ngô Hạo rất mệt mỏi.

Nội tâm Ngô Hạo vẫn ghen chấy không thôi, chẳng đến một ngày nó Phương Triết mua đồ ăn trưa tới nhà cậu.

Phương Triết xuống phòng bếp hâm đồ ăn, Ngô Hạo ngồi trước máy tính trường trường màn hình.

Trên màn hình vẫn là Mười Hai Đồng Rươi, Kinh Cúc Nguyệt đứng ngay bên cạnh, nị nị hồ hồ hô to ca anh có ở hay không.

Ngô Hạo đen cả mặt, gõ gõ bàn phím, dùng ID Mười Hai Đồng Rươi trả lời lại Kinh Cúc Nguyệt.

[Mười Hai Đồng Rươi: Anh của mày không ở]

[Kinh Cúc Nguyệt:???]

[Mười Hai Đồng Rươi: Không phải chủ acc]

[Kinh Cúc Nguyệt: Mày là ai?]

[Mười Hai Đồng Rươi: Bóng Đèn Điện]

[Kinh Cúc Nguyệt:]

[Kinh Cúc Nguyệt: Mày sao lại có nick ca tao???]

[Mười Hai Đồng Rươi: Sao lại không thể có]

Ngô Hạo bốc chấy, hung hăng chọt bàn phím.

[Mười Hai Đồng Rưởi: Tao là bạn trai của anh ta]

Kính Cúc Nguyệt phỏng chừng bị chấn động, trong nháy mắt câm lặng.

Ngô Hạo rút cuộc thành công kích thích Kính Cúc Nguyệt, cả người thư sướng, cười ha hả xoay người một cái, liền nhìn thấy Phương Triết rất an tĩnh đứng phía sau cậu, chuyên chú nhìn màn hình, biểu tình vi diệu.

Chú thích:

[1] Lũ chiến lũ bại []: ý chỉ người vô năng, thất bại nhiều lần, để cho người khác sinh ra cảm giác không tín nhiệm với năng lực người đó

15. Chương 15

35.

Ngô Hạo nhìn khuôn mặt Phương Triết, nội tâm như xe lửa “run for the hills” [1] bam bam không ngừng, nhưng vẻ mặt vẫn giữ được vẻ bình tĩnh. Ngô Hạo khẩn trương, dịch dịch móng, che hết màn hình, nhe răng cười cười với Phương Triết: “Cơm xong rồi?”

Phương Triết dời dời mắt, nhìn phía Ngô Hạo: “Ừm, ăn cơm thôi.”

Ngô Hạo không biết có phải do lương tâm tội lỗi của mình hay không, nhưng cậu vẫn cảm thấy khi Phương Triết nhìn mình, ánh mắt kia như hai ngọn đèn sáng trực, khiến cậu không thể nhìn thẳng vào.

Hai người cùng ăn cơm trên chiếc bàn nhỏ, Ngô Hạo cực kỳ sợ Phương Triết đang ăn đột nhiên đặt đũa xuống hỏi cậu ai là bạn trai ai.

Ai là bạn trai ai linh tinh, kỳ thật nói trắng ra chính là câu nói vui đùa.

Ngô Hạo hồi đó ở ký túc xá đại học cùng mấy người cùng phòng đùa giỡn, cái gì kinh tởm chưa nói bao giờ, tâm can a lão bà a, muốn buồn nôn cỡ nào kêu cỡ đó, trêu chọc nhau mà thôi, không ai để ý.

Nhưng Phương Triết khác biệt.

Còn Phương Triết khác biệt như thế nào, Ngô Hạo lại không rõ, cậu cũng không dám nghĩ sâu thêm.

Ngô Hạo cân nhắc tới cân nhắc lui, bữa cơm này không tập trung ăn lắm, có điều cũng may Phương Triết xem như không thấy gì, không đề cập tới một lời.

Tâm tình Phương Triết tựa hồ không tệ, lúc ăn hiem khi nói thêm vài câu, gấp không ít đồ ăn cho Ngô Hạo. Ngô Hạo một chữ cũng không nghe vào, ngay cả đang ăn cái gì cũng không rõ, cứ từng ngụm từng ngụm xới cơm vào miệng, ngẫm nghĩ vội vã ăn xong vội vã chạy đi.

Phương Triết mãi tới khi bước tới cửa nhà Ngô Hạo vẫn chưa nói gì đặc biệt. Ngô Hạo thí diên thí diên tiến cậu ta đi, lúc này mới thở phào.

Thở phào chưa được vài phút, Phương Triết lại gọi điện tới cho Ngô Hạo. Ngô Hạo tâm kinh đảm chiến tiếp nhận, sau đó nghe Phương Triết hỏi cậu gần đây có thích ăn món gì không, Ngô Hạo lấy lý do dạo này bận rộn không có thời gian để ăn cơm chung với nhau, Phương Triết ừ, ừ xong không nói tiếp. Ngô Hạo nghe thấy âm thanh hô hấp nhẹ nhàng bên kia, nghĩ nghĩ, ngốc nghếch bổ sung một câu gắp nhau trên game. Phương Triết trả lời gấp trên game, cúp máy.

Sau đó qua vài ngày, Ngô Hạo trì độn phát hiện, bởi vì câu nói thuận miệng gắp nhau trên game của cậu, Phương Triết liền thật chờ cậu mỗi ngày trên game.

Ban đầu hai người làm nhiệm vụ hằng ngày, như một đối tác lâu năm, bởi vì hai bên đã hiểu rõ đấu pháp thao tác của đối phương, phối hợp tương hỗ đánh quái không chỉ mang tính hiệu quả, mà còn rất thoải mái.

Đầu năm nay nghĩ muốn tìm một cao thủ sát thương mạnh dễ dàng trong game bao nhiêu, thì tìm một đoàn đội tâm hữu linh tề phối hợp với mình thì khó khăn bấy nhiêu.

Ngô Hạo cùng Phương Triết cùng nhau xoát bản nhiều lần như thế, toàn bộ vũ khí cùng phải chuẩn bị kỹ năng gì, rồi chạy tới đâu ngựa nên đứng ở phía nào đều hiểu rõ. Cứ như thế mà tiếp tục, xoát rất thuận lợi.

Ngô Hạo và Phương Triết cùng nhau luyện cấp, nguyên bản đã quen cùng gốc ở một nơi, nhưng hiện tại tựa hồ có điểm không giống trước.

Mười Hai Đồng Rười của Phương Triết đứng bên cạnh Bóng Đèn Điện của Ngô Hạo, tư thế này như con gà trống đang bảo vệ gà mái của mình.

Ngô Hạo vừa nháy lên về so sánh này thì sững sốt hồi lâu, sau này càng nghĩ càng thấy đúng đắn, nhưng cũng không hẳn, Phương Triết tựa như mẹ già của cậu vậy. Ngô Hạo luyện kỹ năng may vá, Phương Triết liền cho cậu vải may, Ngô Hạo luyện nghề mộc, Phương Triết liền đốn củi cho cậu, Ngô Hạo luyện kỹ năng sinh hoạt cần treo câu cá, mỗi câu treo không thể tìm NPC mua, Phương Triết nhất định sẽ cho cậu một thùng mới.

Ngô Hạo nhận được đãi ngộ này, một mặt cảm thấy rất hưởng thụ, mặt khác lại cảm thấy vô cùng nhức đầu.

Ngô Hạo nhức đầu là bởi vì cậu nằm mơ, trong mơ có hai giọng nói, như âm thanh trên trời nói không ngừng nói không ngừng sát hai tai cậu. Một bên liên tục vo ve nói Phương Triết là người đàn ông tốt nhất, ong ong tốt nhất đó ong ong tốt nhất đó, đã phạm lần một không thể sai lần hai, một bên thì kiệt lực hô lên, hô cậu bỏ nhào lên người Phương Triết đi, ngã đến mặt đầy máu, máu lần trước còn chưa lau sạch, lần này lại tới, có bệnh rồi có bệnh rồi có bệnh rồi, ong ong ong...

Ngày hôm sau tỉnh dậy, Ngô Hạo thấy mình chắc mắc bệnh thần kinh rồi, mí mắt bị muỗi chích hai cái u lên, một trái một phải, vô cùng đối xứng.

Ngô Hạo cụp mí mắt xuống, mạnh mẽ vô tình thần onl game, vừa hạ cánh, liền thấy kênh công hội đang spam, tốc độ kia, hoa cả mắt.

[Ở Đây Có Gấu: Lần này nói đến đây thôi, quyết định như vậy đi, còn có vấn đề gì thì mật riêng anh]

Hùng Thúc!

Thấy lão đại quay về, Ngô Hạo kích động a, đang định chào hỏi với anh ta, liền thấy trên khoảng không game ẩn hiện Lạt bá tập kết, một lóe rồi hai lóe.

Ở Đây Có Gấu: Từ hôm nay, Tráng Sĩ Xin Dừng Bước cùng Phong Yên kết thành đồng minh, mọi người vi chứng, lấy làm vi thệ

Ly Hỏa: Từ hôm nay, Tráng Sĩ Xin Dừng Bước cùng Phong Yên kết thành đồng minh, mọi người vi chứng, lấy làm vi thệ

36.

Vây Xem A: Tui vừa nhìn thấy gì!! Khẩn cấp vây xem!! Chiếm chỗ bán XXX, 200w/tổ!! Muốn thì mật ngay!! Không tiếp chém giá!!

Vây Xem B: Vãi...

Thân Hữu A: WTF... Lão Hùng hai ông gương vỡ lại lành rồi hả?? (ó có gì đó không đúng??)

Vây Xem C: Cái này thật ra là mời đám cưới đi ~~ Hai đại hội trưởng đạo này mắt tích nhất định là đi hưởng tuần trăng mật ()

Vây Xem D: LS xếp mỗi một chữ ~~ chúc hạnh phúc!!

Vây Xem E: Tuyệt vọng đối thế giới không gay sẽ chết... Dù gì cũng chúc hạnh phúc...

Thân Hữu B: Mặt chần kinh – ... Thuận tiện chúc hạnh phúc +1

Ngô Hạo phát ngốc nhìn chăm chăm màn hình, khuôn mặt cũng bị chần kinh.

Tráng Sĩ cùng Phong Yên tuy không phải đến độ huyết hải thâm cừu bất cộng đái thiên, nhưng vài năm minh tranh ám đấu người chết ta sống cũng nổi lên không ít xung đột, song phương tích oán đã lâu, nhưng hôm nay lão đại hai bên đập tay một phát, nói đồng minh liền đồng minh.

Ngô Hạo đơ đến hơn mười phút vẫn chưa hồi thần lại, vẫn cảm thấy sự việc này thật huyền huyền, suy ngẫm nửa khắc, không biết lên tiếng như thế nào, liền phát một chuỗi câu hỏi dài qua Hùng Thúc.

Hùng Thúc không trả lời, Hùng Thúc không nói.

So với kênh thể giới bay đầy trời những câu chúc hạnh phúc, những câu nói xoát ra kênh công hội đều lộ vẻ bén nhọn. Trong công hội có một vị huynh đệ nói thật lòng mình, cậu ấy nói Lão đại, ngày hôm qua còn có người xoay riu chém xuống ngay đầu hôm nay lại bảo em xưng huynh gọi đệ với hấn, chuyện này em làm không được, nếu chuyện đồng minh với Phong Yên đã định rồi, em chỉ có thể chọn lui hội.

Người bạn nói lời này Ngô Hạo cũng quen biết, chơi người khổng lồ, thành phần ưu tú trẻ tuổi, thời gian gia nhập công hội không sớm không muộn, thuộc lớp mũi nhọn đầu đá tích cực của Tráng Sĩ đối Phong Yên. Nói trắng ra, chính là nhóm người không đồng ý hiệp nghị đồng minh trong thời điểm này. Hiện tại những huynh đệ nhập hội về sau không hề biết những chuyện cũ của Hùng Thúc cùng Ly Hỏa, không giống những người cũ trong công hội ít nhiều có điểm tư giao với Ly Hỏa, lại không giống những tiểu tân nhân không có thực lực mới vào game, hai công hội nổi lên xung đột trên cơ bản đều dựa vào nhóm người này ném đầu đổ nhiệt huyết.

Đại khái, thề sống chết bảo vệ vinh dự công hội chính là nhóm người này, là nhóm có cừu hận lớn nhất đối Phong Yên, có nghi vấn lớn nhất với chuyện đồng minh cũng là nhóm người này.

Hùng Thúc ngày thường là một người trọng tình trọng nghĩa, Ngô Hạo vốn tưởng anh ấy sẽ tạm hoãn việc đồng minh, sau đó sẽ tìm biện pháp bảo tồn sức lực mà mọi người có thể chấp nhận, thế nhưng Hùng Thúc trầm mặc hồi lâu, vô cùng kiên quyết phát ra một câu nói.

[Ở Đây Có Gấu: Chuyện đồng minh sẽ không triệt tiêu, nếu muốn đi anh giữ cũng chẳng được, chẳng qua sau này cùng đồ không cùng thuyền, có chuyện thì thẳng thắn lên tiếng, gặp lại vẫn là anh em]

Hùng Thúc ngày đó quay lại tuyên bố thông tin kết minh, ngày đó bảy người ra đi, ngày tiếp bốn người đi, sau này lại lục tục lục tục đi thêm vài người, thống kê có mười sáu người giang hồ tái kiến. So với Tráng Sĩ, Phong Yên càng thảm liệt hơn chút, ước tính khoảng 1/3 người chọn rời khỏi, việc này đối Phong Yên quý hồ tinh bất quý hồ đa mà nói quả thật là một trảng tai nạn. Qua lần trọng sang này, công hội bài danh hàng đầu trường kỳ ở Server Phong Yên lần đầu tiên im hơi lặng tiếng.

Lăn qua lăn lại, lăn ra cái lương bại câu thương, cái gì vậy trời!

Ngô Hạo liên tục tự hỏi vấn đề này trong lòng, không có kết quả, đành phải đi hỏi Hùng Thúc. Khi đó phong ba đồng minh vừa qua, Hùng Thúc cuối cùng có thời gian phản ứng với Ngô Hạo, câu trả lời nói không rõ ràng, lên voice chat.

Ngô Hạo lục lọi nửa ngày mới đào ra cái tai phone biến mất thật lâu, đeo vào, lên voice chat trước kia thường dùng, vừa vào mới phát hiện không chỉ riêng cậu và Hùng Thúc, Trứng Gà và các anh em trong hội cũng ở.

Hùng Thúc điều chỉnh âm lượng, nói: “Người đủ rồi, anh bắt đầu nói, ừm...Trước kia anh A một đoạn thời gian, lúc đó dính phải vài chuyện, anh muốn chuyển đổi tâm tình, liền chơi vài game khác, sau đó...” (A có lẽ là trong AFK)

Hùng Thúc nói ma ma chít chít, nửa ngày vẫn chưa vòng tới điểm chính, Ngô Hạo đang cảm thấy khác thường, bỗng nhiên nghe thấy Hùng Thúc eh một tiếng, rồi sau đó vang lên rề rề rề rề một trận, an tĩnh hồi lâu rồi lại lên tiếng, giọng nói chuyển đổi.

Giọng nói kia nhã nhặn lịch sự, thập phần ngắn gọn nói sáu chữ: “Chúng tôi ở cùng một chỗ.”

Chú thích

[1] Run for the hills: [...thật ra bạn được chữ này là nhờ Google Translate = =]

“Run for the hills” nghĩa là: khi ai đó thật sự muốn thoát khỏi một tình huống hay một mối quan hệ một cách nhanh chóng, họ “run for the hills”, dạng như lên một ngọn đồi cao hơn thì sẽ an toàn hơn. Thông thường là khi bạn sợ hãi thứ gì đó hoặc sợ sự cam kết, giam giữ.

E.g: “I told her I loved her, so she ran for the hills.”

“Every time she asks me to come over, I freak out and run for the hills.”

(Theo Urban Dictionary)

16. Chương 16

37.

Ngô Hạo ngừng vài giây mới nhận rõ, người nói chuyện nọ là Ly Hỏa, sau đó sửng sốt. Những người khác cũng bị chấn động như dự đoán, không nói lời nào. Cả kênh chat an tĩnh độ mười giây, sau đó không biết vị nhân huynh nào yếu ớt phun từ kẽ răng một câu vãi, tiếp theo là thanh âm vãi vãi vãi liên tiếp.

Giọng nói Hùng Thúc lần thứ hai truyền tới tai nghe: “Sự việc chính là như thế, anh em chúng ta đã quen biết nhau nhiều năm, chuyện này không nghĩ giấu giếm mấy chú, có người không tiếp nhận được, cảm thấy không tự nhiên định rời khỏi công hội cũng không sao, sau này có chuyện thì hô một tiếng, mọi người vẫn là huynh đệ.”

Kênh chat lại yên tĩnh, sau đó Trứng Gà biếng nhác quăng ra một câu: “Mặc kệ anh chứ, anh cũng không phải vợ của em, em quản anh cùng một chỗ với ai.” Hùng Thúc rống lên tiếng cút, lập tức có người cười ra tiếng, không khí từ đó thoải mái một chút, sau đó mọi người đều bảy mồm tám miệng bức bách hỏi hai người rốt cuộc thông đồng với nhau khi nào.

Ngô Hạo yên lặng nghe bọn họ trêu chọc nhau, nhất thời không đuổi kịp tiết tấu, lén lút gõ Trứng Gà: “Bọn họ thật ở cùng một chỗ???”

Trứng Gà phớt lờ trả lời cậu sáu dấu chấm.

Ngô Hạo nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Vậy sau này xưng hô Ly Hỏa thế nào? Hùng tẩu...?”

Trứng Gà trả lời ngắn gọn: “Ngược lại.”

Ngô Hạo khi đó không hiểu được, đánh thêm mỗi chuỗi hỏi qua, Trứng Gà không để ý tới cậu, nhưng Ngô Hạo rất nhanh tự mình tham ngộ.

Ngô Hạo tham ngộ bởi vì một chuyện, ngọn nguồn chuyện này bắt đầu từ khi Hùng Thúc nói với cậu một câu.

Hùng Thúc nói, đã lâu không tụ lại, cuối tuần này có rảnh thì ra gặp mặt nhau đi, hét lên với Trứng Gà, chỗ cũ.

Ngô Hạo đẩy cửa tiệm cơm, từ xa liền nhìn thấy Hùng Thúc đứng đây, cầm theo chai bia vọt tới tiếp đón cậu. Ngô Hạo ửng một tiếng, theo con đường quen thuộc chậm rãi ngồi xuống cái bàn kế bên cửa sổ, vừa nhấc mắt lên liền bắt gặp Trứng Gà đang nghiêng thân mình tựa lưng vào ghế ngồi, nâng cằm cười cười với cậu.

Ngô Hạo, Trứng Gà cùng Hùng Thúc đã sớm bộc lộ với nhau. Thành phố Ngô Hạo sống là B thị, Hùng Thúc công tác ngay tại đây, năm đó Trứng Gà đậu đại học ở vùng ngoài, khu đại học vừa lúc chính là B thị. Quả thật là duyên phận, ba kiếm khách của Tráng Sĩ cùng nhau gặp mặt tại B thị, báo tên thật lẫn nhau, tán gẫu cả ngày vẫn dựa theo thói quen mà gọi tên trong game. Ba người thường thường đi cạ cơm, mấy ngày Tết gặp gỡ đã sớm quen mặt, lần này tới Ngô Hạo vẫn tưởng hẹn nhau như trước, kết quả đã nhâm lẫn, bất ngờ thấy bên cạnh Hùng Thúc có một người đàn ông đang ngồi.

Gương mặt người nọ rất tú khí, an an tĩnh tĩnh ngồi đó, mang theo một vài cuốn sách. Ngô Hạo trộm liếc mắt nhìn, hai người vừa vặn đối mắt với nhau. Người nọ đứng lên, vô cùng lễ phép vươn tay về phía Ngô Hạo, tự giới thiệu: “Lục Hồng.”

Ngô Hạo đứng dậy bắt tay anh ta, vừa rời tay, người nọ ôn hòa cười cười: “Cậu nếu thích có thể gọi tôi là Ly Hỏa.”

Bữa cơm này, bốn người từ tám giờ tối uống tới mười hai giờ đêm. Thời gian sắp tan Trứng Gà triệt để ngủ trên đồng đồ ăn, Hùng Thúc miệng lưỡi lớn nói không ngừng với chậu cây phát tài, người chưa gục ngã chỉ còn lại Ngô Hạo cùng Lục Hồng.

Ngô Hạo không say đến bất tỉnh nhân sự thuần túy là vì trong tâm có chuyện nên không uống vội vàng, Lục Hồng là tửu lượng lớn. Người uống say có thể ca hết một bài ca thiếu nhi, người không uống say phải phụ trách dọn dẹp đồng bệ bọn. Lục Hồng đỡ Hùng Thúc ra ngoài, Ngô Hạo thì kéo Trứng Gà thật vất vả chạy đi gọi taxi, đỡ người lên xe, báo địa điểm cần đến cho tài xế, rồi mới trả tiền, lúc này mới xem như là tổng tiền thật sự. Bên này vừa đi, Lục Hồng ôm Hùng Thúc cũng vừa đi.

Mới vừa rồi tất cả mọi người ngồi đều không chuyện gì lớn xuất hiện, nhưng đứng một hồi, Ngô Hạo mới phát giác, Lục Hồng nhìn nhả nhận lịch sự, bộ dáng mong manh gió thổi bay, lại có thể nâng được Hùng Thúc 1m8 không chút mệt nhọc, đơn luận cái đầu, Lục Hồng cao gầy ngược lại lại mạnh mẽ hơn.

Ngô Hạo lúc này mới trì độn suy nghĩ cẩn thận, cái ngược lại của Trứng Gà, mang ý như thế nào.

Taxi nửa đêm không dễ kiếm, ba người đợi nửa ngày mới thấy một chiếc tới, Lục Hồng mang theo người to lớn hành động không tiện, Ngô Hạo liền nhường lại, Lục Hồng cũng không từ chối, nói cảm ơn rồi nâng Hùng Thúc lên xe.

Ngô Hạo còn lại một mình, dứt khoát ngồi xuống lề đường, chậm rãi chờ xe.

Ngã tư đường đêm khuya vắng vẻ trống không, thỉnh thoảng có xe chạy vèo ngang qua, Ngô Hạo hai mắt vô thần nhìn điểm nào đó ở phố đối diện, hơi choáng váng mà ngồi, trong não hải luôn nghĩ tới hình ảnh Lục Hồng đỡ Hùng Thúc đi, cánh tay ôm thắt lưng anh ta.

Thời điểm chợt liếc mắt một cái nhìn thấy Lục Hồng, văn đàm phong khinh trên mặt Ngô Hạo nứt toát ra như đồng đất cấp tám, chủ yếu là dư âm do hai ngày trước chứng kiến thấy sáu chữ tuyên bố gọn gàng kia vẫn chưa tan, hôm nay lại thấy phiên bản người thật của hai người. Kỳ thật trên bàn cơm khi nãy, Hùng Thúc và Lục Hồng không có chuyện gì, nhưng khi hai người cùng nhau ngồi xuống, không khí liền khác hẳn người khác.

Mất thấy người ta đều đã tu thành chính quả, bản thân mình vẫn chưa đâu vào đâu, Ngô Hạo có chút mất mát, chậm rãi hồi tưởng những chuyện cũ rối loạn, nhớ tới lần yêu thâm đại khờ của mình, nhớ tới khuôn mặt thiếu niên của Phương Triết xoay động trong nắng.

Bia trong dạ dày không ngừng trở mình, luồng men say thừa dịp toàn bộ chảy lên não. Đại não Ngô Hạo dưới tác dụng của cồn hồi lâu, sau đó bỗng dưng khơi thông —— Kỳ thật sự việc không phức tạp như cậu nghĩ, chỉ cần một câu nói thôi.

Ngô Hạo lấy di động ra, kéo tên phương Triết, cũng không quản bây giờ đang mấy giờ, trực tiếp gọi tới, sau vài âm hưởng, giọng nói Phương Triết vang lên: “Alo?”

Ngô Hạo mơ mơ màng màng gọi tên Phương Triết.

Phương Triết nói: “Sao vậy?”

Ngô Hạo ngốc nghếch cười hắc hắc hai tiếng, nói: “Tớ nói với cậu một chuyện a.”

Phương Triết nghe thanh âm bên kia không đúng lắm, nghi hoặc nói: “Cậu uống bia?”

“Không có không có, làm gì mà say, cậu đừng ngắt lời, tớ nói với cậu một chuyện.”

“Cậu không ở nhà? Đang ở đâu? Tớ đi đón ngay.”

“Eh... Cậu đừng ngắt lời, tớ nói với cậu a, tớ thích cậu.” Ngô Hạo dừng dừng, lại thật tâm bổ sung thêm một câu, “Thích rất nhiều năm.”

Phương Triết di động bên kia nhẹ nhàng thở khí, không nói chuyện.

Ngô Hạo nghe thấy câu thoại mình nói tiếp theo, đôi môi phát run bày tỏ ra: “Tớ, chúng ta quen nhau đi.”

Phương Triết trầm mặc thật lâu, mới trả lời lại: “Cậu uống say.”

Chút nhiệt khí do uống say mang tới thoáng chốc lạnh lẽo, Ngô Hạo chôn mặt trong đầu gối, tay cầm di động buông xuống, đang định ấn cúp máy, Phương Triết đầu bên kia phút chốc nói một câu.

Ngô Hạo nghe được, nhưng không rõ ràng, cậu đem di động sát vào bên tay, hoang mang nói: “Cái gì?”

Tiếng Phương Triết lập tức trở nên rõ ràng, anh chậm chậm nhắc lại một lần: “Chúng ta không phải đã cùng một chỗ rồi sao.”

38.

Phương Triết khi mới ba tuổi đã biết một câu thành ngữ bốn chữ, thanh mai trúc mã. Ba ba Phương gia khi ấy giải thích cho đứa con trai nhỏ bé của mình như thế này — hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tình cảm thật tốt, giống như cha và mẹ con vậy.

Phương mẹ năm ấy chính là đại mỹ nữ nổi danh ở vùng lân cận, Phương ba lại là người thường mặt đại chúng, Phương ba lại cưới được Phương mẹ, rất nhiều người nói rằng, đây là phúc khí tu được mấy đời, chính là mượn ánh sáng của thanh mai trúc mã. Mỗi lần có người nói như thế, Phương ba liền ôm thắt lưng của Phương mẹ, cười đỏ cả mặt lên.

Phương Tiểu Triết một bên túm ống quần của cha mình, ngẩng đầu lên nhìn gương mặt nở rộ của cha, ẩn ẩn ước ước nghĩ, thanh mai trúc mã a, quả thật là thứ vật thật tốt, lâu lâu có thể ôm, cùng ăn cùng chơi, sau này lớn lên lấy về nhà làm vợ, còn có thể mặt đối mặt hôn hôn cái miệng nhỏ nhắn. Thứ đồ tốt của cha mình mình cũng phải có. Phương Tiểu Triết thật nghiêm nghiêm túc túc chuyển một vòng, ánh mắt lập tức dừng trên người Ngô Tiểu Hạo đang theo đuôi mình.

Phương Tiểu Triết nhéo nhéo cánh tay của Ngô Tiểu Hạo, lại xoa xoa tóc của cậu ta, cuối cùng mân mân cái miệng ồm một tiếng, rất giống tuyên bố nói rằng: “Lấy cậu đi.” sau đó hai tay bẹo má Ngô Hạo, cong miệng lên, Mua một cái, hôn trên miệng Ngô Hạo.

Có lẽ là từ khi đó bắt đầu, Phương Tiểu Triết liền nghĩ, mình phải cùng Ngô Tiểu Hạo một chỗ, Ngô Tiểu Hạo cũng rất nên cùng mình một chỗ.

Tín niệm này kiên định nhiều năm, mãi đến khi hai người tốt nghiệp cấp 3, Ngô Hạo triệt để cắt đứt liên lạc với cậu.

Phương ba đã nói, của con thì chính là của con, người khác không lấy đi được.

Một ngày nào đó, Phương Triết đăng nhập game, Mười Hai Đồng Rưỡi xuất hiện, gia nhập tổ đội, xoát phỏ bản hằng ngày. Trong phó bản bỗng có người đứng trước mặt cậu, nói một câu không chút khách khí.

[Bóng Đèn Điện: Cướp tiền?]

Lại là một ngày nào đó, Ngô Hạo ngồi trước màn hình, nghiêng răng nghiêng lợi gõ bàn phím, nói với người khác, tao là nam nhân của anh ta.

Ngô Hạo là người của Phương Triết.

Là người của mình chính là của mình, người khác không lấy được, cậu ấy chạy cũng không thoát.

Rất nhiều năm sau này, Phương Triết cùng Ngô Hạo không còn trẻ nữa, bọn họ đã trải qua rất nhiều chuyện, có vui vẻ, có không vui vẻ, nhưng việc này không quan trọng, quan trọng là... bọn họ vẫn cùng một chỗ, nâng tay lên liền chạm vào nhau.

Rất nhiều năm sau này, phong quang của game XX không còn, mỗi khi nhắc tới tên XX, đám con nít đều khuôn mặt mờ mịt, có hơi mơ hồ bảo rằng hình như em đã nghe nói qua. Chỉ có những người thế hệ trước nhắc tới lại hứng thú, cảm thán một câu, XX sao, đó là một game rất khá. Nhưng chuyện này cũng không

quan trọng, quan trọng là... chỉ cần đăng nhập vào game, dưới bầu trời chủ thành, đứng bên cạnh Bóng Đèn Điện nhất định là một Mười Hai Đồng Rưỡi.

Bất quá đây đều là chuyện về sau, ở cổ sự này, XX vẫn phồn vinh, biệt nữ thụ Ngô Hạo vẫn còn trẻ, còn có thể vào lúc hơn nửa đêm chạy lên lầu, sau đó gõ cửa nhà Phương Triết.

Kiểm lời công Phương Triết vẫn kiểm lời như thế, đứng ở cửa im lặng nhìn Ngô Hạo cong thắt lưng hổ hển thở gấp.

Ngô Hạo thuận khí lại, từng bước tiến lên nắm lấy cổ áo Phương Triết, tức giận rống lên: “Cậu phải nói rõ ràng cho tớ biết! Chúng ta khi nào cùng một chỗ hả! Cậu rốt cuộc có hiểu tớ nói cùng một chỗ chính là mang ý gì hay không?”

Phương Triết nhìn Ngô Hạo một cái, bỗng nhiên vươn tay ra, chế trụ gáy sau của Ngô Hạo, gương mặt sát tới, hôn lên.

Rằng môi tương giao, một lát sau, Phương Triết buông Ngô Hạo ra, đạm nhiên cười: “Chính là ý này.”

——Toàn văn hoàn——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-su-cua-biet-nuu-thu-va-kiem-loi-cong>